

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FLASHPOINT SERIES

INFERNO

"Grant blows it out of the park with *Inferno*, an action adventure extravaganza masquerading as a novella."

—New York Times bestselling author Toni Anderson

RACHEL GRANT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

INFERNO

RACHEL
GRANT

Copyright © 2019 Rachel Grant
Tüm hakları saklıdır.

ISBN-13: 978-1-944571-24-5

Kapak tasarımı Syd Gill / Syd Gill Designs Redaksiyon
Linda Ingmanson

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya yerlere yapılan atıflar yalnızca gerçeklik hissi vermek içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, olaylar, kurumlar, kuruluşlar, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek kurum veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığını teşvik etmeye katılmayın. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Rachel Grant'ın Kitapları

Kitap Açıklaması

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16 Sonsöz

Kanıtların Saklanması Alıntı Onaylar

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

RACHEL GRANT'IN KİTAPLARI

Flashpoint Serisi

Tinderbox (#1)

Katalizör (#2)

Firestorm (#3)

Inferno (#3.5)

Flashpoint Serisi Koleksiyonu

Kanıt Serisi

Somut Kanıt (#1)

Kanıt Vücudu (#2)

Kanıtların Saklanması (#3)

Suçlayıcı Kanıt (#4)

Gizli Kanıt (#5)

Soğuk Kanıt (#6)

Zehirli Kanıt (#7)

Sessiz Kanıt (#8)

Kanıt Serisi Kutu Seti Cilt 1: Kitap 1-3 Kanıt Serisi Kutu

Seti Cilt 2: Kitap 4-6

Romantik Gizem

Mezar Tehlikesi

Paranormal Romantik

Gece Yarısı Güneşi

OceanofPDF.com

"Grant, roman kılığına bürünmüş bir aksiyon macera fantezisi olan INFERNO ile ortalığı kasıp kavuruyor. Carlos ve Kaylea hem inandırıcı hem de empatik karakterler ve ateşli karşılaşmaları sayfaları yakıp kavuruyor. Şiddetle tavsiye edilir."
- *New York Times* çok satanlar

yazar Toni Anderson

ABD Büyükelçiliği görevlisi Kaylea Halpert'ın, tehlikeli bir yabancı lüks evindeki siyah kravat etkinliği için bir randevuya ihtiyacı vardır. Tercihen arkasını kollayabilecek zeki ve kaslı biri. Özel Kuvvetler Çavuşu Carlos Espinosa, CIA'in dava memuru olabilecek bu güzel ve zeki diplomata partide eşlik etmekten çok mutludur. Birlikte geçirdikleri gece, Kaylea'nın da onun için yanıp tutuştuğunu keşfettiğinde daha da ateşli bir hal alır.

Cibuti'deki randevu gecesi, yabancı ajanların çifti hedef almasıyla ölümcül bir hal alır. Ama asıl kurban kimdir, gizli ajan mı yoksa Yeşil Bereli mi? Carlos ve Kaylea kendilerini esir alanlardan kaçmak için yeteneklerini kullanırken, ABD ile Cibuti arasındaki ilişkileri alevlendirebilecek ve bir cehennemi tetikleyebilecek bir ihaneti ortaya çıkarırlar.

OceanofPDF.com

Bu Gwen Hernandez için.

İkimizin de son teslim tarihine kadar çılgınca revizyonlar yaptığımız o ilk geceden, askeri hayatla ilgili tüm tuhaf sorularımı yanıtladığın yıllara ve bana verdiğin sonsuz beta okumalarına kadar, sen bir eleştirmen ve plan ortağından çok daha fazlasısın. Sevgili bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Cibuti Şehri, Cibuti
Haziran

A Sert bir gümbürtü havayı ikiye böldü, ardından bir dizi keskin, gürültülü, gümbürtü geldi Patlama, ürkütücü hepsi altı insanlar içinde ve ABD BÜYÜKELÇİLİK konferans salonu. Patlama sesi sonik bir patlama olamayacak kadar uzun sürdü ve pencerelerin takırdamasına ve aydınlatma armatrlerinin sallanmasına neden oldu. Binanın bu Şekilde sarsılabilmesi için patlamanın yakınlarda gerçekleŐmiŐ olması gerekir.

Kaylea Halpert iinden geçen alarla ayaĝa fırladı ve pencereye koştu. Kuzeybatıya doĝru birkaç blok ötede bir duman bulutu yükseliyordu.

"Bu BAE konsolosluk binası mı?" Elçilik yönetim memuru Margaret Shaw sordu.

Misyon Şefi yardımcısı Chris Crawford, "Bence daha yakın," dedi. "Daha yakın," dedi Kaylea. ABD ile Türkiye arasındaki her dönüm noktasını biliyordu.
ve BirleŐik Arap Emirlikleri konsolosluĝu. "Araba bombası mı?" diye tahmin yürüttü.

Chris masanın baŐındaki koltuĝunun yanındaki telefonun interkom dĝmesine bastı. Büyükelçi ailevi bir saĝlık nedeniyle izindeyken,

Yetki Chris'teydi. "Stephanie, daha fazla bilgi edinene kadar acil durum protokollerini uygula. Elçilik tamamen kapatılsın ve Citron Kampı'nın üs komutanı telefona bağlansın."

"Evet, efendim."

Birkaç dakika sürdü ama sonunda Yüzbaşı O'Leary hoparlöre bağlandı. "Az önce yerel jandarma şefiyle telefonda görüşüm. BAE konsolosluğundan birkaç blok ötede bir araba havaya uçmuş. Yakındaki binalarda ve arabalarda hasar var. Şu an itibariyle yaralı sayısının az olduğu bildiriliyor ama bunu bilmek için çok erken. Özel Harekat Komutanlığı yerel yetkililerin bölgeyi kordon altına alması için bir ekip gönderiyor. Terörizmle ilgili soruşturmaya yardımcı olması için FBI'ı davet edeceklerini düşünüyoruz."

Patlamanın ile bir ilgisi olup olmadığını bilmek için henüz çok erkendi ve bombanın ABD elçiliğinden ziyade BAE konsolosluğuna daha yakın bir yerde patladığı göz önüne alındığında, bu olayın ABD ile bir ilgisi olmama ihtimali de vardı. Ancak Cibuti'nin ABD ordusunun kıtadaki tek daimi üssüne ev sahipliği yapması ve istihbarat çevrelerinde AQAP olarak bilinen Arap Yarımadası'ndaki El Kaide ile mücadelede ön cephede yer alması nedeniyle, Amerikalılara ya da Amerikan varlıklarına yönelik olmasa bile, patlama kesinlikle ABD'nin sorunu olacaktı.

Ve CIA için çalışan bir vaka memuru olduğu için Kaylea'nın varlıkları önemli bilgiler sağlayabilirdi.

"Teşekkür ederim Kaptan," dedi Chris. "Yüksek tehdit seviyeli güvenlik protokolleri uyguluyoruz."

"Büyükelçiliğe ek güvenlik sağlamak üzere bir denizci ekibi göndereceğim."

Chris, "Teşekkür ederim," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Kaylea'nın bakışlarıyla karşılaştı. "FBI'a olay yerine kadar eşlik etmek ister misin?" Chris onun kim ve ne olduğunu tam olarak bilen birkaç kişiden biriydi. Elçilik hiyerarşisinde gizliliğe yer yoktu.

"Evet." BAE konsolosluğu içinde bir varlığı vardı ve diğerleri de olay yerine çekilebilirdi. Amerikan Büyükelçiliği'nin toplumla irtibat görevlisi olarak ve akıcı bir şekilde Fransızca ve Arapça konuşarak, ABD'nin bu saldırıyla başa çıkmak için ihtiyaç duydukları desteği sağladığından emin olmak için yerel yetkililerle birlikte çalışmakta bir rolü vardı. Ve belki de varlıklarıyla konuşabilir ve Cibuti Şehri sokaklarında az önce neler bittiğine ışık tutacak bazı HUMINT -insan istihbaratı- elde edebilirdi.

Başını salladı. "Gitmeden önce, gündemimizde sizi ilgilendiren bir madde kaldı."

Soru sorarcasına başını eğdi. Şimdi ele alınması bu önemli olmalıydı. Eritre ve Etiyopya barışa yaklaştıkça ve gruplar bunu durdurmak istedikçe gerilim yüksekti. Yemen'deki durum daha da kötüye gidiyordu ve ABD'nin Yemen'de devam eden iç savaşta Suudi Arabistan'ın isteksiz müttefiki olarak oynadığı rol savunulamaz hale geliyordu. Bomba patlaması, bu odadaki herkesin diplomasi ile ele almakla görevli olduğu bu durumlardan herhangi biriyle ilgili olabilir.

Sanki Yemen'deki gizli hapishaneler, işkenceler ve sivilleri öldüren hava saldırıları kibar ilişkilerle silinebilirmiş gibi.

"Yarın akşam Suudi işadamı Şeyh Raşid bin Abdul el-Faruk'un ev sahipliğinde düzenlenecek siyah kravatlı bir partiye katılacağım. Al-Farooq kendisini Cibuti için büyük bir hayırsever ve yardımsever olarak konumlandırmak için elinden geleni yapıyor ve Büyükelçi onun yerine benim gitmemi istedi. Daha bu sabah, Kaylea olarak senin de katılman yönünde bir talep aldım."

Al-Farooq adını söylediği anda midesi bulandı. Adamla bir ay önce Linus fosilinin bulunuşunun duyurulduğu basın etkinliklerinden birinde tanışmıştı ve adam ona aşırı ilgi göstermişti.

Aile reisi ya da Müslüman cemaatinin lideri olduğu için değil, iş dünyasındaki sözde statüsü nedeniyle "şeyh" unvanını benimsemiş olan Al-Farooq, Cibuti'de bir güç odağı olarak sahneye yeni çıkmıştı ve hem CIA ajanı hem de diplomat olarak

Nedenini biliyordu. Normalde al-Farooq gibi bir adamla vakit geçirme fırsatı tam ona göre olurdu ama Freya'nın daha dn kendisine aktardığı istihbarat sayesinde, bu Suudi iş adamının Rus Bratva'yla derin bir ilişki içinde olduğuna inanıyordu ve onu dönüştürme şansı sıfırdı. Rus destekçilerine ihanet ederse sonuçları korkunç olurdu.

"Suudi eliliğindeki bir partiye katılmak istemiyorum. Bir kadın olarak işimi yapabilmem için protokol çok katı." Bu durum, toplum irtibat görevlisi ve vaka sorumlusu olarak yaptığı her iki iş için de geçerliydi.

"Parti elçilikte değıl. Al-Farooq, Tadjoura Körfezi'nde kısa süre önce tamamlanan lüks bir malikane inşa ettirdi. Bu bir çeşit yeni eve taşınma partisi. Cibuti'deki tüm büyükelçilik ve konsolosluklardan temsilcilerin yanı sıra her ülkeden iş dünyasının en büyük oyuncularını da orada olacak. Toplum irtibat görevlisi olarak gitmeniz için iyi bir neden var." Bu da her iki işi için de geçerliydi.

Bu tür olaylar potansiyel varlıklarını tespit etmek ya da yanına çekmeye çalıştığı kişilere baskı yapmak için mükemmel bir fırsattı. Ama Al-Farooq'un ona olan kişisel ilgisi endişe vericiydi.

Ayrıca başka bir sorun daha vardı. Daha birkaç gün önce, CIA'in zel Faaliyetler Bölümü'ndeki en yüksek rütbeli amirlerden birinin hain olduğu ortaya çıkmıştı. Kaylea da adamın açığa çıkmasına yardımcı olacak bir eylemde bulunmuştu.

Seth Olsen'in Rus Bratva'ya ait olduğunu yeni öğreniyorlardı. -Al-Farooq gibi. Olsen'in üç hafta önce Cibuti'de olduğu da doğrudu ve buradayken kiminle görüştüğünden tam olarak emin değillerdi. Ruslarla buluşmuş ve Kaylea'nın kimliğini ifşa etmiş olabilirdi. Al-Farooq onun kim ve ne olduğunu tam olarak biliyor olabilirdi. Ne de olsa, sonunda Seth'in iplerini elinde tutan aynı oligarkla -Radimir Gorev- bağlantılıydı.

İçgüdüleri bu partinin şu anda çok riskli olduğunu söylüyordu. Seth Olsen'in şirkete ne kadar ihanet ettiğı hakkında daha fazla bilgiye ihtiyaçları vardı.

İşini yapmak için bu tür bir etkinliğe girmeden önce ajans.

Bir gizli ajan olarak riskten kaçınınmıyordu ama aptal da değildi. "Patlamanın partiyi iptal etme ihtimali var mı sizce?" diye sordu şef yardımcısına, sesinde biraz fazla umut vardı.

Chris başını iki yana salladı. "Keşke, ama hayır."

"Gitmek istemiyorum." İç çekti. "Ama bunu küçümseme olarak algılayacaktır." Ne de olsa davet diplomatik kanallardan yapılmıştı.

Chris onu inceledi, gözlerinde endişe vardı. Ama sonra, bu tür görevlerde asla tereddüt etmezdi. Farooq gibi adamlarla yakınlaşmak kelimenin tam anlamıyla onun iş tanımında vardı. En azından işlerinden biri için.

Kamu diplomasisi görevlisi Stephen Walker, "Eşiniz olarak gidebilirim," diye teklifte bulundu.

Stephen'a gülümsedi. İyi bir adamdı ve işinde iyiydi ama el-Faruk gibi birine geri adım attıracak türden biri değildi. Hayır. Daha fazla güce ihtiyacı vardı.

Chris, "Yanında birini getirmek hiç de fena bir fikir değil," dedi.

"Evet. Ben de bu yüzden teklif ettim," dedi Stephen. "İyi fikirlerle doluyum."

Yüzünü buruşturdu. Bazen diplomatlar arasında bile diplomasi zordu. "Teşekkürler Stephen, ama daha korkutucu birine ihtiyacım var. Al-Farooq kendisine hayır denildiğinde şiddete başvuruyor ve beni bu partiye götürmek için diplomatik kanalları kullanıyor olması hiç hoşuma gitmiyor."

"Seni götürmesi için Citron Kampı'ndaki özel kuvvetlerden birini bulabilirsin," dedi Stephen, bu akşam onun beyaz atlı prensi olacak kadar belalı olmadığı için küçümsemediğine dair hiçbir işaret göstermeden.

Yavaşça başını salladı. Freya muhtemelen Delta Kuvvetleri'nden birini önerebilirdi. Gizli çalışmayı biliyorlardı ve komutanları gece için üstün ayrılımlarına izin verebilirdi.

Ama Freya birkaç gün önce Kıdemli Başçavuş Cassius Callahan'la birlikte Kongo'da kaçarken ona destek verenler Delta operatörleri değildi. Bunun yerine, Freya ve Cal'a Özel Kuvvetler yardım etmişti. Cal'ın ekibinin yarısı

Yeşil Bereli A Takımı riskli, kayıt dışı bir görevi tereddüt etmeden üstlenmişti. Ve bunu yapmalarının nedenlerinden biri de Kaylea'nın Binbaşı Haverfeld ve Yüzbaşı Oswald'ı, onlar tarafından Savannah James olarak bilinen Freya Lange'in bir hain olmadığına ikna etmek için üsse koşmuş olmasıydı.

Cal'ın A Takımı Seth Olsen ve Radimir Gorev'le olan bağlantısı hakkında her şeyi biliyordu. Bunu bilen tek kişi o altı adamdı. Altısı da neden arkasını kollayacak birine ihtiyacı olduğunu anlayabilirdi. Ama ekip Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nden daha dün dönmüştü ve yakında eve dönmeleri gerekiyordu. Büyük olasılıkla kimsenin eskortluk yapmak için bir gece izin alacak vakti olmayacaktı. Yine de sorabilirdi.

Freya'yla Kongo'da birlikte olan altı erkekten ikisinin kız arkadaşı yoktu. Bağlı adamlardan biri bu akşam için Freya'nın flörtünü oynayamazdı ama adam başka birine aşık olmasaydı çift olarak daha inandırıcı olurlardı. Sevgilisinin bu rolde rahat olmasına ihtiyacı vardı.

Hiç tereddüt etmeden aklına bir yüz geldi. Koyu kahverengi gözleri koyu renk kaşlarla kaplıydı ve kalın, parlak siyah saçları vardı. Porto Riko mirasının kanıtı olan sıcak kahverengi bir ten. Ve daha da sıcak bir gülümseme.

Onu en son altı gün önce, Haverfeld ve Oswald'la konuşmak için Citron Kampı'na gittiğinde görmüştü. İlk geldiğinde adamın gözleri hızlı bir takdirle onu süzmüştü. Üsteki pek çok asker ve denizci gibi nesneleştirici değildi. Daha arkadaş canlısıydı. Saygılıydı. Ama komutanının ofisinden çıkarken bakışları karşılaştığında gözlerinde alevlenen o sıcak kıvılcım hiç aklından çıkmamıştı.

Böyle bir kıvılcım... doğru koşullarda, bir cehennem başlatabilir.

"Daha sonra birkaç telefon görüşmesi yapacağım," dedi ayağa kalkarken. FBI'a patlamanın olduğu yere kadar eşlik etmek istiyorsa gitmesi gerekiyordu. Kadın

Elçiliğe döndüğünde Freya'dan Başçavuş Carlos Espinosa'nın telefon numarasını isteyecekti.

S daha da fazla gün. Carlos Humvee'nin arkasına tırmanırken bu sözler bir mantra gibiydi.

Yedi gün sonra eve uçacaktı. Artık günü bir araba bombasıyla mahvolmayacaktı. Artık yüz beş derecelik sıcak endeksi yok. Artık yemekhane yemeği yok.

Bastian-daha doğrusu, Başçavuş Ford görevdeyken
-Ön yolcu koltuğuna tırmandı. "Kursiyerler yüklendi ve hazır. Gidelim."

Ekiplerinin kıdemli iletişim çavuşu Ripley, canavar gibi bir aracı vites taktı ve Cibuti'de yol olarak geçen bozuk patikadan aşağı zıplayarak yola çıktılar. Humvee'leri, Humvee ve otobüslerden oluşan bir kervanın ilkiydi. Yolculuk burada zorluydu ama beş mil sonra şehrin dış mahallelerinde olacaklardı ve yollar biraz daha iyi olacaktı.

A Takımı geçen yılın yarısından fazlasını Cibutili askerleri gerilla savaşçıları olarak eğitmekle geçirmişti. Şehirdeki patlamayla birlikte, kursiyerlerin başkentlerinde güvenliği sağlamak için gerçek dünya deneyimi edinmeleri için mükemmel bir fırsattı. Patlamadan birkaç dakika sonra ekip ve kursiyerler tatbikat olmayan bir görev için hazırlanmaya başlamıştı. Kursiyerler heyecanlıydı, kanları heyecanla pompalanıyordu. Genç adamlar harekete geçmeye hazırды.

Carlos kendi adına, rapor edilen yaralanmaların hafif olduğunu duyduğuna sevindi. Can kaybı yok. Bu saha gezisini önemsemiyordu. İş günleri artık geceye sarkacak olsa bile saatlerin daha hızlı geçmesini sağlayacaktı.

Cibuti'nin sıcağını geride bırakmaya o kadar hazırды ki, saati hızlandıran her şey ona iyi geliyordu. Neredeyse babasının yemeklerinin kokusunu alabiliyordu.

Yeğenlerinin yüzme havuzunda su sıçratırken attıkları kahkahaları duymak.

Humvee'nin içinde pek sohbet yoktu. Günün ilk yarısını sıcak Cibuti güneşi altında çalışarak geçirdikleri için hepsi yorgundu.

Carlos, ekibinden beş kişiyle birlikte Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nden dün dönmüştü ama bugün, sanki hiç ayrılmamışlar gibi kursiyerlerle birlikte sıcağa geri dönmüşlerdi. Bir gün dinlenmek için yola çıkmadan önce yapılacak çok fazla şey vardı. Ne onun ne de diğerlerinin umurundaydı. Hepsi burada olmaktan yorulmuştu. Bir gün bile tatil yapmadan çalışmak eve bir gün daha erken dönmelerini sağlayacaksa, bunu yaparlardı.

Callahan tek istisna olabilir. Citron Kampı'na döndükten sonra Cal, Freya'nın özel ıslak CLU'su lehine Pax ile paylaştığı Konteynerli Yaşam Ünitesi'ni terk etmişti. Ekibin kıdemli silah çavuşu, Freya'yla daha fazla zaman geçirmek anlamına geldiği için Cibuti'de fazladan birkaç gün kalmaya aldırmaıabilirdi.

Carlos, yatağını kendisiyle paylaşmaya hevesli güzel bir CIA operatörü , Amerika'ya dönmeye o kadar da hazır olmayabileceğini kabul etmek zorundaydı. Ama sonra, aklında çok özel bir gizli operatör vardı.

Muhteşem kahverengi gözleri, kusursuz kahverengi teni, tirbuşon bukleleri ve öldürücü kıvrımları vardı. Kadın, ona müzisyen ve aktris Janelle Mon  e'yi hatırlatan bir şekilde ş  şırtıcı derecede güzeldi. Duruşu ve tarzı vardı. Bir odaya girdiğinde, gözler sanki yüksek güçlü bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi ona yöneliyordu. Amerikan el  iliğinde çalıştığı için her zaman kraliyet ailesi ya da diplomatlarla karşılaşacakmış gibi giyinirdi. Cibuti'de tasarımcı takım elbiseli bir kadın g  rmek nadirdi. Buna bir de topuklu ayakkabı ve etek eklendiğinde daha da nadir g  r  l  rd  . Ama onun v  cuda oturan etekleri ve diz   st   çizmeleriyle nasıl *g  r  nd  ğ  * d  ş  n  ld  ğ  nde... erkekler Kaylea Halpert'e bir kez baktı ve beyinleri dağıldı.

Belki de sadece Carlos'un beyniydi, ama o şöyle d  ş  nm  yordu.

Bu tepki bir CIA dava memuru olarak işine yaramış olmalıydı, muhtemelen tarzının normlardan uzak olduğu bir yerde böyle giyinmesinin nedeni de buydu. Elbette, CIA için çalıştığını asla kabul etmeyecekti, ama onu üssün atış poligonunda çeşitli silahlarla pratik yaparken gördüğü günden beri aylardır emindi. Dokunduğu her şeyle çok iyi atış yapıyordu.

Toplum irtibat görevlisi. Tamam.

Kadın hem zeki, hem güzel, hem de belalıydı. En sevdiği kombinasyon.

Ve bu görev yedi gün içinde sona erdiğinde, muhtemelen onu bir daha asla göremeyecekti.

Bombanın patladığı şehir bloğuna ulaştılar. Patlama BAE konsoloslğunun çeyrek kilometre doğu-güneydoğusunda meydana gelmişti ve ABD büyükelçiliği de güney-güneydoğuda sadece yarım kilometre uzaktaydı.

Büyük olasılıkla birileri BAE'nin dikkatini çekmeye çalışıyordu, ancak hiçbir şey kesin olarak kabul edilemezdi.

Otobüs dolusu kursiyer indirildi ve Carlos inşaat ve yıkım konusunda eğittiği grubu topladı. Bir savaş mühendisi olarak Carlos bir köprünün nasıl inşa edileceğini ve nasıl yıkılacağını biliyordu. Kursiyerlerden oluşan seçkin ekibine yakındaki binalarda hasar olup olmadığını incelemeleri için liderlik edecekti.

A-Takımındaki diğerleri, stajyerlerini dağılmaları ve bloğu kordon altına almaları için yönlendirdi.

Sorunsuz bir operasyondur, Cibuteli askerler sanki yüzlerce kez yapmışlar gibi görevlerini yerine getiriyorlardı. Aslında yapmışlardı ama sadece eğitimde. Bugünkü gösterişli uygulamaları Carlos'un memleket hasreti çeken kalbini gururlandırmaya yetti. Ekibini bir grup jandarmanın yanına götürdü ve şu ana kadar yapılan soruşturma ve incelemeler hakkında bilgi aldı, ardından karaya doğru yola çıktılar

Sıfır.

Yaklaştıklarında, krateri görmesi ambulanslar ve itfaiye araçları tarafından engellendi. Carlos, ambulans sırasının yanından geçerken Goldberg ve Washington'a -stajyerleriyle birlikte bekleyen A Takımı sağlık görevlilerine-başıyla selam verdi.

Krateri ilk gördüğünde C-4 kullandıklarını tahmin etmişti ki bu da pek çok soruyu beraberinde getirmişti. Birkaç ay önce Dr. Morgan Adler'in kiralık arabasının altına C-4 yerleştirilmişti. Arkeolog, doğrudan Citron Kampı'na doğru giderken zaman ayarlı patlayıcıdan haberi yoktu, ancak Pax ve Cal tarafından durdurulmuş ve patlamada ölmekten kurtarılmıştı.

Herkes Morgan'ın arabasının altındaki bombanın arkasında Etefu Desta'nın olduğunu düşünüyordu. Ancak Desta ABD gözetimindeydi - savaş lordu Morgan'ı kaçırdıktan sonra Pax, Cal ve Bastian tarafından yakalandı - ve kurtarıldıktan sonra Morgan, Desta'nın bombalamanın arkasında bir bakanın olduğunu iddia ettiğini söyledi.

O bakan hala iktidardaydı ve şimdi burada patlayıcı olarak C-4 kullanılmış olma ihtimali olan, zaman ayarlı bir başka bombalı araç vardı. Belki de buradaki mesaj BAE için değildi.

Carlos, bir jandarma ve bir itfaiyeciyle konuşan FBI'dan olduğu tahmin edilen bir adam gördü. O yöne doğru ilerledi ve federalin sağındaki kadını tanıdığına neredeyse duracaktı.

Beyni onu gördüğünde her zaman yaptığı şeyi yapmak ve kafasını boşaltmak istedi. Ama bu bir işti ve Tanrı'ya şükür, ömür boyu süren yoğun eğitim onu ele geçirmişti. Kaylea'ya kibarca başını sallayarak kendini federallere tanıttı ve stajyerlerin patlama alanına en yakın binaları incelemek için orada olduklarını açıkladı.

Adam gülümsedi. "İkinci kaptanınız bana yolda olduğunuzu söyledi. Teşekkür . Yardımınız işimize yarayabilir." Askerlere başıyla işaret etti. "Onların yardımını kastediyorum."

Carlos başını salladı. Ülkenin güvenliğini kendi vatandaşlarına devredebilmek tatmin ediciydi ve bu süreçte oynadığı rolden gurur duyuyordu.

Bunun üzerine federal polis Carlos'a şu ana kadar bildiklerinin tam bir özetini sundu; buna patlayıcı maddenin C-4 olduğundan şüphelendiğı de dahildi.

Carlos bunun üzerine Kaylea'nın bakışlarıyla karşılaştı. CIA'den olduğ u ve Freya'yla sıkı fıkı olduğ u için Morgan'ın bombalı arabasıyla ilgili her şeyi biliyor olmalıydı. da noktaları birleştirmiş miydi? Federaller ne kadarını biliyordu?

Savaş lordu her nerede tutuluyorsa, içlerinden biri Desta'yla görüşmelidir.

Carlos emrindeki yarım düzine stajyere döndü ve federalin sözlerini Arapçaya çevirerek onlara temizleyecekleri binalarla ilgili talimatlar verdi.

Kaylea daha sonra adamlara Arapça hitap ederek patlama alanına en yakın olan binanın bitişiğindeki bina hakkında endişelendiğini söyledi. İşi gereğ i birkaç kez ziyaret ettiğ i bu bina ofislere ev sahipliğ i yapıyordu ve yapısal olarak sağlam değildi.

Hangi işinden bahsettiğini merak ederdi, ama eğ er gizli işiyse tek kelime etmezdi. Her iki işte de son derece yetkin olması onu çok etkilemişti.

Zeka, güzellik ve belalı.

Döndü ve binaya doğru iki adım atmıştı ki Kaylea usulca konuşarak onu olduğ u yerde durdurdu. "Çavuş Espinosa, binaların içinde işiniz bittiğ inde bir dakikanızı ayırabilir misiniz? Bir ricam var."

Geldiğ inden beri ilk kez gözlerinin onun vücudunda gezinmesine izin verdi. Patlama alanındaki herkes gibi o da Kevlar kask ve yelek giyyordu ama güvenlik teçhizatı bundan ibaretti. Sağlam bir kot pantolon ya da ordu savaş üniforması Kaylea'nın tarzı değildi. Hayır, yuvarlak poposunu saran dar eteklerinden birini ve en sevdiğ i diz üstü çizmelerini giymişti.

Bu yer ve zamanda sadece Kaylea bir manken gibi görünebilirdi. Kevlar'ı bile seksi gösterirdi. Ve bu bunaltıcı, sefil Çölde giyilen .

"Bu biraz zaman alacak," dedi. "Saatler sürebilir."

Başını salladı. "Sorun değil. Ben burada olacağım. İşiniz bittiğinde beni bulabilirsiniz çok memnun olurum."

"Elbette."

Bakışları adamın omzunun üzerinden geçti ve ona doğru bir adım atarak elini göğsüne koydu. Daha doğrusu, çelik yeleğine. *Lanet Kevlar, her zaman ayak altında.* Gülümsedi ve eğer yılların eğitimi olmasaydı, bu ışıltı karşısında kör olabilirdi. "Orada dikkatli ol, Çavuş."

Adam ona şaşkınca baktı ama gülümseyerek karşılık verdi. "Her zaman, Bayan Halpert." Alışılmadık konuşmaları tamamlandıktan ve verdiği sözü yerine getirdikten sonra ekibini binaya götürdü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kaylea, al-Farooq gözüne girmek için bir hamle yapamadan önce FBI ajanına döndü. O, polis tarafından korunan alanın ötesindeydi.

Cibutili askerler. Onu dışarıda tutacaklarını umuyordu ama eğer gözüne çarparsa ve onu görmezden gelirse, bu küçümseme olarak algılanacaktı.

Zengin işadamlarının sıradan bir insan gibi kalabalığın içinde durduğunu görmek garipti. Ama sonra diplomatlar ve VIP'ler akın akın gelmeye başladılar ve Espinosa'nın ekibinin patlama bölgesine gönderdiği askerler tarafından uzakta tutulan bir trajediye dönüşebilecek bu olayı aval aval izliyorlardı.

VIP'lerin daha fazla patlamadan korkacakları düşünülebilirdi, ancak bu bir endişe gibi görünmüyordu.

Bakışlarını yoldaki kratere çevirdi. Bu patlamanın amacı neydi?

FBI ajanı "C-4" dediğinde Espinosa'nın bakışını yakalamıştı. Bunun Morgan Adler'in bombalı arabasıyla bağlantılı olup olmadığını merak ettiğine bahse girerdi. Espinosa'nın da bu bağlantıyı onun kadar çabuk kurması onu şaşırtmamıştı. Zekiydi, Morgan'ı tanıyordu ve bir patlayıcı uzmanıydı. C-4'ün burada ne kadar nadir bulunduğunu biliyordu - en azından bu tür bir bombalama için en olası şüpheliler olabilecek gruplar arasında.

Eğer Boko Haram ya da El-Şebab C-4 stoklarına ulaşabilseydi, hepsinin başı büyük belaya girerdi.

Sonraki bir saati fotoğraf çekerek, FBI ajanına danışarak, merkezle telefonda konuşarak ve yerel yetkililerle görüşerek geçirdi.

Kevlar yelek ve kask giymek çok sıcaktı. Ordudaki herkes bunu her zaman nasıl yapıyordu? Hem de Afrika Boynuzu'nda, ekvatorun on bir derece kuzeyinde. Askerlik yerine gizli görev yapma kararını sorguladıysa, bu ona cevap oldu.

Çevrenin ötesindeki kalabalık büyüdü, sonra sıcaktan bunaldıkça küçüldü ve görececek bir şey kalmadı. Al-Farooq gitmiş olmalıydı, çünkü onu bir daha göremedi ve rahat bir nefes aldı, ancak bunun erken olduğu ortaya çıktı çünkü on dakika sonra, Chris'le telefonda konuşup olay yeri hakkında bilgi verirken, Al-Farooq güvenliği geçip ona doğru koşmaya başladı.

Lanet olsun.

Suudi Arabistan'da olsalardı, onu herkesin içinde selamlaması uygunsuz olurdu. Bu durumda, bu geleneği hoş karşılardı.

Telefonu hemen kapattı ve adama parlak bir gülümseme verdi. "Şeyh Raşid bin Abdül Faruk, *es-selamü aleyküm.*"

"Bayan Kaylea, *ve aleyküm selam.*"

"Sizi gördüğüme sevindim diyeceğim ama..." Elini patlamanın yarattığı yıkımı kapsayacak şekilde açtı.

"Ve sizi böyle tehlikeli bir yerde gördüğüme şaşırdım, Bayan Kaylea."

Elçilikteki işi tamamen başkalarının protokollerine ve geleneklerine saygı duymakla ilgiliydi, ancak bazı erkekler ona aynı nezaketi göstermeyi ve kaç kez söylenirse söylensin tercih ettiği unvanı kullanmayı reddetti.

"Cibutili askerler herkesin güvenliğini sağlayarak iyi bir iş çıkarıyorlar ve ben de burada dil becerilerimle yardımcı olabildim."

cevap verdi.

El-Faruk, "Büyükelçiliğinizden size yapılan davetle ilgili haber bekliyordum" dedi.

"Davetiniz beni onurlandırdı ancak ne yazık ki burada olduğum için davete icabet edemedim."

"Yarın akşam misafirim olur musun?"

"Kabul etmek benim için bir zevk. Şimdi, affınıza sığınıyorum Şeyh, bana ihtiyaç var-" Espinosa'nın kendisine doğru geldiğini fark edince sözlerini yarıda kesti.

Teşekkürler Tanrım.

"Carlos!" dedi, ona doğru koştu, sonra da kendini farkında olmadığı kurtarıcısının üzerine fırlattı. Şeyhle vedalaşmadan yanından on farklı protokolü çiğnemiş oluyordu ama duygularına yenik düştüğünü iddia edebilirdi. "Çok endişelendim," diye ekledi şeyhin vücut zırhına yaslanıp kollarını boynuna doladığında.

Kolları beline dolandı ve ağzı onunkiyle buluştuğunda yüzündeki şaşkınlığı fark etti. Sanki daha önce yaptığı bir şeymiş gibi öptü onu. Hatta belki de sık sık.

Ve ağzı onunkiyle buluştuğunda, bunun tekrar yapmak istediği bir şey olduğunu biliyordu. Ve sık sık.

Bu herkesin önünde öpüşmek, protokol kurallarına uymadan şeyhi terk etmekten bile daha kötü bir suçtu. Ama kahretsin, adam onu ürkütüyordu ve bu, müsait olmadığını göstermenin mükemmel bir yoluydu.

Ayrıca Espinosa'nın iri kasları ve sırtında Bratva'nın sahibi Suudi işadamlarının kolayca görebileceği büyük bir M4 karabina tüfeği vardı. Dışişleri Bakanlığı'nın onu biraz rahat bırakması gerekecekti.

Espinosa da onu öptü, kapalı dudakları onunkilerin üzerinde kaldı, yumuşak ve şefkatliydi, bir öpücüğün samimi olması için dillerin birbirine değmesi gerekmediğini kanıtlıyordu. Kendini o anın içinde kaybetmeyi diledi ama bunun yerine arkasına yaslanıp

Ağzının kenarındaki gülümsemeyi ve gözlerindeki sıcak ışığı görebiliyordu. "Merhaba Kaylea," diye fısıldadı.

Kevlar kaskının altındaki ensesindeki saçlarla oynadı ve gülümsedi. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Üniformalıyken PDA yüzünden başın derde girerse, ikinci kaptanına açıklarım." Üniforma içindeyken herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunmak az önce yıktığı bir başka tabuydu.

"Buna değdi." Gözlerinin kenarları kırışmıştı. Güneş altında geçen bir ömür ve tahminine göre bol bol gülümsemek ona erken gülme çizgileri kazandırmıştı. Çok güzel bir adamdı. "Sanırım bu bana hançer gibi bakan puşili adamın iyiliği içindi?"

"Evet. O gittiğinde açıklayabilirim. Geri dönüp konuşmamızı bitirmem gerekiyor."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Olmasa iyi olur. Ama lütfen o gidene kadar arkamı kolla." "Tamamdır, tatlım."

Diğer erkekler ona tatlım dediğinde genellikle sinirlenirdi. Ama ondan gelen küçümseyici bir lakap değildi. Ciddiymiş gibi söylemişti. Elbette, az önce adamı herkesin içinde öpmüştü.

Adam eğilip dudaklarını yumuşak, kısa bir öpücükle onun dudaklarına değdirdiğinde kızın içine bir sıcaklık yayıldı. Arkasında bir asker - Washington, belki?

Adam onu serbest bıraktı ve kadın gerçekten de hançer gibi bakan El-Faruk'a döndü.

Çok kötü. Çok üzücü. Ben senin oyuncağın değilim ve asla .

Omuzlarını dikleştirdi ve kızgın iş adamıyla yüzleşmek üzere yola koyuldu.

Carlos'un günü garip ama çekici hal almıştı. Lanet olsun. Dudak dudağa öpüşme uzun sürmemişti ve sadece göstermelikti ama

Her nasılsa, yine de samimi olmuştu. Ve sanki onu onlarca kez bu şekilde selamlamış gibi çok doğal hissettirmişti.

Kaylea'nın gösteri yaptıkları adamdan çabucak kurtulmasını izledi. Carlos dikkatini patlamadan başka yöne çektiği için kendini suçlu hissediyordu ama Kaylea'nın başına gelenlerin ulusal güvenlikle ve Cibuti'deki ABD misyonu da ilgili olduğundan hiç şüphesi yoktu. Hâlâ ülkesine hizmet ediyordu. Sadece işin içine kızın ağız girince biraz daha hevesle.

Dönüp Carlos'a yaklaşmadan önce adamın güvenlik şeridini geçmesini bekledi. Carlos'a yaklaşırken başıyla yakındaki bir binanın girişini işaret etti ve Carlos da onu özel olarak konuşabilecekleri bir bölmeye kadar takip etti.

Kemerli kapı aralığının içinde, cebinden küçük bir cihaz çıkardı ve fiske vurdu. Küçük hoparlörden beyaz bir ses yayıldı. Bu kadar küçük bir cihaz için beklediğinden daha yüksek bir ses. "Bu hem bir sinyal engelleyici hem de beyaz gürültü, bu yüzden nispeten özgürce konuşabiliriz," dedi.

"N'aber Kaylea?" Birkaç dakika öncesine kadar ona hiç ilk ismiyle hitap etmemişti ama ona Carlos diye hitap etmişti, bu yüzden sorun olmayacağını düşündü.

Gülümsedi. "Öncelikle teşekkür . Bu adam istediğini elde edemediğinde şiddete meyilli bir Suudi işadamı ve beni istediğine inanmak için nedenlerim var. Arzusunun gerçek bir şehvetten mi kaynaklandığını yoksa Seth Olsen'ın kimliğini açığa mı çıkardığını bilmiyorum ama her iki durumda da onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Onun bu açık itirafı karşısında şok olmuştu. "CIA için çalıştığını itiraf mı ediyorsun?"

Başını salladı. "Beni geçen hafta Citron Kampı'nda gördüğünde zaten tahmin etmiştin, ayrıca senden büyük bir iyilik isteyeceğim ve bu benim kimliğimle ilgili."

"Seni tekrar öpmemi mi istiyorsun?" Yardım edemedi ama alay etti. "Çünkü hiçbir itirazım yok."

Gülümsedi. "Aslında, belki. Yani, daha fazla öpüşme gerekebilir."

"Ben . Ülkem için hizmet etmeye hazırım."

Kıs kıs güldü. "Siz iyi bir vatanseversiniz, Çavuş Espinosa."

Gözlerindeki sıcaklık ışığı ve kahkahası, zaten çarpıcı olan yüzüne özel bir ışıltı veriyordu. Odaklanmaya devam etmesi gerekiyordu. Şaka bir yana, görev başındaydı, o da öyle. "Neye ihtiyacınız var?"

"Yarın akşam, o işadamı -Şeyh Raşid bin Abdül Faruk- yepyeni sarayında siyah kravatlı bir parti düzenliyor. Beni orada istiyor ve Dışişleri Bakanlığı protokolleri ve Suudi Arabistan'la mevcut ilişkilerimiz göz önüne alındığında, reddetmem akıllıca olmaz. Ama CIA içindeki mevcut durum göz önüne alındığında, yanımda iri yarı, güçlü, yakışıklı bir Özel Kuvvetler askeri olmadan gitmem de akıllıca olmaz." Ona gülümsedi ve kirpiklerini kırptırdı. "Carlos Espinosa, beni baloya götürme onurunu bahşeder misin?"

Düzgünce tuzağa düşürülmüştü. Söz konusu şeyhin önünde herkesin önünde öpüştüğü düşünülürse, randevusuna başka biriyle gelmesi çok zordu. İstese de hayır diyemezdi. İyi ki istememişti. "Üsten ayrılmak için imzalı emirlere ihtiyacım olacak. Komutanım kabul ederse, seninim."

"Chris Crawford'a söyleyeceğim - Büyükelçi ABD'deyken işleri o yürütüyor - Binbaşı Haverfeld'i arasın." Kaşlarını çatı. "Ama bu bir sorun olur mu? Yakında eve döneceğinizi biliyorum."

"Yedi gün için değil. Ekibim beni bir geceliğine bağışlayabilir. Ama ben gittikten sonra şeyhle yine tek başınıza kalacaksınız."

"Bu sorunla daha sonra ilgileneceğim. Belki başka bir özel kuvvetlerden erkek arkadaş bulabilirim."

Carlos aniden eve gitmek için o kadar da hevesli değildi.

Beyaz gürültüyü kapattı ve birlikte oyuktan çıkıp ekibinin toplandığı yere doğru yürüyerek Yüzbaşı Durant'a kursiyerlerin performanslarının bir dökümünü verdiler. A Takımı kaptanına kendi raporunu sunması gerekiyordu.

Diğerlerine yaklaştıklarında Kaylea, "Smokin ya da üniformaya ihtiyacınız olacak. Açıkçası ben üniformayı tercih ederim. Daha fazla otorite sağlıyor."

Kaşlarını çattı. Elbise üniformaları görev için paketlenecek türden şeyler değildi. Aklına bir fikir geldi ve seslendi: "Şef Ford, Fas'ta giydiğiniz mavi elbiseyi nereden aldınız?"

"Frey-uh, Savannah James sipariş etti."

"Askere mavi yemek de sipariş etmiş olma ihtimali var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Öyle yaptığına eminim. Sipariş verirken benimle aynı fikirde olup olmadığımdan emin değildi, o yüzden birkaç farklı beden aldığını biliyorum. Muhtemelen rütbeleri de farklıdır."

Kaylea'ya baktı. "Üsse döndüğümde ona sorarım. Elinde kullanabileceğim bir şey olabilir."

"Olmazsa, elçilikten sana bir smokin bulabilirim."

"O zaman bu bir randevu. Seni ne zaman ?"

"Aslında bilmiyorum. Ofise döndüğümde sana e-posta atarım." "Daha da iyisi, bana mesaj at." Telefonunu çıkardı. "Numaran kaç?"

Kadın ona verdi ve adam da ona bir mesaj gönderdi, sanki burası Cibuti'de bombalı bir arabanın patladığı yer değil de evdeki bir bar pikabıymış gibi.

Planlar olabildiğince yerine oturmuştu, ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim Carlos. Yarın görüşürüz." Sonra yürüdü, o seksi, havalı siyah botlarıyla bombalanmış caddeden geçerken mükemmel yuvarlak kıcı sallanıyordu.

Yanındaki Çavuş Dion Washington kısık bir ıslık çaldı. "Dostum, az önce görevdeyken biriyle mi çıktın? Patlama soruşturmasının ortasında mı?"

"Evet. Evet, yaptım." Oradaki her erkek Kaylea'nın kıcının sallanışını izliyordu ve erkeklik gururunun gülünç bir şekilde kabardığını hissetti. Bu gerçek bir randevu değildi ama bu adamların bunu bilmesine gerek yoktu.

"Tanrım. Onu nasıl öptüğünü *gördün* mü?" Çavuş Stockton söyledi. "Sokağın ortasında mı?"

"Kaylea Halpert. Seni öptü. Sen görevdeyken, ACU'nu giyerken." Dion sanki az önce kapalı bir caddede zıplayan tek boynuzlu bir at görmüş gibi başını salladı.

"gelecek olan azarlamaya değer mi?" Bastian sordu.

Hepsi de onun başlattığı bir öpücüğün bir sonucu olma ihtimalinin sıfır olduğunu biliyordu ama cevabı her iki durumda da aynıydı. "Tabii ki."

"Janelle'e söylemek için sabırsızlanıyorum," diye ekledi Dion. Janelle, Dion'un görev kaçamağıydı. Ancak hepsi onun Cumartesi günü yola çıkmadan önce donanma doktoruna evlenme teklif etmeyi planladığını, yani onun bir kaçamak olmadığını düşünüyordu.

"Kaylea Halpert." Goldberg onun adını hak ettiği saygıyla söyledi. Carlos'un sırtını sıvazladı. "Adamım, az önce efsane statüsüne ulaştın."

OceanofPDF.com

T randevu bir randevu gibi başladı. Carlos'un ikinci kaptanı tarafından imzalanmış yetki formlarını kullanarak motor havuzundan bir araç çıkarmak zorunda kalması ve ardından başka bir araç göstererek üstten ayrılması dışında. Serpentine kapısında yetki formu.

Yani belki de diğer randevulara hiç benzemiyordur.

Ama askeri tesisten kurtulur kurtulmaz, güzel bir kadını alıp şık bir partiye götürmek üzere yollara düşmüştü. Resmi olarak yarın yedi yüze kadar izinliydi ama üsse çok daha erken dönmeyi bekliyordu. Kaylea, sadece göstermelik bir görünüm sergileyip ayrılacaklarını umduğunu söylemişti.

Freya'dan almayı başardığı üniformayı giymişti. Üniformayla çölde tek başına araba kullanıyor olmak tuhaf bir duyguydu. Ama üniformanın türü ne olursa olsun, araba kullanıyor olmak da tuhaftı. Cibuti'de geçirdiği aylar boyunca üstten hiç yalnız ayrılmamıştı. Gece dışarı çıkmak için üstten ayrılması da duyulmamış bir şeydi. Eğlence istediğinde, akşamlarını üsteki kulüp Barely North'ta geçiriyordu. Akşamlarının geri kalanını Ripley ile paylaştığı CLU'da kitap okuyarak ya da bilgisayar başında geçiriyordu.

Ama işte buradaydı, altı aydan uzun bir süredir ilk kez bir araçta yalnızdı ve zeki, güzel, belalı bir casus olan sevgilisini almak için çölü geçiyordu.

Gerçekten de en iyi hayatını yaşıyordu.

Kaylea elçilikten çok da uzak olmayan bir dairede yaşıyordu. Kadın onu kapıda karşıladı ve adam kadının görünüşüne bakarken kısık bir ısıklık çaldı. Makyajı da sıcak kahverengi teni kadar kusursuzdu. Karmaşık bir yan örgü alnının üzerinde ve etrafında uzanıyor, vahşi tirbuşon buklelerinden bir taç yapan büyük bir puf at kuyruğunun içinde kayboluyordu. Bu stil onun mükemmel yüz hatlarını vurguluyordu. Burnunun çizgisi, gözlerinin narin eğimi, çenesinin ucu ve boynunun uzun, ince sütunu.

Elbisesi, omuzlarını ve kollarını dirseklerinin altına kadar örten ve dizlerinin çok altına kadar inen, maviler ve yeşillerden oluşan bir mozaik içinde ipeksi, havadar bir şeydi. Elbisenin mütevazı hatlarının Suudi ev sahipleri için olduğunu düşündü. Elbise çok dar ya da açık olmaktan kaçınırken, bir şekilde kıvrımlarını inanılmaz derecede seksi bir şekilde örtüyordu.

Zeki, güzel ve belalı.

Lanet olsun. Bu randevunun gerçek olmasını diledi.

Bakışları adamın vücudunda gezinirken gülümsedi. "Üniformalı erkeklere bayılırım. Hatırlat da Freya'ya görev planlamasında titiz davrandığı için teşekkür edeyim." Kadın geri çekildi ve adam evine girdi.

Mobilyalar sade ve zarıftı, bombalanmış bir sokağı ziyaret ederken bile klas ve stil sahibi olan kadından beklediği gibi. "Yola çıkmadan önce yarım saatimiz var. Bir kadeh şarap ister misiniz?"

Bu gece uyanık kalması gerekiyordu ama bir kadehten zarar gelmezdi. İkisi de birer kadeh çok iyi bir pinot noir ile onun koltuğuna yerleştiler. İçine yayılan sıcaklığın alkol içeriğiyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey odadaki enerji akışıyla ilgiliydi.

Kaylea'nın vücut diline bakılırsa, bu randevuda sahte olan hiçbir şey yoktu.

"Bana gerçek adını soyleyecek misin?" Kelimeler ağızından çıkana kadar ne kadar çok şey bilmek istediğini fark etmemiştir. Ama sonra, onun kendisine Carlos demesinden hoşlanmıştı - konuşlandırıldığında herkes ona Espinosa ya da Espi derdi - ve yasak olsa bile ona aynı hediyeıi vermek istedi.

Ağızının bir koşesi yukarı kalktı. "Aslında Kaylea benim gerçek adıım."

"Yok artık."

"Evet. Gemişim göz önüne alındığında, gerçek kimliğim en iyi kılıf." "Ne zamandır dava memurusunuz?"

Başını iki yana salladı. "İşim hakkında gerçekten konuşamam. Özü dilerim." "Denemeye değerdi."

Bardağını adamın elinden aldı ve kendi bardağının yanındaki sehpayı koydu. "Başka ne denemeye değer biliyor musun?" Gülümsemesi tatlı ve biraz da hınzırcaydı, elbisesinin eteğini yukarı sıyıırıp adamın kucağına oturdu. Kadın adamın kucağına yerleşti ve adamın siki onu selamlamak için canlandı. Boğazının derinliklerinden yumuşak bir ses çıkardı ve nefes nefese bir sesle "Bu" dedi. Ve sonra onu öptü.

Dünkü sokak öpücüğünün aksine, bu ağızı açıktı. Sıcaktı. Ve derindi.

Dili, şimdiye kadar aldığı en şehvetli öpücükle onunkini okşadı. Ve fantezilerinin kadını bunu hiç tereddüt etmeden başlatmıştı. Elleri kadının belinde dolandı ve sırtına doğru kaydđ, ağızları keşfedip tadına bakarken onu yakınında tuttu.

Belalı casus Kaylea kollarındaydı. Vay canına, bu hayal ettiği her şeyden daha iyiydi.

Başını kaldırdı ve geriye doğru kaydđ, hâlâ onun kucağındaydı ama artık onun hazır ereksiyonuna baskı yapmıyordu. "Vay canına." Sesi yumuşak ve çok ateşliydi. Adamın yanağını okşadı. "Bunu bir keresinde seyirci olmadan yapmak istemiştim."

"Bunu birden fazla kez yapabilirsiniz," dedi.

Güldü. "Gitmemiz gereken partiye lanet ederdim ama o olmasaydı şu anda burada olamazdık." Yeni tıraş olmuş saçlarını okşamaya devam etti.

Yanağı, onun pürüzsüz teninden hoşlandığını düşünmesine neden olacak bir şekilde. "Ben de bunu sevdim."

Onun derin kahverengi gözlerinde kaybolabilirdi. "Atış poligonundaki o günden beri seni öpmek istiyorum. Seni atış yaparken izlemek çok ateşliydi. Ama sonra, yaptığın her şeyi izlemeyi seviyorum."

"Poligonda beni çok gerdin. Seni etkilemek istedim."

Bir elini kızın boynunun arkasına koydu ve dudakları dudaklarının hemen üzerine gelene kadar başını aşağı çekti. "Çok etkilendim." Ağızları bir başka sıcak öpüşmede buluştu.

Lanet olsun. Bu akşam erken saatlerde yılanlı kapıdan geçerken beklediği şey bu değildi. Bunu ummaya cesaret edememişti.

Belki Binbaşı Haverfeld'e birkaç ay daha kalıp kalamayacağını sorabilirdi. Yakın zamanda eve dönmesine gerek yoktu.

Başını tekrar kaldırdı ve ikinci muhteşem öpücüğü sonlandırdı. "Parti," dedi nefes nefese kalmış bir halde.

Saçmalık. Parti. Katılmaları gereken resmi bir etkinlik varken ön sevişmede kaybolmanın sırası değildi.

Kalçalarını sallayarak kendini onun ereksiyonuna bastırdı. Gözleri kapandı ve yumuşak bir miyavlama sesi çıkardı. "Sabah yediye kadar boşsun, değil mi?"

"Yesss." Kahretsin, kendini iyi hissediyordu. Doğru hissettirdi.

Dudaklarını yumuşak bir öpücükle Carlos'un dudaklarına değdirdi. "Eşim olmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim Carlos."

Açık avuç içleri kadının sırtında gezindi. "Her zaman arkanda olacağım, Kaylea."

Al-Farooq'un yeni Cibuti evi gerçekten de bir saraydı. ayrılmadan önce Kaylea Carlos'a havadan çekilmiş fotoğrafları gösterdi. ne beklemeliyim. Ev, şehrin birkaç mil dışında inşa edilmişti.

Tadjoura Körfezi'ne bakan bir kara parçası üzerindeki şehir. Arazinin etrafı taş bir duvarla çevriliydi. Duvarın içinde, ortasında bir çeşme bulunan uzun dairesel bir yol vardı. Evin kendisi arazinin ortasındaydı ve üç yuvarlak kubbe ile örtülüydü; küçük olanı giriş yolunu işaret ediyordu, büyük olanı onun arkasındaydı ve üçüncüsü dairesel bahçelerin bulunduğu büyük bir avlunun diğer tarafındaydı ve bitirildiği varsayılırsa lüks bir havuz olduğu kesindi. Havadan çekilen fotoğraflar inşaat tamamlanmadan önce çekilmişti.

Cibuti'deki su kıtlığı göz önüne alındığında, çevre düzenlemesinin tamamlanan kısmının yemyeşil görüntüsü yeterince dehşet vericiydi. Çocuklar burada sokaklarda su için dileniyordu. Yiyecek değil. *Su için.*

"Ne hıyar ama," dedi Carlos. "O fiskiye ve havuz tatlı suyla değil de okyanusla dolu olsa iyi olur."

Arabada, Al-Farooq hakkında telefonda ya da kısa mesajda paylaşamadığı ayrıntıları ona verdi. Yazılı hiçbir şey yoktu. Ele geçirilebilecek hiçbir iletişim kuralı yoktu. Yola çıkmadan önce Carlos'un üstten aldığı cipte dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etti.

"Al-Farooq nispeten yeni bir oyuncu. Aile geçmişini ya da hızlı yükselişini tam olarak çözemedim ama Suudi petrolünden değil Rus Bratva'dan geldiğine emin olduğum bir parası var, bu da onun hakkında bu kadar tedirgin olmamın bir nedeni."

"Freya'nın eski patronu Seth Olsen da Bratva'ya aitti."

"Aynen öyle. Freya'ya Al-Farooq'un Rus oligark Radimir Gorev'in Tanzanya'daki kompromat partisinde olup olmadığını sordum, onu görmediğini ama davetli listesinde olduğunu söyledi. Seth Olsen'in Freya'nın Drugov ve Gorev'le ilgili araştırmalarından endişe duyduğunu biliyoruz; her iki oligark da Rus organize suç örgütleriyle içli dışlıydı. Benim kişisel endişem Olsen Cibuti'deyken Bratva'daki idarecileriyle bir araya gelmiş olması. Bu görüşmede

Drugov'un mal varlığını kurtarmaya çalışan Bratva'ya Freya'nın kimliğini verdi. Yol boyunca kimliğini açığa çıkarmış olabilir.

"Eğer öyleyse, al-Farooq benim ne olduğumu biliyor olabilir ve beni partiye davet etmesinin nedeni de bu olabilir." Aracın direksiyonundaki yakışıklı askeri inceledi. "Bu gece benimle geldiğin için teşekkür ederim. Eve yalnız girmeyeceğimi bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum."

Yan tarafa baktı ve kısa bir süre için onun bakışlarıyla buluştu. "Bana sorduğuna sevindim." Sesi ciddiydi. Öpücükler ve vatani görevler hakkında şaka yapmıyordu.

Şu anda asker modundaydı ve işini ciddiye alması hoşuna gitmişti. Alay etmek ve öpmek de hoşuna gitmişti ama bu adam ihtiyacı olduğunda ihtiyaç duyduğu askerdı.

"Tanışma ve kaynaşma protokolü konusunda seni takip edeceğim ama şimdiden koymamız gereken bir kural var, içeri girdiğimizde birbirimizden ayrılmayacağız. Eğer kadınlarla gitmen gerektiğini söylerlerse gideriz."

"Katılıyorum. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Parti Suudi elçiliğinde değil ve ben özellikle ABD elçilik görevlisi sıfatıyla davet edildim, dolayısıyla diğer elçilik görevlileri diğer ülkelerden gelen politikacılar ve elçilik yetkilileriyle sosyalleşirken geceyi sadece kadınlarla geçirmem beklenmemeli."

"Siz gerçekten bir , değil mi? Bir toplum irtibat görevlisinin işini yapıyorsunuz. Kimlik bilgileriniz var mı?"

"Ben varım ve varım. Birçok vaka memurunun taşıdığı 'elçilik çalışanı' unvanı aşırı kullanımdan dolayı yıpranabilir. Toplum irtibat görevlisi olarak işimi yaparken aktif şekilde görülüyor olmam destekliyor ve mal varlığı elde etmek için görüşmem gereken kişilere erişmemi sağlıyor."

"Cal ve ben seni atış poligonunda gördüğümüz günden sonra CIA'den olduğunu düşündük. Ayrıca Barely North'ta Freya ile birlikte olduğun zaman da vardı."

"Evet. O ve ben, SOCOM'un çoğunun onun CIA'den olduğunu bildiğini ve insanların bana çok yakından bakmamasının daha iyi olacağını düşünerek Barely North'ta buluşmanın akıllıca olmayacağına karar verdik."

"Tatlım, erkekler sana yakından bakmadan ."

Ondan gelen sevgi sözcükleri yine hoşuna gitmişti. Ve iltifat. Kendisi de ona oldukça yakından bakmıştı. Ekibinin gelişinden bu yana geçen aylar içinde, toplum irtibat görevlisi olarak yaptığı işle Cibutilileri eğittiği iş birkaç kez kesişmiş ve adam birden fazla kez gözüne çarpmıştı ama onu gerçekten fark ettiği gün atış poligonundaki o gündü. Poligonda konuşmuşlar, gülmüşler ve tam olarak flört etmemişlerdi.

Onunla ilgili ilgisini çeken şeyin ne olduğunu tanımlayamıyordu. Sadece... onun her şeyiydi. Komikti ama yeri geldiğinde ciddi olmayı da biliyordu. Ona saygı gösteriyordu - "hadi küçük hanıma nasıl ateş edileceğini öğretelim" saçmalıklarından hiçbirisi yoktu. Ve cidden ateşliydi. Dün onu öptükten sonra "*Merhaba Kaylea,*" deyişi bile... mükemmeldi. Tatlı, seksi, şaşırmış, eğlenmiş, biraz ukala ve erkeksi bir enerjiyle doluydu.

"Amacım insanların bana baktıklarında modayı seven yetkin bir bürokrat görmelerini sağlamak. Kısacası, diplomatik kanallar dışında hafife alınacak biri olarak."

"Yani her zaman bir moda çekimine gidiyormuş gibi görünmeniz kılık değiştirmenizin bir parçası mı?"

Bunun üzerine gülümsedi. "Belli bir dereceye kadar. Ayrıca iyi dikilmiş bir etek-ceket kombinasyonunu da çok severim. Ve pahalı bir ayakkabı fetişine sahibim."

"Her zaman giydiğin çizmeler çok seksi. Bu elbiseye uymamaları çok kötü."

Ayağındaki stilettolara baktı. Bu topuklu ayakkabılara bayılıyordu ama Carlos gibi o da bot giymiş olmayı diliyordu ama bunun çok farklı bir nedeni vardı.

"Seni atış poligonunda ve daha sonra Freya ile görmeseydim, bir vaka memuru olduğunu tahmin edebileceğimden şüpheliyim. İşinde iyisin."

elçilik işi. CIA size diplomatik irtibat kurmayı öğretti mi, yoksa bu başka bir yerde edindiğiniz bir beceri miydi?"

Güldü. "Ben uluslararası ilişkiler ve diplomasi alanında sanat yüksek lisans yaptım ve Arapça, Fransızca ve birkaç dil daha biliyorum." Arapça ve Fransızca Cibuti'nin iki resmi diliydi.

"Yani, bir uzvun dışına çıkacağım ve senin nitelikli olduğunu tahmin edeceğim." Tekrar güldü. "Birazcık, evet."

"Zeki, güzel ve belalı."

İçine bir sıcaklık doldu. "Kelimelerle aranız çok iyi, Çavuş Espinosa."

Kadının elini tutup dudaklarına götürdü ve gözlerini bozuk yoldan ayırmadı. "Bana Carlos demen hoşuma gidiyor."

Dudaklarının eline değmesi, böyle basit bir hareketin vermesi gerekenden çok daha büyük bir tepkiyi tetikledi. "Carlos," diye fısıldadı.

Ağzının kenarlarını çekiştiren gülümsemesi neredeyse karşı konulmazdı. Aralarında alevlenmeye devam eden bu sıcaklığı keşfedebilmeleri için partinin bitmesini istiyordu.

"Peki nasıl oldu da CIA'e girdin?" diye sordu.

"Annem ve babam profesör - annem dilbilimci, babam ise tarihçi. Ben 11 Eylül'de üniversite öğrencisiydim ve annemin izinden giderek üniversitede Fransızca okumayı planlıyordum. Ancak babamın etkisi ve tarihimizi bilmemiz gerektiğine dair sürekli hatırlatmaları beni de etkiledi. 11 Eylül'den sonra neler olduğunu ve bundan sonra neler olacağını anlamak istiyordum, bu yüzden Orta Doğu çalışmalarına girdim ve Arapça dersleri almaya başladım. Orta Doğu çalışmaları derslerimde bir adamla tanıştım ve birbirimize aşık olduk. Onun hayali CIA'de çalışmaktı. Benimki diplomasiye kaymıştı. Ama sonra 11 Eylül'le hiçbir ilgisi olmayan Irak'ı işgal ettik ve CIA'in bu olaydaki rolü kafamı karıştırdı. Simon -eski kocam- ve ben CIA'in neyi neden yanlış yaptığını tartışarak saatler geçirdik. İkimiz yüksek lisans yaparken evlendik,

Ve tüm bunlara rağmen, yüksek lisansını tamamladıktan sonra CIA'e katılma hayali hiç değişmedi."

Simon'la geçirdiği üniversite yılları harikaydı. O kadar aşık ki, uzun süre birlikte olacaklarından o kadar emindi ki.

"CIA konusunda şüphelerim vardı ama ikimiz de üniversite sonrası yeterli iş deneyimine sahip olduğumuzda beni başvurmaya ikna etti. Başlangıçta analist olmak istiyordum ama Simon'ın istediği bu olduğu için Operasyon Direktörlüğü'ne başvurdum. O benden önce başvurmuş ve benden önce işe alınmıştı. The Farm'daki görevine başlamadan önce Langley'de birkaç ay çalıştı. O yokken ben Langley'de eğitime başladım, onunkinden sonra gelen eğitim sınıfındaydım.

"Eğitimi tamamlamasına haftalar kala bıraktı. Bu bir ayıklama programı ve o ayrıldı. Bu ona karşı olan hislerimde hiçbir şeyi değiştirmede. Onu seviyordum ve destekliyordum ama o başa çıkmakta zorlanıyordu. CIA ile devam ettiğimde şok oldu. Bırakmamı bekliyordu çünkü bu onun hayaliydi, benim değil. Ben Çiftlik'teki sıramı savmak için ayrıldığımda o da Dışişleri Bakanlığı'nda bir iş buldu. Yeni işinin onun için işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm; önünde harika bir kariyer vardı. Ama ben Çiftlik'teki eğitimimi tamamladığımda egosu bir darbe daha yedi. Başarısız olmamı istediği çok açıktı ve bunu kabullenmek... zordu."

Zor. Ne kadar basit bir kelime bu kadar çok acıyı kapsıyordu. Simon kadın olduğu için ona daha yumuşak davrandıklarını ima ettiğinde yaşadığı acıyı ve ardından gelen şiddetli kavgayı hatırlıyordu.

"Eğitimimi tamamladıktan altı ay sonra ayrıldık. Simon iyi bir adam. Bir yanım onu her zaman sevecek. Ama onun başarısız olduğu yerde benim başarılı olduğum, onun hayalini yaşadığım ve egosunu rahatlatmak için bırakmayı reddettiğim gerçeğiyle başa çıkamadı. Bırakmadım çünkü sürecin bir yerinde bu benim hayalim haline gelmişti. İki işimi de seviyorum. Ve ikisinde de çok iyiyim."

"Eski sevgilinle görüşmeye devam ediyor musun?" Carlos sordu.

Başıyla onayladı. "Washington'da Dışışleri Bakanlığı'nda çalışıyor, yani iş hayatlarımız hâlâ kesişiyor. Yaklaşık dokuz ay önce yeniden evlendi."

"Boşanmanızın yeni olduğunu sanıyordum?"

"Teknik olarak öyleydi - o tekrar evlenmek isteyene kadar evrakları hazırlamamıştık. İnsanları ayrılığın da yeni olduğuna inandırmak daha kolaydı. Hâlâ kırık bir kalbi beslediğini iddia ederek birini geri çevirmek daha nazikçe."

"Hâlâ kırık bir kalbi mi besliyorsun?"

"Hayır. Geçen ay bana e-posta göndererek karısının ilk çocuklarına hamile olduğunu söyledi. Onun adına gerçekten çok mutluyum. Sonunda kariyeriyle barıştı ve aşkı yeniden buldu. Bunu benim gibi bir hatırlatıcıyla yapamazdı."

"Aşkı yeniden bulmak istiyor musun? Evlenmek? Çocuk sahibi olmak?"

"Bilmiyorum. Şu anda bekar bir kadın olarak ikinci işim çok daha kolay. Her iki iş de bir anda taşınmamı gerektirebilir ve bu bir eş için zor olabilir. Ayrıca, gizli bir operatör olmak tehlikeli ve sevdiğim kimseyi riske atma fikrinden hoşlanmıyorum."

Evliliği sona erdiğinde ve ilk yurtdışı görevini kabul ettiğinde aşk ve ilişki kavramlarını geride bırakmıştı. Şimdi dört yılı aşkın süredir iki işte birden çalışıyordu ve Cibuti onun ikinci yurtdışı göreviydi. Bir ilişki için ne zamanı ne de beklentisi vardı. Carlos'la geçirdiği bu gece, Cibuti'ye geldiğinden beri gerçek bir randevuya en yakın olduğu geceydi. Onu kanepesinde düşüncesizce öpene kadar bunun gerçek bir randevu *olabileceği* aklına bile gelmemişti.

Şimdi keşke ona aylar önce çıkma teklif etseydim diyordu.

"Peki ya sen Carlos? Orduya katılmana ne sebep oldu? Neden Özel Kuvvetler?"

"Ben on altı yaşındayken ailem Porto Riko'dan Florida, St. Petersburg'a taşındı ve bir restoran açtı. Restoran işinde yeni değillerdi. Babam mükemmel bir şefti ve küçük bir restoranları vardı.

San Juan'daki restoran. Florida'dakini finanse etmek için orayı sattılar. Restoran birkaç yıl boyunca iyi iş yaptı. Ekonomik durgunluk baş gösterdiğinde ve iş batmaya başladığında ben üniversite birinci sınıftaydım ve yapı mühendisliği okuyordum. Sıranın arkasında ve ön tarafta yardımcı olmak için okulu bıraktım ama artık çok geçti.

"Ailem bana zor durumda olduklarını söylemeden önce çok zor durumdaydı. Ben okulu bıraktıktan altı ay sonra restoran kapandı. Okula geri dönmeyi düşündüm ama aldığım burslar bitmişti ve zaten okul harcımın sadece yarısını karşılıyorlardı. Ailem bana yardım edemezdi ve daha fazla borç almak zorunda kalacaktım. Aslında ordu benim için en iyi seçenek gibi görünüyordu çünkü görevimi tamamladıktan sonra üniversiteyi bitirmek için GI Bill'i kullanabilirdim. Ama girdikten sonra gözümü Özel Kuvvetlere diktim. Savaş mühendisi olmak istiyordum. Ve işte buradayım."

"Bir gün üniversiteyi bitirmek için hâlâ GI Bill'i kullanmayı düşünüyor musun?" Omuz silkti. "Belki. Ama şu anda yapmak istediğim şey bu."

Onun kolay cevabı hoşuna gitmişti. Düz bir çizgi olmasa da, hatta başlangıçta planladığı şey olmasa da, izlediği yoldan memnundu. Simon'ın da aynı memnuniyeti bulmuş olmasını umuyordu. Bir zamanlar Simon'ın bunu kendisiyle bulamaması canını yakmıştı ama şimdi ona sadece mutluluk diliyordu. Ne de olsa onu kendi dolambaçlı yoluna sokan oydu.

"Peki ya ailen? Onlar şimdi ne yapıyor?"

Gülümsedi. "Birkaç yıl önce yeni bir restoran açtılar. Daha küçük. San Juan'daki gibi. Kız kardeşlerim ve ben orayı açmalarına yardım ettik. İşler iyi gidiyor. Ziyaret etmek için gün sayıyordum. Eve dönüp babamın yemeklerini yemek gibisi yok."

"Hattın arkasında çalıştığını söylemiştin, baban sana yemek yapmayı öğretti mi?"

Başını salladı. "Mutfakta kendi başımın çaresine bakabilirim."

Mükemmel bir adam olabilir. Hayattaki yolundan memnun ve yemek yapabiliyor muydu? Sonra ona iki saat süren sırt masajı yapmayı sevdiğini söyleyecekti.

ovalar. "Kaç Carlos?" "Otuz bir.

Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz dört."

"Yurt dışında çalışmayı seviyor musun?"

Omuz silkti. "Çoğunlukla. Yine de evimi özlediğim oluyor."

Adam başını salladı ve kadın, işinin de onu önemli süreler boyunca dünyanın dört bir yanına gönderdiğini göz önünde bulundurarak, adamın kendisini anladığını tahmin etti.

"Peki bu partide kimler olacak?" diye sordu. "Sanırım çok sayıda VIP ve diplomat."

"Muhtemelen yaklaşık iki yüz konuk olacak, ancak mevcut siyasi manzarada payı olan sadece birkaç düzine insan olacak."

"İsim etiketleri olacağını sanmıyorum."

"Oh, bu harika olurdu. Ama hayır. Yine de sizden isimleri hatırlamanız beklenmeyecek."

"Kimden uzak durmak istediğinizi bana bildirin yeter." Durakladı. "Eğer... bir varlıkla tek başına konuşman gerekiyorsa, üzgünüm ama bu iyi bir fikir olmaz. Senin yanında kalmam gerekiyor."

"Ben olsam bu gece kimseyle konuşmaya çalışmazdım. Çuvallamak ve ifşa olmak için çok fazla fırsat var. Ve gerçek adımla faaliyet gösterdiğim göz önüne alındığında, ifşa olursam işim biter. O yüzden endişelenme. Eğer bir varlıkla karşılaşırsam, bir buluşma ayarlamak için şifreli konuşuruz."

"Oh. 'Kuş gece yarısı aslanın ağzına uçar' gibi bir kod mu?"

"Hayır. Daha çok 'Çayımı şekerli alırım' yerine 'Çayımı kremalı alırım' gibi."

"Umarım mal varlığınız bunun ne anlama geldiğini hatırlar. Hiç tersine çevirdiler mi?"

"Çok sık. Ama genellikle bu olduğunda, bunu bilerek yapmışlardır. Muhbir olmak için para alıyorlar ve bunu ne kadar uzatırlarsa

daha fazla para alıyorlar. İşleri hızlandırmak için çok fazla teşvik yok. Bu yüzden işleri devam ettirmek için bir kodu yanlış yorumluyorlar. Bu bir oyun."

Faruk'un malikânesinin kemerli girişine ulaştılar. Süslü, kemerli kapıların altından geçerlerken, kadın kısık bir sesle, "Buraya girenler, tüm umutlarınızı terk edin," dedi.

OceanofPDF.com

KAylea'nın sözleri yerindeydi. Burası cehennem gibiydi. Carlos zengin ve/veya önemli insanlarla dolu odaya baktı.

Afrika Boynuzu'nun manzarası. Erkekler smokin giyerken, davetlilerin yüzde yirmisinden azını oluşturan kadınlar elbise ya da abayalar giymiştir. Birçoğunun yüzü peçeliydi ve saçları örtülüydü. Ancak Kaylea'ya benzer şekilde giyinmiş kadınlar da vardı. Şıklığını koruyan mütevazı elbiseler.

Ama Kaylea açık ara odadaki en güzel kadındı ve erkek bakışları onu her yerde takip ederken Carlos bu düşüncesinde yalnız olmadığını söyleyebilirdi.

Burası Amerika olsaydı, yakın durur ve muhtemelen elini kızın sırtına koyardı ama burası Cibuti'de Suudi bir adamın eviydi ve hem ev sahibinin hem de ev sahibi ülkenin geleneklerine saygılı olması gerekiyordu. Bunun yerine kızın yanında durdu, ona dokunmadı ama yine de birlikte olduklarını belli etti.

Kaylea onu, Cibuti'nin başkanı ve birkaç önemli bakanı dışında, sadece milliyetleriyle hatırladığı bir diplomat ve politikacılar deniziyle tanıştırdı. Bakanlardan biri Morgan'ın arabasının altına C-4 yerleştirdiğinden şüphelendiği adamdı.

Tek başına bir balo salonu olabilecek kadar büyük olan ve kendisinin pek de sevmeyerek "araf" adını verdiği kubbeli bir oda olan süslü girişten çıktılar ve beklendiği gibi, sonraki daireler, daha doğrusu odalar bir şekilde daha kötü hissettirdi. Sanki burası açgözlülük ve acı üzerine inşa edilmişti.

Kaylea'nın Al-Farooq'un Bratva bağlantılarıyla ilgili hikâyeler anlatması ve sadece Morgan, Pax ve Cal'ı değil, kapıya kadar ulaşabilseydi güvenlik görevindeki birkaç denizciyi de öldürebilecek bir bomba yerleştirmiş olabilecek Cibutili bakanla el sıkışmak zorunda kalması da işe yaramamıştı.

Öndeki kubbeli oda ile asıl balo salonu olan devasa kubbeli odayı bir koridor ayırıyordu. Ana odaya girmeden önce, uzun ve evin eni boyunca uzanan koridorda sağa sola baktı. Daha ileride, bir tarafta kapılar ve muhtemelen devasa sarayın genişliğini kapsayan koridorlara açılan kemerler gördü.

Havadan çekilen görüntüde havuz ve bahçeler yapının içine alınmıştı; gösterişli, ortalanmış bir avlu. Partinin orada yapılmasını bekliyordu ama görünüşe göre konukların çoğu içeride, en büyük kubbenin altında toplanmıştı.

Kaylea gülümseyerek kolunu Carlos'un kolunun arasından geçirdi ve "Bu taraftan," diyerek onu balo salonuna ve odanın kenarındaki küçük bir gruba doğru yönlendirdi.

Kırkklı yaşlarında beyaz bir adam onu görünce gülümsedi. "Kaylea, her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun."

Gülümsemesi genişledi. "Teşekkür , Chris." Carlos'a döndü. "Çavuş Carlos Espinosa, sizi Misyon Şefi Yardımcısı Chris Crawford ile tanıştırmak istiyorum."

Carlos elini uzattı ve elçilikte ikinci komutan olan adamdan sert bir tokalaşma aldı. "Bu gece Kaylea'mıza eşlik etmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Crawford.

"Bana sorulduğu için onur duydum."

Kaylea, Crawford'un solundaki adamla konuştu, o da beyazdı ama muhtemelen şef yardımcısından on yaş daha gençti. "Stephen, burada olacağını bilmiyordum."

Adam omuz silkti. "Evet. Seninle çıkmayı teklif etmemin nedenlerinden biri de bu. Sıkıcı bir akşam daha. Bari güzel bir kadınla geçireyim."

Carlos yüzünü dikkatle boş tuttu. Kaylea sahiplenilecek bir nesne değildi ve eğer bu adam onunla ilgileniyorsa -onunla çıkmayı isteyecek kadar- bu Carlos'u hiç ilgilendirmezdi. Ama yine de kolunu ona dolamak ve sahip olmadığı bir hak iddia etmek istiyordu.

Ondan hoşlanıyordu, saf ve basit. Ve onun kendisinin olmasını istiyordu.

Kaylea bir diplomat gibi, "Artık hepimiz buradayız," dedi. "Carlos, bu Stephen Walker, kamu diplomasisi görevlisi."

Bir kez daha tokalaşıp ayaküstü sohbet ettikten sonra Crawford, "Odada biraz çalışsam iyi olacak. Oğlumun midesi bulanıyor ve eve, onun yanına gitmek istiyorum."

Kaylea, "Joey hâlâ hasta olduğu için üzgünüm," dedi.

Carlos yurtdışında böyle çocuk yetiştirmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Orduya katıldığından beri ABD'de ve yurtdışında üslerde yaşamıştı ama ABD dışındaki üsler ailelerin birlikte geldiği türden üsler değildi. İstikrarsız ülkelerde bile ailelerin anlaşmanın bir parçası olduğu diplomatik kariyer görevlerine hiç benzemiyordu.

Kaylea'yı inceledi. Kendini kariyer diplomatı mı yoksa kariyer casusu olarak mı görüyordu?

Elbette bu tür bir soru sormanın yeri burası değildi ama onun evine döndüklerinde, CIA için yaptığı çalışmalar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu. Büyük olasılıkla ona hiçbir şey anlatmayacaktı ve bunu kabul etmek zorundaydı.

Onun zeki, güzel, belalı bebeğinin sırları vardı.

Walker, "Al-Farooq sana geliyor, Kaylea," dedi.

Kolunu kavrayan eli sıkılaştı ama başka hiçbir gerginlik belirtisi göstermedi. Yaklaşan şeyhe doğru döndü, sıcak gülümsemesi

Gözlerine bile ulaşamıyordu. Kahretsin, ama kontrolü onu etkilemişti.

"Şeyh Raşid bin Abdül Faruk, *es-selamü aleyküm*," dedi ve geleneksel Arap selamını verdi, *selamün aleyküm*.

"Bayan Kaylea, *ve aleyküm selam*," diye cevap verdi ve geleneksel cevabı verdi, *ve sana selam olsun*.

Adamın bakışları Carlos'u ve üniformasını taradı, yüzünden geçen kızgınlık Carlos'u dünden tanıdığını belli ediyordu. "Peki bana getirdiğin kişi kim?" diye İngilizce sordu.

"Kıdemli Başçavuş Carlos Espinosa, lütfen Şeyh Rashid bin Abdul al-Farooq ile tanışın."

Şeyh Carlos'un elini sıkıca kavradı. Adamı kendi dilinde selamlamayı düşündü ama bunun yerine İspanyol aksanını kalınlaştırmayı tercih etti. "Sizinle tanışmak bir onur Bay Farooq. Eviniz oldukça görkemli. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor." Dairesel odanın üstünü örten süslü kubbeye baktı. Doğru söylemişti; sanat eserleri enfesti.

Adam başını salladı ama Kaylea'ya Arapça hitap etti. "Yanında bir erkek getirmen beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu akşam seninle vakit geçirmeyi, seni ortaklarımla tanıştırmayı ve sarayımı gezdirmeyi umuyordum."

Carlos anlamamış gibi davrandı. Walker'ın yüzünü inceledi ve al-Farooq'un sözlerini anlayıp anlamadığını anlamaya çalıştı. Amerikalı diplomatın sadece Fransızca ve İngilizce konuşuyor olması mümkündü.

Kaylea Arapça cevap verdi. "Kutlamanız sırasında bana böyle bir ilgi göstermek istemeyecek kadar nazik ve zarif bir ev sahibisiniz."

"Konuşacak çok şeyimiz var, Bayan Kaylea. Lütfen benimle gelin. Askerinizi yiyecek ve içeceklerin ve Amerikalı kardeşlerinin tadını çıkarması için burada bırakın."

"Korkarım bu kabalık olur. Çavuş Espinosa Arapça ya da Fransızca bilmiyor. Bu muhteşem sarayı gezerken bize katılabilir mi?"

Al-Farooq, "O bir asker," dedi.

Kaylea, "Ve ülkelerimiz müttefik," diye karşı çıktı.

Al-Farooq kibarca başını salladı. "Ne yazık ki buradaki herkes ABD'nin müttefiki değil."

"Ben de Amerikalıyım," dedi.

"Evet ve buradaki erkekler çocuklarını katleden bir askerle karşılaşmaktansa güzel bir yüz görmeyi tercih ederler."

Carlos'un Kaylea kadar cahil numarası yapma pratiği yoktu ama hayran bakışlarını Kaylea'dan ayırmadı ve her kelimeyi anladığını belli etmemeye çalışarak vücudunu gevşek tuttu. "Kaylea, tatlım," dedi ağır aksanlı bir İngilizceyle. "Neden bahsediyorsun sen?"

Carlos'a döndü. "Şeyh al-Farooq sizi misafiri olarak ağırlamaktan onur duyuyor ve bizi yiyecek ve içeceklerinin tadını çıkarmaya davet ediyor."

Kolundan çekştirerek onu odanın ortasına, devasa yuvarlak bir masanın üzerindeki yiyeceklerin ortasında devasa bir buzdan Arap atı heykelinin durduğu yere doğru çekti.

Bir buz heykeli. Cibuti'de. Acımasızca sıcak ve suyun kıt olduğu bir yerde. Ağlayan heykelin yiyecekleri soğuk tuttuğunu düşünüyordu ama hepsi oburluğa bir saygı duruşuydu.

Bu tür etkinliklerin gereklilik gereği abartılı olduğunu biliyordu ama Bab al-Mandab Boğazı'nın ötesinde -İngilizce'de "Gözyaşı Kapısı"- Yemen'in açlığın eşiğinde olduğu ve bu sarayın kapılarının dışında çocukların su için yalvardığı düşünülüğünde, bu biraz fazlaydı.

Burası Suudi Arabistan değildi. Burası Cibuti'ydi, Afrika Boynuzu'nda fazlalıkları olmayan küçük bir ülkeydi. Bu partiyle ilgili her şey yanlış geliyordu.

Rus bir adam yaklaştı ve al-Farooq ile Rusça konuştu. Kaylea ile tanıştırıldı ve o da Rusça cevap verdi.

Kaç dil biliyordu?

Karşılıklı konuşma Carlos'la tanışma fırsatı bulamadan Rus'un ayrılmasıyla sona erdi. Al-Farooq Kaylea'ya Arapça hitap : "Misafirlerimi görmeliyim. Lütfen ziyafetin tadını çıkarın." Kolunu açarak yüklü masayı ve buzdan heykeli işaret etti.

Al-Farooq'a yumuşak bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Nasıl isterseniz. *Ila-liqaa'.*" *Tekrar görüşene kadar.*

Carlos Rus'un oligark Radimir Gorev olup olmadığını merak etti. Hızlı Rusça sözcükler arasında Gorev'i duymuş olabileceğini düşündü ama etrafta kulak misafiri olacak o kadar çok kişi varken sormaya cesaret edemedi. Soru bekleyebilirdi.

Tabaktan bir hurma koparıp ağzına attı ve Kaylea da aynısını yaptı. Zihninde onu tatlı, yapışkan meyvelerle beslediği bir görüntü canlandı ve şimdi partiden kaçabilmeyi diledi. Nar taneleri tabağına uzandı ama Kaylea onu durdurdu. "Yapmasan daha iyi. Yeraltı dünyasında onları yediğinde Persephone'ye ne olduğunu biliyorsun."

Güldü. "İyi karar." Elllerinde içki tepsileriyle odada dolaşan garsonlara bir kaşını kaldırdı. "Alkol servisi yapılmasını beklemiyordum."

"Bu tür olaylar, ev sahibinin inançlarına ya da ittifak kurduğuna bağlı olarak iki yönde de gelişebilir. Benim tahminim El Faruk'un şu anda Müslüman ülkelere kur yapmaktan çok Amerika ve Avrupa ittifakıyla ilgilendiği yönünde."

"Yine de bir ana üs kuruyor" -yüksek kubbeli tavanı olan dairesel odayı kapsayacak şekilde kollarını açtı- "Cibuti'de bir saray."

"Burası ordunun olduğu yer - hem ABD hem de Çin. Burası herkesin olmak istediği yer, Afrika'daki bir sonraki güç merkezi."

Alçak sesle konuştular ama aynı zamanda Kaylea'nın söylediklerinin orada bulunan herkes tarafından bilindiğinden şüpheleniyordu. Bu diplomasiyle karışık bir işti. ABD Kongresi'ni unutun, bu gibi partiler artık her şeyin gerçekleştiği odalardı.

Yakınına eğildi ve kulağına fısıldadı, "Artık göründüğümüze ve ev sahibimizi selamladığımıza göre kaçabilir miyiz?"

Odaya bir göz attı, yüz hatlarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Neden olmasın anlamıyorum. Stephen bu tür etkinlikler için daha uygun bir diplomat."

"Ona gideceğimizi söyleyelim mi?"

Başını iki yana salladı. "Ve ona kalmamızı istemesi için bir fırsat mı verelim? Hayır. Af dilemek izin istemekten daha iyidir."

"Gidelim o zaman."

Kalabalığın arasından geri dönmeye çalıştılar, çıkışa doğru giderken Kaylea'nın tanıdığı erkeklerle durup sohbet ettiler. Kapıdan çıkmaları tam otuz dakika sürdü ve kapıya ulaştıklarında Carlos artık bu kadar çabuk kaçtıkları için suçluluk bile duymuyordu. Partide tam bir saat geçirmişlerdi ve bu süre içinde en az bir düzine erkeğin Kaylea'dan güzel diye bahsettiğini duymuştu, başka bir şey duymamıştı.

Her seferinde, sözler yanlara doğru yöneltilmişti. Erkekler onun güzelliğinden Walker ve Farooq'un daha önce yaptığı gibi bahsediyordu. Sanki ona hitap etmiyorlardı da bir nesneden bahsediyorlardı. "Erkekler güzel bir yüz görmeyi tercih eder" ve "Güzel bir kadınla bir akşam geçirmek daha iyi olabilir."

O bir yüzdü, başka bir şey değildi.

Ama çok daha fazlasıydı.

Aracına geri döndüklerinde, kadın böcek taraması yaptıktan sonra, "Erkeklerin senin ne kadar güzel olduğundan bahsettiklerini duymak, benim de aynı şeyi yaptığım için utanmama neden oluyor. Sen güzel bir yüzden çok daha fazlasısın."

Bir elini onun dizine koydu ve sıktı. "Onlar gibi söylemiyorsun. Senden duymak hoşuma gidiyor." Koltuğunda döndü ve ona doğru eğildi. Dudakları adamın kulağına değdi ve adamın tek yapabildiği aracı bozuk yolda tutmak oldu. "Ama sonra, senden gerçekten hoşlanıyorum Carlos. Zekâ, kas gücü ve belalı. Ayrıca çok seksisin."

Buna gülümsedi. Bu kadını sevmiştii. Hem de çok.

Onun koluna yaslandı ve evine döndükleri uzun yol boyunca sessizlik içinde ilerlediler. Birkaç blok öteye geldiklerinde, "Partide yemek yemedik. Bir restoranda durabiliriz ya da benim evimde yemek yiyebiliriz. Makarna var sanırım."

Üniformasını düşündü. Cibuti Şehri'ndeki bir restoran için biraz fazla giyinmişti. "Makarna bana uyar." Yan gözle ona baktı. Varsayımlarda bulunmak istemiyordu. "İyi geceler dilemek istersen üsse de dönebilirim."

"Hayır!" Kelimesi keskin ve hızlıydı. El-Faruk'un sarayında her yüz ifadesini kontrol eden kadından çok farklıydı. "Yani... hayır, lütfen, mümkünse biraz daha kalmanı istiyorum. Eğer istersen."

Binadan yarım blok ötedeki en yakın açık sokak park yerine park etti ve yüzünü ona döndü. "İstiyorum, Kaylea. Hem de çok."

Onu şimdi ve burada öpmek istiyordu ama dairesine kadar kısa bir yürüyüşleri vardı, orada tamamen mahremiyetleri olacaktı ve onu sokakta çok uygunsuz olacak bir şekilde öpebilirdi.

Dairesine giderken dokunmadılar ya da el ele tutuşmadılar ama adımları aceleliydi. Koşudan biraz çekiniyorlardı. Ve kadın stiletto giyyiyordu.

Sonunda anahtarla oynamaya başladı ve kapının kilidini açtı. İçeride, kapıyı arkasından kapattı ve ona ulaşmak için döndü. Kadın bir elini kaldırdı ve bir parmağını dudaklarına bastırdı, sonra böcek tarayıcısını çıkardı ve metodik olarak her odayı temizledi.

Kapının yanında bekledi, kadın yatak odası olduğunu tahmin ettiğı yerde kaybolurken ses çıkarmadı. İki dakika sonra geri döndü. Böcek dedektörü ortalıkta görünmüyordu ve artık üzerinde havadar bir elbise yoktu.

Şimdi yalınayaktı ve turuncu ipek bir bornoz giyyiyordu.

Kalbi çarpıyor ve aleti zonkluyordu. Nasıl olmuştu da bu kadar şanslı olabilmişti? Kızın güzel ağzındaki gülümsemeden anladı ki

daha da şanslı ol.

Bir dakika öncesine göre beş santim daha kısa boyuyla adamın önüne çıktı. Ellerini adamın ceketinin yakasından yukarı doğru kaydırđı ve başını aşağı çekerek ağzını kendi ağzına getirdi.

Dilini dudaklarının arasına kaydırđı ve kız onun teklifini emdi. Adam öpücüğü derinleştirirken yumuşak bir miyavlama sesi çıkardı.

Elleri onun kıvrımlı poposunu buldu ve kavrayarak onu vücuduna bastırđı, ereksiyonu kalın ve sert bir şekilde karnına yaslandı. Ellerini papyonunu yakaladı ve çekti, sonra aşağı kaydı ve gömleğini kapalı tutan metal çivileri çıkarmaya başladı, onları halıya bıraktı.

Ağzı ellerini takip etmek için onunkinden ayrıldı, dudakları önce adamın açıkta kalan boynuna, sonra köprücük kemiğine, sonra da göğüs kafesine dokundu ve ceketini kapalı tutan zincir tarafından durduruldu.

Bakışlarını kaldırdı ve onunkilerle buluştu, elleri zincirle uğraşırken gözleri arzuyla dumanlanmıştı. Zincir konusunda ona yardım etmek için kıcını serbest bıraktı, jartiyerini ve kuşağını ortaya çıkarmak için ceketini açtı.

Gömleğini askıların izin verdiği ölçüde araladı ve ellerini göğüs kaslarında ve karın kaslarında gezdirdi. Kadının dokunuşunda bir hürmet vardı ve adam, kadının çok beğendiğı bu vücudu ona kazandıran her acı dolu antrenman saatini kutsadı.

Doğruldu ve adamın yakalarını tuttu, sonra geriye doğru yürüdü ve onu daha önce öpüşükleri kanepeye doğru yönlendirdi. Sırtını koltuğa dönmesi için onu çevirdi, sonra kuşağını çıkardı ve onu minderlerin üzerine itti.

Kadın kucağını doldurup üzerine çıkarken adam da yerleşti. İpek bornoz kayarak açıldı ve altına hiçbir şey giymediğı ortaya çıktı. Ağzı bir meme ucunu buldu ve onu emerken elleri ipeğin altından kayarak tekrar kıcını avuçladı.

Adam vücutlarının arasına uzandı, pantolonunun düğmelerini açarken parmak eklemleri kadının klitorisini okşadı. Kadın mırıldanarak adamın külotuna uzandı ve

penisini elinde tutuyor, parmaklarını çevirip dikkatini klitorisine verirken onu tabandan uca doğru okşuyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve dairesine adım attığından beri paylaştıkları ilk kelimeleri söyledi. "Bunu alabilir miyim, Carlos?"

Adam başını salladı, kadının elinin sert aletini okşayışının verdiği his ve görüntüyle kendinden geçmişti. "Seninki," dedi, nefes alış veriş giderek düzensizleşiyordu. Beyni "Prezervatif mi?" diye ekleyecek kadar berraklaştı.

Gülümsedi ve ipek bornozun cebine uzanıp bir şerit prezervatif çıkardı.

Gerçekten, bu mükemmel anı hak etmek için bu hayatta ya da son hayatta ne yapmıştı? Ama tereddüt edecek kadar aptal değildi. Bunu kabul edecek, onu kabul edecek ve tanrılara ona gülümsedikleri için şükredecekti.

Kaylea bir paket açtı ve lateksi adamın boyuna doğru yuvarladı, sonra da dizlerinin üzerinde doğrulup yarağının başını okşadı. Genelde daha fazla ön sevişme isterdi ama bu... bunun aniliği çok ateşliydi. Onun her santimini daha sonra keşfedecekti.

Onun üzerine çöktü, mükemmel, yavaş, inanılmaz bir kayışla onu derinlere aldı. Gidebildiği kadar derine oturdu, bir elini başının arkasına koydu ve ağzını kendi ağzına doğru çekti. Kalçaları yukarı doğru itilirken onu öptü, içine doğru sürtündü.

Dilini emdi ve kalçalarını salladı. Daracık amcığı adamın sikinin etrafında kenetlendi ve adamın göbeğinden yayılan bir zevk dalgası gönderdi. "Kaylea." Onun adı, tutarlı bir şekilde oluşturabildiği tek kelimeydi. Belki de merakla söylemişti. Ya da huşu içinde. Emin olamıyordu. Bu onun yeni mantrasıydı.

Kaylea. Kaylea. Kaylea.

Dudaklarından sıcak, kirli bir İspanyolca döküldü; zevk, şaşkınlık ve bu gece ona yapmayı planladığı her şeyi ifade eden bir dizi kelime. Ağzıyla. Parmaklarıyla. Diliyle. Sikiyle.

Ve ona bindi. Dizlerinin üzerinde yükselerek adamın şaftını yukarı kaydırđı, sonra tekrar aşağı indirdi. Daha fazla zevk dalgası göndererek onu unutulmanın eşiğine getirdi. Bir göğsünü avuçladı ve emdi, sonra diğerine geçti. Bir elini vücutlarının birleştiğı yere kaydırđı ve başparmağını onun uyarılmasında ıslattı, sonra onunla klitorisini okşadı, sinir demetini iten kalçalarıyla aynı anda ovuşturdu.

Sırtını dikleştirdi, tavana bakarken boynunun sütunu zarif bir kıvrım oluşturdu. Bir omzundan sarkan ipek bornoz bir göğsünü açıkta bırakırken diğer tarafı örtüyordu. Koyu teni ile turuncu bornozun kontrastı, çıplak göğsünün zıplaması ve sert meme ucunun ipek kumaştan diğerinin üzerine bıraktığı iz inanılmaz derecede erotikti.

İçine girerken başparmağı klitorisini okşadı. Göğüslerini izledi ve gırtlaktan bir ses çıkarırken onun etrafında kenetlendiğini hissetti. Adamın açık yakalarını kavradı ve serbest kalarak çığlık attı, vücudunun sarsıntıları ona kontrolünün son parçasını da bırakma izni verdi. Orgazmı sert, hızlı ve şiddetli bir şekilde geldi.

Bu kadın. Bu inanılmaz kadın.

Ona baktı, sonra başını eğdi ve onu öptü, tıpkı dün sokakta onu öptüğü gibi. Tatlı. Yumuşak. Kolay. Daha önce binlerce kez yaptığı bir şey gibi. Başını kaldırdı ve adam ona gülümsedi. "Merhaba, Kaylea."

Güldü ve gülümsemesi derinleşti. "Bunu ikinci kaptanınıza açıklamayacağım."

Kalçalarını yukarı doğru itti, solmakta olan yarım direğe rağmen hâlâ onun içinde olmanın verdiği hissin tadını çıkarıyordu. "Neyse ki gerek yok. Onu hiç ilgilendirmez."

Yavaşça koltuktan kalktı, onu tutuyordu, hâlâ içindeydi. Kadın bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Pantolon askısı, açık pantolonunun yere düşmesini ve ona çelme takmasını engelledi. "Sanırım seni bir yatağı götürüp

Ŗu lanet üniformayı çıkar da bunu tekrar yapalım, ama ikincisinde daha yavaş yapalım. Ve üçüncü ve dördüncü."

Onu oturma odasından geçirip yatak odasına götürdü ve yatağı yatırdı. Prezervatifi çıkardı ve temizlenmek için banyoya gitti, sonra yatağı ve ona geri döndü.

Giysilerini çıkardı ve onun üzerine tırmanarak kalçalarını kalçalarının arasına yerleştirdi. Kadının bacakları adamın etrafını sarmış, baldırları adamın kıkına dayanmıştı. Ona gülümsedi ve saçlarını alnına doğru taradı. "Zekâ, kas gücü ve belalı. Senden hoşlanıyorum Carlos. Hem de çok."

"Ben de senden hoşlanıyorum, Kaylea. Ve sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek üzereyim. Tekrar."

OceanofPDF.com

Kaylea keçe Durgun. İçerik. Mükemmel, Harika, muhteşem bir şekilde sikildi. Yuvarlandı ve yatağındaki adamla yüzleşti.

şimdiden iki orgazm verdi. Carlos Espinosa. Kahretsin, çok ateşliydi. Ve eğlenceli. Ve zeki. Ve olabilecek en iyi şekilde belalı.

Peki ya kulağına pis İspanyolca konuştuğunda? Düşündükçe tekrar boşalabilirdi.

Adam ona gülümsedi, en az onun hissettiği kadar memnun görünüyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bunu ne kadar sevdiğimi düşünüyorum. Senin gibi."

Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. "Bence sen inanılmazsın. Ve bu gece yüzünden değil - seks söz konusu olduğunda da inanılmazsın." Elleri battaniyenin altındaki çıplak kışını okşadı. Bu sahiplenici dokunuş hoşuna gitmişti. Buna alışabilirdi.

Ama o gidiyordu. Gelecek hafta ya da gelecek ay değil. Cumartesi. Resmi olarak haftanın en sevmediği günüydü.

Onun yanağını okşadı. Teni pürüzsüzdü. Özel Kuvvetlerin yerel halkla bağlantı kurmanın bir yolu olarak sakal bırakmalarına izin verildiğini biliyordu. Buna rahat bakım standartları deniyordu. Carlos düne kadar sakal bırakmıştı.

tam sakal. Bu gece onun pürüzsüz çenesini görünce şaşırmıştı ama hiç şikâyeti yoktu. Sakallı ya da tıraşlı, çok seksiydi.

"Bilmeni isterim ki... Bu gece benimle çıkmanı istemedim çünkü bunu bekliyordum. Gizli bir amacım yoktu. Sadece senden hoşlanıyorum. Ve partide yanımda birine ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde, aklıma gelen ilk kişi sendin."

Adamın eli kızın poposunda, sırtında ve boynunda gezinirken yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Ağzı onunkinden bir santim ötede duruyordu. "Ve bilmeni isterim ki buraya gelmeyi herhangi bir düşünce ya da niyetle kabul etmedim. Sen yardım istedin, ben de vermek istedim. Özgürce, beni etkileyen bir kadınla geçireceğim bir gecenin ötesinde bir beklentim olmadan."

Sözleri zaten sıcak olan bedenini ısıttı.

"Cumartesi günü Cibuti'den ayrılmanız gerektiğine emin misiniz?"

Güldü. "Ne yazık ki evet. Düne kadar eve dönmek için gün sayıyordum."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum. Bunun nereye gidebileceğini görmek istiyorum."

O da bunu istiyordu. Ama bu imkânsızdı. "Cumartesi gününden sonrası için söz veremem. CIA ve Dışişleri Bakanlığı beni başka bir yere gönderene kadar işim burada."

"E-posta gönderebiliriz. FaceTime. Telefonda konuşabiliriz."

"Telefon mu? Bu bahsettiğin şey de ne?" Eli Carlos'un göğsünde gezinirken kendi şakasına güldü. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Carlos. Bundan hoşlanıyorum. Ama benim ne olduğumu biliyorsun. Hayatımın ne olduğunu. Eğer birkaç ay daha Cibuti'de kalacak olsaydın, her şey farklı olurdu. Belki birlikte olmak için zaman ayırabilir ve bu işin nereye gittiğini görebilirdik. Ama sen Amerika'ya döndüğünde bunun olacağını sanmıyorum. Seni nereye göndereceklerini kim bilebilir, beni nereye göndereceklerini kim bilebilir? Programlarımız bir daha asla uyuşmayabilir. Bunu daha önce denemediğimiz için üzgünüm."

Kaylea konuşurken, onu daha yakına çekerken bile gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Gitmene izin vermek istemiyorum Kaylea. Birlikte harika olabiliriz."

Onun pürüzsüz çenesini okşadı. "Bu gece birlikte harikayız. Şimdi. Ama korkarım tek şey bu." Eli daha aşağılara, adamın karın kaslarının üzerine indi ve dikkatle kalınlaşan penisini okşadı. "Etkilendim," dedi boğuk bir sesle.

Kulağını ısırıldı ve dudaklarını boynunda gezdirdi. "Bana yaptığın şey bu. Bir gecede bu kadar ereksiyon olamayacak kadar yaşlıyım. Ama çıplak ve ellerin üzerimdeyken nasıl sertleşmem?"

Gülüşü acı tatlıydı. Tanrım. Bu adam. Bu gece. Fantezi için bile fazla iyiydi. Biri ondan mükemmel randevusunu tarif etmesini isteseydi, bu kadar iyi bir şey hayal etmeye cesaret edemezdi.

Boynunu öptü, hafifçe emdi. Boynunda morluk oluşturacak kadar değil, ama bir yanı çocukça da olsa vücudunu kendisininmiş gibi işaretlemesini istiyordu. Koyu teni morlukları iyi gizliyordu ve her zaman başörtüsü takabilirdi.

Onun olmak istiyordu. Çılgın bir geceden daha fazlası için.

Bu sefer yavaşça seviştiler. İçinde başka bir orgazm olduğunu düşünmüyordu, ama adam onun yanıldığını kanıtladı, önce parmaklarıyla, sonra horozuyla ve son olarak ağzıyla onu ikna etti.

Yine durgun bir sersemlik içindeydi. İyice sikilmişti ve yıllardır bu kadar mutlu olmamıştı.

"Bana bir e-posta adresi ver," dedi. "Kentucky'ye döndüğümde sana ulaşmanın bir yolu. Böylece elçiliğe gitmeden iletişim kurabiliriz. Kalıcı ve gizli bir e-posta adresi."

"Elçilikle bağlantılı olmayan bir e-postam olduğunu nereden çıkardınız?"

Ona bilmiş bir bakış attı. "Yakın arkadaşlarınızın ve ailenizin iletişimde kalması için ikinizin de işinin bir parçası olmayan bir yolunuz var. Kendinizi koruduğunuz gibi onu da korursunuz; bir odaya ya da araca girdiğinizde her zaman böcek taraması yaparsınız. Sanırım en değerli olan bir e-posta adresiniz ya da telefon numaranız var, çünkü sizi yakınlarınızla iletişim halinde tutuyor.

arkadaşlarını ve ailenizi ve bu berbat dünyada neyi koruduğunuzu hatırlatır. O numarayı ya da adresi istiyorum. Sizinle iletişim kurabilmek ve iletişimin kişisel olduğunu bilmek istiyorum. Özel."

O haklıydı. Bir e-posta adresi vardı. Her yerden erişebildiği bir tane. Son derece dikkatli davrandığı bir adres çünkü zaman zaman onun için önemli olan kişilerle tek güvenli bağlantısı bu oluyordu. Ama bunu Carlos'a verirse, işleri onları ayırdığında ve o da vazgeçip orgazm olacağı başka bir kadın bulduğunda ondan nasıl uzaklaşabilecekti?

Onunla daha fazlasını umamazdı, çünkü onun dünyasında daha fazlası imkânsızdı. Özellikle de bir  zel Kuvvetler ajanıyla. Bir elçilik görevlisine ya da başka bir iş arkadaşına aşık olabilirdi ama hayır, o belalı askere aşık olmalıydı. Kendilerini tekrar aynı ülkede uzun süre bulma ihtimalleri neydi ki?

 kisi de işlerini seviyordu.  kisi de bu ilişkinin bir yerlere gidebileceği ihtimaline karşı işlerini bırakamayacak kadar çok çalışmışlardı. Bunu herkesten iyi biliyordu ve bunu kanıtlayacak eski kocası vardı.

"Lütfen Carlos, bu gecenin tadını çıkarabilir miyiz? Sabaha kadar d nmene gerek yok. Bunun tadını çıkarmak için saatlerimiz var. Birbirimizin."

Uzun bir süre bakışlarını onun üzerinde tuttu ve sonra şöyle dedi: "Bu gece birlikte olabiliriz. Ama Cumartesi gününe kadar bana bir e-posta adresi ya da telefon numarası vermezsen, Pazar günü telefonuna  ıkmayacağımı bilmelisin."

Sözlerinin tonundan bunu kastettiğini anlayabiliyordu. "Neden?"

"Sana sahip olacağımı bildiğim sürece gelecek yılı seni bekleyerek geçirmekten mutluluk duyarım Kaylea. Ama belki'lerle aram iyi değildir ve bunu deneyeceğimize dair bir söz almadan beklemeyeceğim. Bunu yapmak için iletişim kurabilmeliyiz. Sana e-posta gönderip nasıl sorabilmeliyim. Bir diplomat gibi değil, sevgilim gibi cevap verebilmelisin. Eğer bana senin için güvenli olan bir iletişim yolu vermezsen,

o zaman bize bir şans vermeyeceksiniz ve Pazar gününden itibaren bunu kabul etmem gerekiyor.

"Orduda tehlikeli bir işim var. Bu işi yapmak için zihnimin açık olması gerekiyor. Dünyamı mahvedebilecek bir sonraki en yeni ve en büyük patlayıcıyı öğrenirken senin için yanıp tutuşamam ve dikkatimi toplayamam.

"Özel Kuvvetler Yeterlilik Kursu'ndan geçtikten sonra odaklanmam için bölümlere ayırmam gerektiğini erken öğrendim. Bir mühendis olarak bilmem gereken tonlarca şey var ve eğer odaklanamazsam, inşa ettiğim yapı çökebilir ya da yıktığım yapı beni de beraberinde götürebilir. Benim için bölümlere ayırmak, yürümeyen ilişkileri kafama girmeden önce kapatmak anlamına geliyor." Parmaklarını elmacık kemiğinin üzerinde ve çenesinde gezdirdi. "Senden haber almayı beklemek kafama girecek. Senden haber alıp *almayacağımı* merak etmek ve haber alamamak iç huzurum için iyi olmayacak. O yüzden kararını vermek için beş günün var. Ya hayatının bir parçası olurum ve bu işin nereye gittiğini görürüz ya da olmam. Ama ne olursa olsun, bu gece bizim."

Belirsizliğin adamın aklını nasıl karıştırabileceğini düşünmemiştir ama adam haklıydı. Ve bu onun için de karıştırabilirdi. Yapması gereken onu bırakmakken, onu arayıp aramamaya karar vermek için aylarını harcadığını kolayca görebilirdi. Onun iyiliği için. Onun iyiliği için. O bir CIA dava memuru ve bir diplomattı. Her iki iş de onu farklı bir göreve çağırabilir ve işlerinden biri ölümüne neden olabilirdi.

"O zaman bu gece yaparız." Onu yatağa geri itti ve öptü. Bu gece bir ömür boyu sürecektir öpücöklere ihtiyacı vardı.

Eli kızın ensesini kavradı ve yukarı doğru kaymaya başladı ama sonra durdu. "Parmaklarımı... saçlarında gezdirebilir miyim?"

Adamın sözlerini anlaması bir anını aldı. Siyahi bir kadın olarak, çocukluğundan beri saçları yabancıların izinsiz dokunuşlarına maruz kalmıştı. Yabancıların dokunma hakkını kendilerinde görmeleri garip ve rahatsız edici bir şeydi. Ve işte bir sevgili izin istiyordu.

vücuduna serbestçe girmesine izin vermişti. Ama Carlos Espinosa onunla ilgili hiçbir şeyi hafife almıyordu ve bu onun deneyimlerinde bir ilkti.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, her yerime dokun."

"Evet, hanımefendi," dedi. Ve sonra adam ona gecenin dördüncü orgazmını yaşatmaya devam etti.

A saat dört yüz, onu dairesinin kapısına kadar geçirdi. Birkaç saat uyumuşlardı ve üsse geri dönmek için zamana ihtiyacı vardı. SUV'a binecek ve belki de saat yedi yüzdeki görev raporundan önce bir saat daha uyuyacaktı. Kadın çıplaktı ve adam mavi yemek üniformasını giymiş, Citron Kampı'nın gördüğü en görkemli utanç yürüyüşünü yapmaya hazırdı. Onu öptü, sanki gitmesine izin vermek istemiyormuş gibi yakalarını kavradı.

"Bana e-posta adresini ver," diye fısıldadı dudaklarına. "Böylece bunu tekrar yapabiliriz. Ve tekrar."

Başını iki yana salladı. "Haklısın. Elimizdeki bundan ibaret olduğunu kabul etmeliyiz."

"Bu şekilde olmak zorunda değil."

"Başka bir yol göremiyorum. Birimiz kim olduğumuzu feda etmeden olmaz. Ve benim sende, senin de bende sevdiğimiz şey... kim olduğumuz."

Gülümsedi. "Ben de senin vücudunun büyük bir hayranıyım."

Güldü. "Ve şimdiye kadar yalama zevkine eriştiğim en mükemmel vücuda sahiptin."

Ve ah, onu nasıl yalamıştı... Bu gecenin gelecekte tüm fantezilerini besleyecekti.

Parmağını kızın çenesinin altına koydu. "Fikrini değiştirmek için Cumartesi gününe kadar vaktin var."

Hiçbir şey söylemedi, sadece onu öptü. Nihayet, uzun bir aradan sonra öpücük sona erdi ve "Hoşça kal Carlos" dedi.

Kolaylıkla olabileceği bir kadının gözlerinin içine baktı. Veda edemezdi. Az önce paylaştıklarından sonra olmazdı. "Bu gece için teşekkür ederim, Kaylea."

Kapısı arkasından tıkırdayarak kapandı ve sürgünün fırlama sesini duydu. Derin bir nefes aldı ve koridordan merdivenlere yöneldi.

Vay anasını. Ne muhteşem bir gece.

Bu gecenin zihninde efsanevi boyutlara ulaşacağından tamamen şüpheleniyordu. Ama bağlantıyı ya da mükemmelliği abartmaya gerek yoktu. Her açıdan muhteşem bir geceydi. Tekrarı kısmı hariç.

Onu ikna etmek için birkaç günü vardı. Gündüzleri çalışıyor olacaktı ama geceleri onun cep telefonunu arayabilirdi. İş telefonu bile hâlâ o numaraya sahipti.

Cebinden telefonunu çıkardı ve ona mesaj attı: *Seni şimdiden özledim.*

Noktalar bir mesaj yazmakta olduğunu gösteriyordu. Merdivenlerden zemin kata inerken durakladı ve onun cevabını bekledi. Sonunda mesaj geldi: *Sanırım beni diğer erkekler için mahvettin.*

Sırıttı ve bir cevap mesajı attı: *Güzel.*

Yürümeye devam etti. Kendine gelirdi. Her şeye sahip olabilirdi.

Telefonu cebinde titredi ve onu çıkardı. *Bu kadar mükemmel olmak zorunda mısın? Beş orgazmın bir dünya rekoru olduğuna eminim.*

O da mesaj attı: *Sadece beş mi?*

Ama lanet olsun, vücudunun ona verdiği tepki deliceydi. Onunki de onunkine.

Evet. Kesinlikle yola gelirdi. Ona bir cep telefonu numarası ya da e-posta adresi verecek ve bir dahaki sefere birlikte oluncaya kadar cinsel içerikli mesajlaşarak idare edeceklerdi. Kaylea Halpert onun için o kızdı.

Zeki, güzel ve belalı. Ve şimdiye kadar yaptığı en iyi seks.

Cadde seviyesine ulaştı ve binadan çıktı, şafaktan önceki karanlık saatte, gökyüzünde küçülen hilal yükselirken sessiz caddede yürüdü.

Gecenin bu saatinde Cibuti şehri'nde daha önce hiç bulunmamıştı. Hatta şehirde neredeyse hiç vakit geçirmemişti. Kaylea'nın burayı evi olarak görmesinin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. şehir aynı saatte bir Amerikan şehrinden daha karanlıktı ama ay, cipine doğru giderken yolunu aydınlatacak kadar parlaktı. Bu tarih sonrası yürüyüşün Cibuti'de, bir görevde gerçekleşiyor olması gerçeküstü. En ılgın fantezilerinde bile böyle bir şey hayal etmemişti.

Daha önce de görevdeyken üsteki kadınlarla birlikte olmuş, ancak bir şey ifade etmiyorsa aynı yerde aylarca birlikte olmanın garip olabileceğini çabucak öğrenmişti. Bu nedenle yıllardır görevdeyken cinsel ilişkiye girmemişti.

Uzaktan kumandadaki kilit açma düğmesine bastı. Ne ışıklar yanıp söndü ne de araçtan bir ses geldi. ABD'de market alışverişi yaparken sorun olmayan, ancak düşman komşuları olan yabancı bir ülkede orduya ait bir aracı kullanırken o kadar da iyi olmayan bu özellikleri devre dışı bırakan motor havuzundaki dikkatli teknisyenlere şkrlers olsun.

Kapıya ulaştı ve çekerek açtı. Ensesine keskin bir acı saplandı.

ne doğru eğildi ve başını açık kapının tepesine çarptı. Kas hafızası devreye girdi ve kontrolü ele aldı. Dirseğiyle geriye doğru hamle yapıp bir göğse vurdu, diğer elini yumruk yapıp omzunun üzerinden yukarı kaldırdı ve bir yüze çarptı.

Eli metal bir çubuğa değdi - kendisine vurmak için kullanılan nesne. ubuğu yakaladı ve sıkıca kavrayarak etrafında döndü.

ubuk saldırganın yan tarafına değdiğinde yüzüne bir darbe indi. İkinci bir adam onu yakaladı ve araçtan uzaklaştırdı.

kavgayı açık sokağa taşıdı. Üçüncü bir adam, yüzüne bir darbe daha isabet edince elindeki çubuğu çekip aldı.

Silahsızdı ve üç iri yarı, çok öfkeli adam tarafından kuşatılmıştı.

OceanofPDF.com

KAylea telefonuna baktı. *Seni şimdiden özledim.* Onun mesajı, kapı tıklandığı anda kalbinde olanları hemen hemen özetliyordu arkasından kapandı. Neler olabileceğinin tadına vardığına göre, önümüzdeki boş aylarla nasıl yüzleşebilirdi?

Nasıl hissettiği konusunda çok dürüsttü; bu ferahlatıcıydı. Adam oyun oynamıyordu.

Kıdemli Başçavuş Carlos Espinosa. Özel Kuvvetler Kıdemli İstihkâm Çavuşu. Rütbesi, adı, unvanı... Bunları aylardır biliyordu. Ama artık adamı, ülkesine onurla hizmet eden Porto Rikolu askeri ve tutkusuyla aklını başından alan aşığı tanıyordu.

Ona istediği tek şeyi vermeden gecenin karanlığında uzaklaşmasına nasıl izin verebilirdi? Gelecek için bir şans istiyordu ve gerçek şu ki, o da bunu istiyordu.

Bu ancak onlara bir şans vermeyi reddetmesi halinde mümkün olabilirdi.

Elçilik hesabını kullanarak ona e-posta adresini gönderemezdi ve bunu cep ya da sabit telefondan da söyleyemezdi. E-posta adresinin güvenli olmasının nedeni, kamusal kimliğiyle bağlantılı herhangi bir sistemde bulunmamasıydı. Ve onunla iletişim kurmak için benzer şekilde özel bir hesap açması gerekecekti. Tek yolu buydu.

Ona yüz yüze söylemesi gerekiyordu. Belki henüz yola çıkmamıştı ya da belki onu üsse giderken yakalayabilirdi.

Ne giydiğine baktı. Adam gittikten sonra iç çamaşırlarını ve bornozunu giymişti ama hepsi bu kadardı. Cibuti, bir kadının ipek bir bornozla sokaklarda koşturabileceği bir yer değildi. Sabahın dördünde bile.

Hemen yatak odasına girdi. En yakınındaki giysi, daha önce giydiği ve soyunurken düşürdüğü yerde duran gecelikti. Onu başının üzerinden çekti ve ayakkabılarına uzandı.

Hayır. Sokakta ince topuklu ayakkabılarla koşamazdı - eğer gerçekten ona yetişmek istiyorsa. Diz üstü çizmelerini çekti, elbiseyle ne kadar gülünç göründüklerine gülümsedi ama Carlos çizmeleri seviyordu, bu yüzden ayakkabı seçiminden hoşlanacaktı.

Anahtarlarını aldı ve kapıdan dışarı koştu. Dairesini kilitledi, harcadığı değerli saniyelere lanet okudu ama onu yakalamak için üssün yarısına kadar gitmesi gerekiyorsa, evini kilitlemeden bırakamazdı. Diplomatik dokunulmazlığı polisin dairesine giremeyeceği anlamına geliyordu ama casusluk ajanları diplomatlar söz konusu olduğunda uluslararası anlaşmalara pek uymazlardı.

Cep telefonunu yatak odasında unuttuğunu hatırladığında merdivenleri yarılarmıştı. Kısa bir süre durdu, sonra koşarak merdivenlerden inmeye devam etti. Eğer adam çoktan gitmişse ve peşinden arabayı sürmesi gerekiyorsa, yukarı koşup telefonu alacaktı. Hatta ona mesaj atıp kenara çekmesini bile isteyebilirdi. Ama onu arabayı sürmeden önce yakalamayı umuyordu. Onu şaşırtmak için. Onun peşinden neden geldiğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu.

Caddeye ulaştı ve adamın park ettiği yere doğru yöneldi ve izleri üzerinde durdu. Bir şeyler ters gidiyordu.

SUV oradaydı. Sürücü kapısı açıktı. Ama Carlos yoktu.

Boynunun arkası karıncalandı. Bu doğru değildi.

Neredeydi o?

Büyük bir minibüsün arkasına çömeldi ve orduya ait cipin ötesindeki caddeyi daha iyi görebilmek için etrafında döndü. Carlos'u gördü ve diken diken oldu. İki adam kollarını tutarken bir diğeri yüzüne ve karnına yumruk

Adamların başka silahları da vardı -AK-47'ler, inşaat demiri ve tabancalar. Onlara öylece saldıramazdı. Muhtemelen ya kendisi ya da Carlos vurulacaktı.

Carlos'un Yeşil Bereli olduğunu biliyorlar mıydı? Yoksa onun yüzünden mi hedef alınmıştı? Kimliği açığa mı çıkmıştı?

Carlos'u kurtarması gerekiyordu ama silahı dairesinin içindeydi. Lanet telefonuyla birlikte.

Sikeyim.

Carlos'un şakağına bir darbe daha indi ve başı öne eğildi, çenesi köprücük kemiğine degecek şekilde gevşedi. Baygın mıydı yoksa numara mı yapıyordu?

Kollarını tutan adamlar onu yolda sürükleyerek açık bir cipe götürdüler. Carlos'un ellerini bağladılar ve onu arka koltuğa attılar. Bir adam yanına tırmanırken diğer iki adam ön tarafa tırmandı.

Jeep kaldırımdan uzaklaştı, lastikler yolda gıcırdıyordu. Köşeyi dönüp gözden kaybolmadan hemen önce açık araçtan bir nesne fırlatıldı.

Ne attıklarını ve bir sonraki blokta hangi yöne gideceklerini görmek için yola doğru fırladı. Fırlatılan fark ettiğinde cipin sağa doğru kaydığını gördü. Carlos'un telefonu. Onu yerden aldı.

-Belki Citron Kampı'nı aramak için kullanabilirdi ama hayır, paramparça olmuştu.

Lanet olsun.

Kendi telefonunu almak için yukarı koşacak zamanı yoktu. Jeep'in peşinden gidip onu nereye götürdüklerini öğrenmesi gerekiyordu.

Arabasını almak için binasına doğru koşarken yolda başka bir şey gördü. Bir araba anahtarı. Carlos'un anahtarı olabilir miydi?

Lütfen, lütfen.

Anahtarı aldı ve sürücü koltuğuna atladı. Motor çalıştığında gözleri yaşardı. Bu küçük şans, Carlos'un yaşaması ile ölmesi arasındaki fark olabilirdi.

Caddeye çıkarken bir U dönüşü yaptı ve cipi takip etmek için dönüşe geçti. Onları bulacaktı. Carlos'u kurtarmak için ne yapacaktı. Ve sonra ona e-posta adresini verecekti.

OceanofPDF.com

Carlos'un başı zonkluyordu. Kendisini almalarına izin vermekten nefret ediyordu ama bayılmış gibi yapmak üç silahlı adamla savaşmaktan daha kolaydı.

Yumruklarını sıkıyordu ve üzerine neden atladıklarını merak ediyordu.

Bunu öğrenmenin en iyi yolu birlikte gitmekti.

Adamlar Arapça konuşuyorlardı ve açıkça onun konuşmadığını varsayıyorlardı. Carlos'un bilincinin yerinde olduğunu tahmin ettiler ve biri onu sınamak amacıyla İngilizce tehditler savurdu. Arapça olarak erkekliğine hakaret ederken, Carlos'un darbelerini alan kişi kırık burnundan ve ağrıyan çenesinden şikayet etti.

Carlos o pisliğin çenesini de kıldığını umuyordu.

Sohbetleri Kaylea'nın dairesinin dışında bekleyişlerine döndü. Görünüşe göre, orada bulunduğu süre boyunca onun gitmesini bekliyorlardı. Pislikler Kaylea'ya iğrenç isimler taktılar ve onu da yakalayamadıkları için pişmanlıklarını dile getirdiler. Görünüşe göre Carlos'la birlikte sokağa çıksaydı ona ilk kimin tecavüz edeceği konusunda çoktan anlaşmışlardı.

Eğer Kaylea onunla birlikte olsaydı, bu adamlar ona dokunacak kadar uzun yaşayamazlardı.

Ne istiyorlardı? Bu Kaylea'nın CIA için çalışmasıyla mı ilgiliydi, şeyhin ona olan istenmeyen ilgisi mi, yoksa bir şekilde onunla ilgili olabilir miydi? Onun Özel Kuvvetler A Takımı'nın bir parçası olduğunu biliyorlar mıydı?

Yol gittikçe daha da bozuk bir hal alıyordu ve Carlos şehrin dış mahallelerine ulaştıklarını düşünerek onu nereye götürdüklerini merak etti.

"Daha hızlı git," dedi arka koltukta yanındaki adam. "Oraya varmak için sadece otuz dakikamız var. Geç kalırsak paramızı alamayız."

Neye geç kaldın?

Sözler, adamların tek seferlik bir iş için kiralandığını ve kaçırılma emrini veren kişinin düzenli çalışanları olmadıklarını doğruladı.

"Geç kalmamız bizim suçumuz değil," dedi şoför. "Domuz Amerikalının suçu. O fahişeyi becermek için çok fazla zaman harcadı. Daireye saatler önce girip ikisini de almalıydık."

Bu noktayı zaten tartışmışlardı. Gizlenmeleri emredildiği için daireye baskın yapmadıklarını anladı. Kaylea'nın diplomatik statüsü, Carlos'u dairesinden kaçırırken yakalanmaları halinde bir dizi sorunun başlarına yağacağı anlamına geliyordu.

"Kusurun bir önemi yok," dedi ön yolcu koltuğundaki adam. "Gemiye kaçıracak. Silahlar Husilere gidecek, Amerikan askeri sokaklarda geçit töreni yapamayacak ve biz de paramızı alamayacağız."

Ne oluyor lan?

Yemen'deki isyancı gruba silah sevkiyatı yapılıyordu ve Carlos'un da bu paketin bir parçası olması mı gerekiyordu?

Şimdi gerçekten nereye gittiklerini bilmesi gerekiyordu. Adam, Husi isyancılara silah ulaştırmanın en etkili yolu olan bir tekneden bahsetti. Gözyaşı Kapısı'ndan hızlıca geçtiklerinde Yemen'e varmış olacaktı ama boğazın bulunduğu Obock bölgesine gitmek Cibuti'den yaklaşık dört saat sürüyordu. Oraya otuz dakikada varmalarının imkânı yoktu, bu yüzden onu götürdükleri başka bir liman olmalıydı.

Yanındaki koltukta oturan adam aniden Carlos'un kaburgalarına yumruk attı. "Eğer o domuz biz onu yakalayamadan partiden ayrılmasaydı, paramızı ve kızı alacaktık ve saatlerimizi şehrin sokaklarında geçirmeyecektik."

Bu yüzden, partiden ayrılmadan önce onu yakalamakla görevlendirilmişlerdi ama o ve Kaylea beklenenden erken kaçmışlardı. Al-Farooq'un sarayı su üzerindeydi. Kaylea'nın ona gösterdiği havadan görüntüde, büyük bir yatı ya da küçük bir kargo gemisini taşıyabilecek büyüklükte bir rıhtım vardı.

Peki ama Suudi bir işadımı neden Husi isyancıları desteklesin? Suudi Arabistan şu anda devrik cumhurbaşkanını desteklemek için Yemen'e yönelik hava saldırıları kampanyasına liderlik ediyordu. ABD şu anda Suudi Arabistan'ın koalisyonu ile müttefikti.

Al-Farooq ülkesine ihanet mi ediyordu, yoksa başka bir tür uzun oyun mu oynuyordu?

Ama sonra Kaylea Al-Farooq'un Bratva'ya ait olduğunu ve Rusya'nın İran'la, İran'ın ise Husilerle aynı safta yer aldığını söylemişti. Kaylea tanıştırıldığı Rus'un Radimir Gorev olduğunu doğrulamıştı. Oligark, Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nde Carlos'un ekibinin geçen hafta bastırdığı bir darbeyi desteklemek de dahil olmak üzere kıtada bir dizi güç oyununa karışmıştı.

Gorev uzun oyunlar oynadı. El-Faruk, Gorev'in taçlandırmayı ve kontrol etmeyi umduğu bir başka piyon muydu?

Carlos gözlerini açıp el-Faruk'un sarayına giden yoldaki işaretleri tanıyıp tanımadığına bakmak istedi ama buna cesaret edemedi. Bu adamlar onun baygın olduğunu düşündükleri sürece, onları alt etme şansı daha yüksekti.

Çukurlu yollarda en az beş kilometre daha gittiler. Adamlardan biri bir telefon görüşmesi yaparak karşı taraftaki kişiye yolda olduklarını ve tekneyi bekletmesini söyledi. Adamın söz vermediğini ve sürücünün acele etmesi gerektiğini söyleyerek telefonu kapattı.

Tekne olsun ya da olmasın, Carlos el-Faruk'un Amerikalı bir Özel Kuvvetler operatörü için iyi para ödeyeceğinden emindi. Ama tabii ki El-Faruk'un Carlos'un Özel Kuvvetler'den olduğunu bilmesi gerekiyordu. Kaylea'nın LCV'sinde Carlos'un adını ve rütbesini belirtmesi gerekiyordu ama Özel Kuvvetler tabelası olduğu kısmını özellikle atlamıştı ve yeşil bereler mavi yemek üniformalarıyla birlikte giyilmezdi, ayrıca yanında taşımadığı sürece içeride de örtünmezdi.

Al-Farooq onun ne olduğunu biliyor muydu?

Citron Kampı şeyhin üzerine cehennem ateşi yağdırmadan önce kaçırılmış bir Amerikan askerini Yemen'e nakletmek sorun yaratabilirdi, bu da Carlos hapisanesinde rahat edemeden bir teknenin hazır olması planını açıklıyordu.

Ama önce Citron Kampı'nın onun kaçırıldığını bilmesi gerekiyordu. Saat yedi yüze kadar, yani iki saatten biraz fazla bir süre geçmeden firar etmiş sayılmazdı. Elbette Kaylea onun arabasını sokakta fark edebilirdi ama binadan otoparktan çıkarsa başka bir sokağa girmiş olurdu. Görmeyecekti. Bilemezdi. Alarmı çalamazdı.

Bununla yüzleşmek zorundaydı, tek başınaydı ve en iyi şansı bu üçlüyü El-Faruk'un sarayına ya da Kaylea'nın ima ettiği gibi Cehennem Kapıları'na ulaşmadan önce ortadan kaldırmaktı.

Buraya girenler, tüm umutlarınızı bir kenara bırakın.

Umudunu kaybetmeyecekti. Kaçacaktı. Bu şerefsizleri haklayacaktı. Silah sevkiyatını durduracaktı. Ve bunu yaptıktan sonra Kaylea'yı onlar için de umut olduğuna ikna edecekti.

Kapıya varmalarına on dakikadan az bir süre kaldığını düşündü. Saldırmak için doğru zamanı kolluyordu ki, sürücü cipin yan tarafına bir şey çarpmadan bir an önce telaşlı bir çılgılık attı.

Cip savruldu ve tekerleklerin altındaki zemin daha da engebeli hale geldi. Çarpmışlardı ve yoldan çıkıyorlardı. Carlos harekete geçti.

Bağlı ellerini yanındaki tutsağın boynuna doladı ve keskin bir dönüş yaptı.

Biri gitti, ikisi kaldı.

Sürücüye bir bakış, adamın direksiyonun üzerine yığıldığını gösterdi. Boynundan kan fişkırıyordu. Yaradan küçük gümüş bir metal parçası çıkmıştı. Bu bir fırlatma yıldızı mıydı?

Araç savrulurken bile yavaşladı, sürücünün vücudu keskin bir dönüşte direksiyonu tutuyordu. Mavi ve yeşil elbiseli bir figür koşarak yanaştı. Öne doğru sıçradı, bir eliyle kapının üstündeki çubuğu kavrarken diğer eliyle sürücüyü koltuğundan çekti. Ardından iki eliyle kapının üzerindeki çubuğu kavradı ve kendini ön tarafa fırlattı, önce ayakları. Siyah çizmelerinin topukları doğrudan yolcu koltuğundaki adamın kafasını hedef aldı. Adam yan tarafındaki açıklıktan dışarı fırladı, bacakları hâlâ aracın içindeyken başı aşağı sarkıyordu. Kaylea bir kez daha itti ve adam koltuktan kayarak hareket halindeki aracın altına kıvrıldı. Kaylea sürücü koltuğuna yerleşip gaza bastığında Jeep'in arka tekerlekleri adamın üzerinden sekti.

Dün gece giydiği güzel, havadar elbiseyi giymişti, tirbuşon bukleleri hâlâ örgü halindeydi ve partide ve onunla seviştiği onca saat boyunca taktığı kabarık tirbuşon taç at kuyruğundaydı.

"Vay anasını. Bu harikaydı." Sesi saygılıydı. Müthiş kelimesi gerçek anlamıyla kullanılmıştı.

Omzunun üzerinden baktı ve ona gülümsedi. "Oh, uyanmışsın. İyi uyudun mu?"

Ölü adamdan bir bıçak alıp fermuarı keserken kıs kıs güldü, sonra da adamın AK-47'sini alıp onu araçtan dışarı itti. Ön tarafa tırmandı ve yolcu koltuğuna yerleşti. "Rüyamda beni kurtarmaya gelen inanılmaz bir intikam meleği gördüm."

Jeep'in tekerlekleri ana yola döndü ve adam bir elini kızın boynunun arkasına koyarak onu kendine çekti ve hızlı ama derin bir şekilde öptü.

"Rica ederim," dedi, dikkatini bozuk yola vermeden önce sesi biraz nefes nefese çıkmıştı. "Seni Citron Kampı'na geri götürelim, Çavuş."

Karanlık, boş yolda gerekli U dönüşünü yapmak için direksiyonu çeviremeden, "Hayır, devam etmeliyiz" dedi.

"Neden? oluyor?"

"Husi isyancıları silahlandırmak üzere Yemen'e gönderilecek silahlarla dolu bir tekne var. Beni o gemiye bindirmeyi planlıyorlardı. On dakikadan daha kısa bir süre içinde ayrılması gerekiyordu."

"Siktir," dedi. "Evet."

"Al-Farooq'un sarayına giden yoldayız," dedi.

"Evet. Tahminimce tekne orada. Bana telefonunu ver, Citron Kampı'nı arayacağım. Belki tekneyi takip etmek için bir Blackhawk gönderebilirler."

"Siktir," dedi yine.

"Telefon yok mu?"

"Telefon yok. Evimde bırakmıştım."

Elbisesine ve botlarına baktı. Sırıtmaktan kendini alamadı. O botlar çok seksiydi. "Peşimden geleceğini nereden bildin?"

"Ben yapmadım. Sokağa koştum çünkü sana bir şey söylemem gerekiyordu. Üç adamın seni dövdüğünü görünce şok oldum."

"Etrafımı sarmalarından önce birkaç iyi darbe aldım," diye kıkırdarak kendini savundu.

Onun bacağını okşadı. "Eminim yapmışsındır, tatlım."

Güldü ve eğilip onun boynunu öptü. ". Çok. Sikik. Belalı." Adam geri çekildi ve kız yola odaklanmışken profiline baktı. "Bana ne söylemek için sokağa koştun?"

Bakışlarını yoldan ayırdı ve onunla yüzleşti. "E-posta adresim."

Kadının böyle söyleyeceğini ummuş olsa da, bu sözleri duymayı beklemiyordu. Göğsü ateşle doldu. Kız onun kızıydı. Bu işi başaracaklardı. "Pişman olmayacaksın, bebeğim."

"Biliyorum."

Al-Farooq'un sarayının kapısına bir kilometre kala yoldan çekildi. "Plan nedir?"

Elini kızın ensesine koydu ve onu kendine çekti, bu kez onu cipi sürerken öpebileceğinden daha uzun ve derin öptü. Kız da onu öptü ve onu kaçırانların peşinden onu kurtarmak için koşarken hissettiği çaresizlik ve korkunun tadını aldı. Başını kaldırdı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, asker."

"Fırlatma yıldızını nereden buldun?"

Uzanıp elini botunun içine soktu ve ince bir bıçak çıkardı. "Bu botlar yürümek için yapılmış. Ve ciddi hasar vermek için."

"Botlarınız silahlarla mı dolu?" "Ve birkaç başka ikram, evet."

"Bir dahaki sefere seninle seviştiğimde, botları giyeceksin." "Elbette, tatlım."

Yine güldü. Bu kadın sürprizlerle doluydu. "Pekâlâ, elimizde ne ?" Arka koltuktaki adamdan aldığı AK-47 vardı ama ön koltuklarda oturan adamlar araçtan çıktıklarında silahları üzerlerindeydi.

Sürücü koltuğundan atladı ve aracın etrafında döndü. O da aynısını kendi tarafında yaptı ve AK'yi taşıdı. Arka depodaki bir kutuyu çevirerek açtı. "Bir AK, birkaç tabanca ve birkaç el bombası daha var. Fena değil."

Onun botlarına baktı. "Üzerinde ne var?"

"İki bıçak. Bazı uyuşturucu dartlar ve bir üfleme tabancası. Takip cihazları -ama verileri almak için bir cep telefonu ya da bilgisayara ihtiyacımız olacak- ve birkaç ıvır zıvır daha."

"Yemen'e giden silah dolu tekneye bir takip cihazı koyarsak Citron Kampı onu takip edebilir."

"Elbette. Sadece onlara takip cihazının URL'sini bildirmemiz gerekiyor." "Tamam, o zaman hedefimiz bu. Tekneyi bulun, etiketleyin. Ve gidin."

"Sadece araziye çıkmamız, limana ulaşmamız ve kimse bizi görmeden tekneye yaklaşmamız gerekiyor." Elbisesine bir göz attı. "Bunun için giyinmiş sayılmam ama en azından açık renkli bir elbise değil."

Saat sabahın dördü kırk beşti ve güneşin doğmasına yaklaşık bir saat vardı ama hava şimdiden aydınlanmaya başlamıştı.

"Dün gece bana gösterdiğin hava fotoğrafı, taş duvarın kıyı şeridinin üzerindeki uçurumun kenarında bittiğini gösteriyordu. Eğer duvara tırmanmak için iyi bir yer bulamazsak, ucundan dolaşabiliriz." Kaylea'nın yükseklik korkusu olmadığını umuyordu ama birkaç dakika önce yaptıklarından sonra onun Wonder Woman olduğunu düşünmeye meyilliydi.

"Gidelim o zaman."

Çömelip akasyaların arasından geçerek al-Farooq'un arazisini çevreleyen duvara ulaştılar. Saat ilerliyordu ama Carlos telefon görüşmesinin tekne kaptanını biraz beklemeye ikna ettiğini umuyordu. Ne de olsa, söz verilen bir Amerikan askerinin teslimatı gecikmeye degecekti.

Bir askerin cesedinin sokaklarda sürüklenmesi halinde yapılabilecek propaganda filmlerini düşünün. Bu en büyük sahte bayrak olurdu; bir askere yapılan muamele karşısında Amerikalıları öfkeliendirecek ve Amerika'nın askerlerini kayıt dışı operasyonlara gönderdiğinin kanıtı olarak Husilere sempati uyandıracak bir eylem. Çünkü Carlos'un Yemen'deki varlığı kesinlikle bu şekilde açıklanmak zorundaydı. Ama mavi üniformayı nasıl açıklayacaklardı? Tam olarak bir ordu savaş üniforması sayılmaz. Üniformalar satın alınabilse de, onu dolduracak gerçek askeri bulmak zordu.

Bu noktada Carlos, Kaylea'nın partiye şeyhin kendisiyle ilgilendiği için değil, ona kimi getirebileceği için davet edildiğinden şüpheleniyordu ama muhtemelen bunu asla bilemeyeceklerdi. Şu anda öncelik, acımasız bir iç savaşa daha fazla silah gönderilmesini engellemektir. Husileri Silahlandırmak

Çapraz ateş altında kalan sivillere yardım etmeyecekti ve Yemen zaten kıtlığın eşiğindeydi.

İki dakikadan kısa bir süre sonra şansları yaver gitti. Havadan çekilen görüntüde tamamlanmış gibi görünen duvar, yerde o kadar da etkileyici değildi. Yoldan uzaklaştıkça duvarın yüksekliği aşığı doğru dramatik bir sıçrama yaptı. Sekiz metreden dört metreye, oradan da iki metreye düştü. Yakınlarda yığılı kayalar kısa bölümlere eklenmeyi bekliyordu.

Kaylea, "Tanrı'ya şükürler olsun ki, servetlerini göstermeye çok hevesli olan erkekler, inşaatın tamamlanmasını beklemiyorlar," dedi.

Alçak bariyerin üzerinden geçtiler ve mümkün olduğunca ağaçların altında kalarak araziyi geçtiler. İskelenin üzerindeki yamaca ulaştılar. Arazinin eğimi sayesinde, Tadjoura Körfezi'ne uzanan uzun iskeleye sadece yirmi metre kadar inilebiliyordu. Ve orada, rıhtımın sonunda, büyük bir ticari balıkçı teknesi duruyordu.

Bir sonraki maaşına bahse girerdi ki ambarda tek bir balık bile yoktu. Tekne ne tür silahlar taşıyordu?

Bulutlar yuvarlanarak kalın hilal şeklindeki ayı örttü ve onlar da örtülü ayın sağladığı zayıf örtünün içinde tepeden aşığıya inmeye başladılar. Rıhtıma vardıklarında dikenli akasya çalılarının arasına çömelip hareketliliği izlediler. Uzak uçta, adamlar büzüştürülmüş paletleri güverteye yüklüyor, diğer adamlar da eşyaları aşığıya taşıyordu.

Rıhtımın yakın ucunda, bir çekiciye yüklenmeyi ve rıhtımdan aşığı yuvarlanmayı bekleyen bir yığın palet vardı. Carlos Kaylea'nın kulağına fısıldadı, "Bana bir disk ver. Paletlerden birini buraya etiketleyeceğim ve tekneye yüklemelerine izin vereceğim.

Başını salladı ve ona küçük bir disk uzattı. "Etkinleştirildi. Plastiğin altına sokun ve gitmeye hazırsınız."

Gölgelerin arasından sıyrıldı ve palet yığına ulaştı. Küçük disk plastik altına yerleştirmek sadece bir dakika sürdü. Şeffaf disk

Katmanların altında kayboldu, sıradan ya da o kadar da sıradan olmayan bakışlar için görünmez oldu.

Mükemmel.

Şimdi tek yapmaları gereken sinyali takip etmeleri için SOCOM'u uyarmaktı. Şu anda bir telefona sahip olmak gerçekten iyi bir şey olurdu. Şeyhin kendi cep telefonu antenleri vardı. Telefonun çalışmayacağı korkusu yok. Keşke bir tane olsaydı.

Botlarının fırlatma yıldızlarıyla birlikte bir telefonu saklayamaması çok kötü.

Gölgelerin arasından Kaylea'nın saklandığı yere doğru ilerledi. Onun yanına yerleşmişti ki rıhtımın uzak ucundaki adamlardan biri boş bir arabayı onlara doğru itmeye başladı.

Yükleme işlemi yavaş ilerliyordu; anlaşılan Carlos'u kaçıranların zamanlamadan düşündükleri kadar korkmalarına gerek yoktu. Ya da yüklemeyi yapan adamlar, kaçırılan askerin yakında geleceğini umarak acele etmiyorlardı.

Adamlar tekneyi yüklemeyi bitirirken karanlıkta beklediler. Kayık gidene kadar yamaca tırmanmayacaklardı, yoksa fark edilerek her şeyi berbat edebilirlerdi.

Jeep'e geri dönüp Citron Kampı'na gidebilirlerdi. Carlos hâlâ yedi yüz sokağa çıkma yasağına uymuş olacaktı. Yapmaları gereken bir sürü açıklama olacaktı ama teknedeki aktif takip cihazı, üsse dönerken geri alamazlarsa, üstlerini Carlos'u cipi kaybettiği için affetmeye ikna etmek için uzun bir yol kat edecekti.

SOCOM'un anlattıklarına inanmayacağından endişe ettiğinden değil. Binbaşı Haverfeld ve Yüzbaşı Oswald makul adamlardı ve içlerinden birinin kaçırıldığını öğrendiklerinde harekete geçeceklerdi.

Kahretsin. Pax ve Bastian onu fena halde kızdıracaklardı. Yıllar boyunca yaptığı onca şakadan sonra bunu hak etmişti.

"Tatlım," diye fısıldadı, "bu sabah olanları anlattığımızda, insanlara benim her şeyi dışarı çıkardığımı söyler misin?"

üç kaçıran mı?"

Kıs kıs güldü. "Takımının seninle dalga geçmesinden mi endişeleniyorsun?"

"Belki biraz." Sonra bir kolunu kızın boynuna doladı, onu kendine çekti ve ekledi, "Tamamen yalan söylüyorum. Herkese cipin içine nasıl uçtuğunu ve ön koltuktaki hıyarın canına nasıl okuduğunu anlatmak için sabırsızlanıyorum. Ve yıldız fırlatma olayını. Hareket halindeki bir aracın içindeyken *boynuna* vurdun. Üsteki herkesin senin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Çizmeleri ve her şeyiyle."

"Sanırım şah damarını hedeflemediğimi itiraf edebilirim. Yüzüne nişan almıştım, onu korkutacak herhangi bir yere."

Yakındaki hareketlilik konuşmalarını sonlandırdı. Al-Farooq'un mülkünü korumak için köpekleri olmaması için dua etti.

Uzun, gergin bir anın ardından bir kuş havalandı ve o da tuttuğu nefesini bıraktı.

Sonunda tekne yüklendi ve gri şafakta yola çıktı. Yüklemeye yardım eden iki adam boş arabayı rıhtımdan aşağı itip bir kulübeye yuvarladıktan sonra yamaçta zikzaklar çizen patikada yürüdüler.

Suudi işadamı ortalıkta görünmüyordu ama Carlos onu görmeyi beklemiyordu. Ellerini kirletecek türden biri değildi.

Kaylea, "Şu kulübeyi kontrol etmek istiyorum," diye fısıldadı.

Güneş henüz resmi olarak doğmamış olsa bile şafak gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Araziden geçerken onları gizleyecek bir karanlık olmayacaktı, bu yüzden bir barakayı incelemek için zaman ayırmak çok da önemli değildi.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca kulübeye doğru koşular. Kaylea botundan çıkardığı bir kazmayla kilidi çabucak açtı.

O botları gerçekten sevdi.

Kulübenin içinde, Kızıldeniz ve Aden Körfezi'ne bağlanan bir denize açılan uzun bir rıhtımın yakınındaki depodan beklenebilecek her şey vardı. Halatlar, arabalar, el arabaları, aletler. Tezgahın üzerinde de bir telefon duruyordu.

Kaylea gülümseyerek ahizeyi kaldırdı, sonra tuşları olmadığını görünce kaşlarını çattı. Bu bir dahili telefondur, muhtemelen ana eve bağlanıyordu. "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Sanırım bu çok kolay olurdu."

Ahizeye kaşlarını çatarak baktı. "Evde muhtemelen bir düzine farklı sabit hat buluruz. Al-Farooq iş için cep telefonu kullansa bile, servis personeline bir şekilde ulaşılması gerekir."

"Eve girmek istiyorsun. Telefon aramak için." "Lütfen?"

Kirpiklerini kırıştırdı.

"Hayır."

İç çekti. "Haklısın. . Haklı olduğunu biliyorum."

Eğildi ve onu hızlı ve sert bir şekilde öptü. "Hadi buradan defolup gidelim."

"Evet efendim" derken biraz nefessiz kalmıştı.

Birlikte yola koyuldular, bu kez kıyı şeridine doğru ilerliyorlardı. Al-Farooq'un arazisinde olmadıkları zaman yukarı çıkan bir yol bulacaklardı. Gün ışığı üzerlerindeyken işi şansa bırakamazlardı.

Dik uçurum kademeli bir eğime dönüştü ve sudan uzaklaşarak yukarı doğru tırmandılar. Kaylea botundaki saklı yerlerden birinden bir pusula çıkardı ve onları cipe geri götürecek yönü gösterdi.

"Benim de böyle bir çift bot almam lazım."

"Eğer yaparsan, seks yaparken onları giyeceksin."

"Elbette, tatlım," dedi.

Güldü.

Akasyaların arasından ilerlediler. Cip görüş alanındaydı. Etrafta kimse yoktu. Birkaç dakika içinde yola geri döneceklerdi. Doğruca Citron Kampı'na gideceklerdi ve SOCOM tekneyi takip edebileceklerdi. Kaptanı sorgulayacaklar ve kaçırılan bir askerle ne yapmayı planladıklarını öğreneceklerdi.

otuz metre uzaktaydılar ki duvarın yanında bir hareketlenme gördü.

Orospu çocuğu. Adamın birinin elinde omuzdan ateşlenen bir roketatar vardı. Ateş etti ve bir an sonra cip patladı.

OceanofPDF.com

Kaylea küçük roketi Jeep'e ateşlenmeden hemen önce gördü ve patlama sesiyle birlikte kaçmak için döndü. Gürültü ve Isı dalgası onu tökezletmeye yetti, ancak ayakta kalmayı başardı, işitme duyusu patlama nedeniyle sadece hafifçe susturuldu.

Onun yanında, Carlos da ayaklarını tuttu. Elini tuttu ve daha hızlı koşması için onu ileri doğru çekti. O da öyle yaptı, açık arazide dümdüz koşarak cipten ve saraydan uzaklaştı. Tek umutları kaçıp saklanmak ve patlamanın fark edilip yardım gelmesini ummaktı.

Ama Cibuti Şehri'ndeki büyük ve kilometrelerce öteden duyulan patlama gibi değildi. Bu roket çok daha küçüktü. Patlamadan çok bir patlama gibiydi. Ayrıca ev sahildeki bir yarımada da tek başınaydı. Tek bildiği, sarayın inşası sırasında patlatma yapıldığı ve bugün kimsenin gürültüye gözünü kırpmayacağıydı. Herhangi bir süvariye güvenemezlerdi. Kendi başlarındaydılar.

Koştı, daha da hızlı koşmak için kendini zorlarken ciğerleri ağrıyordu, hiçbir şeyi sonraya saklamadı. Ama zemin ve botları bu tür bir koşuya uygun değildi ve ayak bileğini bir kayaya çarpıp tökezledi. Carlos onu ayağa kaldırmak için oradaydı ve acıyı görmezden gelerek tekrar koşmaya başladı.

Carlos kadar eğitimli değildi -çok azı öyleydi- ama eğitimliydi. Bunu yapabiliirdi. Bunu yapabiliirdi. Onun yakalanmasının sebebi olmak istemiyordu. Daha hızlı koşabiliirdi. Onun için geri çekiliyordu. "Git! Beni bekleme!" Kelimeleri haykırdı ama kendi kulakları duymadı ve nefes nefese kalışıyla boğuldu.

Yalvarışını duymazdan geldi ve onun yanında kaldı.

Aklında hiçbir hedef olmadan koşuyordu. Sadece kaçmaya çalışıyorlardı. Omuzdan ateşlenen roketatarlı adamdan uzağa. Evden uzağa.

Ama faydası olmadı. Bir araç onlara doğru hızla geliyordu. Bu modern, kısa tekerlekli bir Land Rover'dı. Silahlarını ona ve Carlos'a doğrultmuş başka adamlar da vardı. Önünde ve arkasında yere kurşunlar isabet ediyordu; sesin keskin çatırtısı patlamadan buğulanmış kulaklarını zar zor delip geçiyordu. Bunlar kötü eğitimli askerlerin berbat atışları değildi. Uyarı atışlarıydı. Durması için bir emir.

Bu adamlar onları canlı yakalamak istiyordu. Onu ya da Carlos'u öldürmek isteselerdi, çoktan ölmüş olurlardı. Ama bu onları öldürmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Sadece öldürmek *istemedikleri anlamına* geliyordu. En azından henüz.

Başka seçeneği yoktu ve yere yığıldı. Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Duyamıyordu. Carlos yanındaydı, onu kollarının arasına aldı. "O yaralı!" diye bağırdı İngilizce, aksanı kalındı. Şu anda bile tam karakterindeydi.

Kulağına fısıldadı, "Birlikte oynayalım." Nefes nefese kalmasının ve kulaklarındaki çınlamanın üstündeki kelimeleri ancak seçebiliyordu.

Hafifçe başını salladı. Dikkatleri botlarına çekemezdi - onları korumak istiyordu - bu yüzden kolunu kavradı. "Omzum!"

Dört adam cipten inerek etraflarını sardı. Carlos İspanyolca ve İngilizce konuşarak ona yardım etmeleri için yalvarırken, kadın acı içinde kıvranıyordu.

Nefes alış verişı kontrol altına alındığında, adamların Arapça karışık konuşmaları da dahil olmak üzere daha fazlasını duyabiliyordu. Hiçbiri onun yarasını anlamamıştı. Ona ya da Carlos'a ateş etmemeleri emredilmişti. İhtiyaçları olan Carlos'tu ama ikisini de canlı ele geçirmeleri emredilmişti. Patron kadını da istiyordu.

Carlos ise Arapça bilmiyormuş gibi davrandı. Onun sahte yarası için endişeleniyor, gitmesine izin vermeyi reddediyordu. Sonunda, yeni esirleri Arapça konuşurken ve Kaylea acı çığlıkları arasında çeviri yaparken anlaşmaya varıldı

-Carlos'un onu Land Rover'a taşımasına izin verilecekti.

AK-47 ve diğer silahları aldılar ancak Kaylea Carlos'un kollarında olduğu ve Carlos onu bırakmayı reddettiği için üstünkörü bir arama yaptılar. Kaylea'nın üzerinde telefon ya da başka bir silah olmadığına ikna oldular.

Rover'ın arkasına bindiğinde onu kucağına aldı. Gerçek gözyaşları dökmeyi başarmıştı - açıkçası, bu durumda fazla çaba sarf etmesi gerekmiyordu

-Sırtını okşadı ve onunla en kalın aksanıyla İngilizce konuştu. Kimsenin ona zarar vermeyeceğine yemin etti. Gitmesine izin vermeyecekti.

Rover kayalık arazide ilerleyerek al-Farooq'un malikânesine doğru yol aldı. Carlos'la birlikte onun koltuğuna oturduktan sonra adamlardan biri arka taraftaki depo bölümüne bindi.

Bir kez daha cehennem kapısının altından geçmeleri ve dairesel yolu dönmeleri uzun sürmedi, sonunda el-Faruk'un durduğu birinci kubbeye açılan büyük kemerli kapının tam önünde durdular.

Carlos, Kaylea'nın özellikleri listesine "harika oyuncu "yu da ekledi. Eklem yerini bilmesine omzunun çıktığına yemin edebilirdi. gayet iyiydi. Burkulan ayak bileği için endişelenmişti ama o yarayı kullanmaktan akıllıca kaçınmıştı. Botları giymeye devam etmesi hayati önem taşıyordu. Onu taşımaya devam edebildiği sürece kimse topalladığını görmeyecekti.

Onları götüren adamlardan biri onu Rover'dan çekmek için uzanmaya çalıştı ama Carlos reddetti. Onu koltuğa oturttu. Bacaklarını yere indirirken kızın kolları adamın boynunda kilitli kaldı, sonra onu kucakladı ve ev sahibiyle yüzleşmek için döndü.

Her zamanki gibi Al-Farooq onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu. *Çok kötü, pislik. Kaylea benim.*

Başını adamın boynuna yasladı ve yumuşak bir inilti çıkardı. "Omzum çok acıyor. Ve kulaklarım. Hiçbir şey duyamıyorum."

Al-Farooq'un adamlarından biri ona doğru uzandı. "İyi" kolunu Carlos'un boynuna sıkıca doladı ve bir çığlık attı. Carlos adamdan uzaklaştı ve onu yakınında tuttu. "Ona dokunma!"

Al-Farooq adama Arapça bağırarak Carlos'un kadını şimdilik tutmasına izin vermesini söyledi. Kadın tam dokunulmazlığı olan bir diplomattı ve burada olduğunu kimin bildiğini öğrenene kadar ona zarar verilmemeliydi. Eğer polis onu aramak için saraya baskın yaparsa, dokunulmazlığı olmayan el-Faruk çok fazla soruyla karşı karşıya kalacak ve kadın, mülküne izinsiz girdiği görülmüş olsa bile, elini kolunu sallayarak uzaklaşacaktı.

Carlos el-Faruk'un Arapça konuştuğunu bilmediğine şükreliyordu ve Kaylea'nın duyamadığı yalanına inanmış görünüyordu ya da en azından hıçkırıklarının onun sözlerine odaklanmasını zorlaştırdığını umuyordu.

Al-Farooq'un Kaylea'nın CIA'den olduğunu bilmediğini tahmin ediyordu, yoksa diplomatik dokunulmazlığı konusunda endişelenmezdi. Teşkilat için çalıştığını bilseydi çoktan ölmüş olurdu.

Carlos şeyhin bakışlarıyla karşılaştı. "Bizden ne istiyorsunuz?" Dün gece kullandığı kalın İspanyol aksanını koruyordu.

"İzinsiz girmişken bunu bana sormanız ilginç."

"Adamlarınız beni sokakta kaçırdıktan sonra buraya getirildim." Tam olarak doğru değil, ama yeterince yakın.

"Ülkelerimiz arasında sorun yaratmak isteyen bir askerin saçma bir yalanı. Beni takip edin." Al-Farooq döndü ve süslü kapıdan içeri girdi.

kemerli kapı.

Carlos'un onun dediğini yapmaktan başka çaresi yoktu. Carlos girişte, büyük sarayın günün parlak ışığında o kadar da mükemmel görünmediğini fark etmekten kendini alamadı. Loş ışık ve mumlar pek çok köşeyi gizlemişti.

Havadan ve mülkün önünden geçen yoldan bakıldığında taş duvarın bitmiş haline benzer şekilde, ancak duvarın sıradan bir gözlemci tarafından görülemeyen kısımları yalnızca küçük çocukları dışarıda tutmak için etkili olacaktır.

Gün ışığında öndeki kubbeli odanın içinde, boyanın duvarların kenarlarına ulaşmadığını ve vitray pencerelerin sadece üzerine çizgiler çizilmiş renkli cam-ya da plastik- olduğunu görmek kolaydı.

Yine de inşaatın bir servete mal olduğu açıktı, bu yüzden son ayrıntılarda köşeleri kesmek garip görünüyordu. Şeyh Raşid bin Abdül Faruk'un parası olduğu açıktı ama belki de dünyanın inanmasını istediği kadar çok değildi? Bu da Kaylea'nın adamın Bratva'ya ait olduğuna dair inancına uyuyordu. Bu evin parasını Bratva mı ödemişti? Adam bir şeyh değil miydi?

Neden en başta bu gösterişli evi inşa etmişti? Kendisini yoksul Cibuti için bir hayırsever olarak konumlandırıyordu, ancak bu, tüm zengin hayırsever imajının bir aldatmaca olduğunu gösterdi.

Carlos onun hayırsever biri olduğuna inanmıyordu, ama denetime dayanmayan zenginlik tuzakları kesinlikle bir tür dolandırıcılığa işaret ediyordu. Ve dün gece, Cibuti'de siyaset ve iktidarla ilgili herkes onun evine gitmiş, küçük ülkenin en yeni ve en zengin göçmenine saygılarını sunmuştu.

"Bu taraftan," dedi şeyh.

Silahlı adamlar Carlos'un peşinden gittiler, yoksa bu iş daha fazla uzamadan al-Faruk'u dışarı çıkarmayı düşünecekti.

Adam Carlos'u bir gece önce geçtikleri koridordan aşağıya doğru götürdü, büyük kubbeli odanın büyük kemerli açıklığının önünde sadece bir an durakladı. Carlos balo salonuna şöyle bir baktı ve

Damlayan buzdan at heykeli, şimdi dün geceki boyutunun üçte biri kadardı. Başsız ve bacaksız olan at, artık sadece masanın üzerinde duran yiyeceklerin üzerine su damlatan dikdörtgen bir buz kütlesinden ibaretti.

Personel kalanları buzdolabına koymaya zahmet etmemiş mi?

Dün gece tıklım tıklım dolu salonu serinletmek için klima varken, şimdi mekân sabah sıcağında bunaltıyordu. Yemek masada kalsa saatler içinde çürüyecekti. Ne iğrenç bir israf.

Evin eni boyunca uzanan uzun koridordan sola döndüler ve kubbeli balo salonunu geçtikten sonra sağa döndüler. Bu koridor tamamlanmamıştı. Başka bir koridora dönmeden önce, yine tamamlanmamış görünen avlu ve havuz alanına bağlanan odaların yanından geçtiler.

Sonunda şeyh, yatak odası büyüklüğünde küçük bir depo odasının kapısını açtı. Pencere, dolap ya da raf yoktu. Basit bir dikdörtgenden ibaret olan bu alanda, kurumuş boya kutuları, rulolar, tepsiler, fırçalar ve diğer aletlerin yanında yere serilmiş bir örtü vardı.

El-Faruk, "Burada bekleyeceksiniz," dedi.

Carlos Kaylea'yı içeri taşıdı. Silahlı adamlar odaya girdiler ve aletleri aldılar ama örtüyü bıraktılar. Gittiler ve Carlos kilidin tık sesini duydu.

Bir dolap için iki taraflı bir sürgü... Belki de şeyh bu odanın bir hücre olmasını istemişti?

Kapı kapandığı anda Kaylea dün gece evinde olduğu gibi parmağını dudaklarına götürdü. Adam, ağrıyabilecek ayak bileğine dikkat ederek onu ayağı kaldırdı. Gülümsedi, dudaklarını kısa bir öpücükle onunkilere değdirdi ve botlarından birinin topuğundan, iki gün önce şehirde sahip olduğu beyaz gürültü/sinyal bozucuyla birlikte bir böcek dedektörü çıkardı. Çalıştırdı ama hiç ses çıkmadı. Sadece sinyal bozucunun çalıştığını tahmin etti. Beyaz gürültü, eğer biri kapıyı dinliyorsa, şüphe uyandırabilirdi.

Odayı taraması ve bezi bırakması sadece bir anını aldı. Onu kaldırdı ve tavandaki aydınlatma armatürünü kontrol etti. Onu ayağı kaldırdı ve

kapının üstündeki havalandırma deliğine doğru başını salladı. Adam onu tekrar yukarı kaldırdı ve kadın önce böcek dedektörüyle, sonra da küçük LED ışığıyla havalandırmayı taradı.

Onu yere indirdi ve kulağına "Her şey yolunda" diye fısıldadı. Aletleri botundaki çeşitli yuvalarına yerleştirdi.

Sinyal bozucunun bulunduğu topuğu inceledi. Tabandan uca doğru hafifçe daralan üç inç kalınlığındaki kemerli blok, siyaha boyanmış ahşap katmanları gibi görünüyordu. Neye bakması gerektiğini bildiğinde bölmeyi fark edebildi ama aksini bilmeseydi bunun iki tahta parçası arasındaki bir eklemden daha fazlası olduğunu asla tahmin edemezdi.

Uzak köşeye oturdu, gözleri kapıdaydı ve onu kucağına çekerek aşağı indirdi. Bu şekilde sessizce konuşabilir ve kapıyı izleyebilirlerdi. Ayrıca bu, onun kollarında olması anlamına geliyordu ve şu anda buna ihtiyacı vardı. Tüm olanlara rağmen ikisi de bir bütündü.

Kadın kıpırdandı, rahatladı ve adamın siki kalınlaştı. Tam bir ereksiyon değildi - içinde bulundukları durum vücudunun o kadar aptal olamayacağı kadar tehlikeliydi - sadece ölü olmadığını göstermeye yetecek kadar.

Ona doğru bastırdı, aletinin onun muhteşem kıkına değmesinden bir an zevk aldı. Gerçekten de inanılmaz kıvrımları vardı. "Seni daha önce hiç böyle arkadan becermemiştim," diye fısıldadı.

"*Español, por favor,*" diye fısıldadı.

Kadının İspanyolca konuştuğunu ve dün gece bunu ona söylemediğini fark edince sııttı. Onunla sevişirken söylediği şeyler...

Ana diline geçiş yaptı. "Güzel. Seni bir kanepenin arkasına domaltmak ya da kığın havadayken bir şiltenin üzerine göbekten bastırmak ve ikimiz de kör olana kadar arkadan becermek istiyorum."

"Evet, lütfen," diye fısıldadı.

Tekrar sevişeceklerdi. Dün gece aralarındaki bu şeyin sonu değil, başlangıcıydı. "Hâlâ seks kokuyorsun," dedi. "Kokum her yerinde."

"Hoşuna gitti mi? Kendi bölgeni işaretledin."

"Hem de çok. Benim olmanı ve bunu herkesin bilmesini istiyorum."

Başını çevirdi ve onun boynunu öptü. Derin bir nefes alırken göğsü yükseldi, sanki onu içine çekiyordu. "Botumda iki bıçak, ayrıca bayıltıcı dartlar ve diğer aletler var. Kilidi açabilirim ve buradan çıkıp bir telefon bulabiliriz."

Bunlar şimdiye kadar duyduğu en ateşli kelimeler olabilirdi. Ve bunları İspanyolca söylemişti. Adam onun boynuna sokuldu. "Sana aşık olabilirim, Kaylea Halpert."

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Bu benim göbek adım."

"Göbek adın ne? Kaylea mı?"

"Hayır. E-posta adresim. Bu benim göbek adım ve doğum yılım." "Peki senin göbek adın ne?"

Onu öptü, dili dudaklarının arasında kayıyordu. Tatlı ve baştan çıkarıcı. Koşullara göre fazla sıcaktı ama bir şekilde tam kıvamındaydı. "Sana söyleyebilirim ama bunun için seni uğraştırma fikri hoşuma gidiyor."

Güldü. "Dün gece yeterince çalışmadım mı? Yanlış hatırlamıyorsam beş orgazm."

"Sen yaptın. Ve biliyorsun." Onu tekrar öptü. "Ben de sana aşık olabilirim, Kıdemli Başçavuş Carlos Espinosa."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. Daha sonra onun göbek adını öğrenecekti. Şu anda kaçışlarını planlamaları gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Kaylea kapının üzerindeki havalandırma deliğini inceledi. "Bir fikrim var," diye fısıldadı. "Havalandırma deliği benim için çok dar olacak ama

Görebildiğim kadarıyla, kanalın kendisi endüstriyel boyutta - sürünerek geçilebilecek kadar büyük."

Evin büyük ön odaları düşünüldüğünde, endüstriyel kanal sistemi mantıklı geliyordu. Mülkün bir yerinde oda büyüklüğünde bir klima ünitesi olmalıydı.

Carlos hiçbir şey söylemedi. Carlos'un yüzünü görebilmek için kucağında kaydı. Gözlerini ızgaraya dikmişti. "Metali eğip alçıpanı yırtmadıkça o açıklıktan geçmem mümkün değil. Bunun için ne aletimiz ne de zamanımız var, ayrıca koridorda duyabilecek bir nöbetçi olduğundan da eminim."

Haklıydı. Omuzları çok genişti. Çok fazla kas kütlesi vardı. "Tek başıma gitmem gerekecek. Havalandırmayı tekrar yerine takabilirsin. Ben seni çıkarmadan önce biri seni yalnız bulursa, Al-Farooq'un adamlarından birinin gelip beni aldığını iddia edebilirsin. Onları birbirine düşürürsün."

Uzun bir sessizlikten sonra başını salladı. "Bu plan bize en fazla zamanı kazandırır ki en çok ihtiyacımız olan şey de bu. Kapıdan çıkmak için kilidi açarız ama koridorda bir nöbetçi buluruz, sonunda aletleriniz olmadan buraya geri döneriz."

"Yine de acele etmeliyiz. Gerçek bir hücre hazırlıyor olabilirler ve her an geri gelip bizi götürebilirler ya da ayırabilirler." Kucağından kalktı ve kapıya doğru ilerledi, adımlarının çıplak kontrplak zemin üzerinde sessiz olmasına dikkat etti.

El-Faruk, sarayı henüz tamamlanmamışken neden dün gece bir parti vermişti? Carlos'la birlikte dün gece inceledikleri hava fotoğrafları yüzme havuzunu ve çevre düzenlemesini inşaat halinde gösteriyordu. Görüntülerin haftalar önce çekildiğini ve partinin bahçelerde olacağını düşünmüştü ama parti evin ana odalarıyla sınırlıydı ve bu odaya tamamlanmamış havuz ve bahçelere göz atmıştı.

Anlayabildiği kadarıyla partinin amacı servetiyle hava atmak ve diğer ulusları Cibuti'nin büyük bir hayırseveri olduğuna ikna etmekten başka bir şey değildi. Ancak birkaç ay bekleyip, ev ve arazi tamamlandığında Cibuti'nin politikacılarını ve yerleşik yabancı diplomatların çoğunu ağırlasaydı gösterisi daha etkileyici olurdu.

Bu düşüncelerini Carlos'a İspanyolca fısıldadı, bir yandan da botlarının içine sakladığı malzemeleri sayıyordu. Ona ceketinin astarına saklaması için ince bir bıçak ve küçük bir ege verdi. "Bunu kol düğmelerini keskinleştirmek için kullan. Eğer yapabilirsen gömlek çivilerini de."

Başını salladı ve her iki eşyayı da ceketinin astarına soktu.

Carlos'un ızgarayı değiştirmesi ve kız kanalın içine girdikten sonra tekrar duvara vidalaması gerekecekti ama ızgaranın kendisine ulaşabilse de vidalar parmak uçlarının bir santim ötesindeydi. Tek kelime etmeden, kanvas bezi kalın bir kare şeklinde katlayarak bunun üstesinden nasıl gelebileceklerini gösterdi. Kumaşın üzerinde durarak vidalara ulaşabildi.

Kaçmaya hazırdı, yüzünü kendi yüzüne doğru çekti ve fısıldadı, "Seni terk etmekten nefret ediyorum. Seni burada yalnız bulduklarında canını yakacaklar."

Dudakları onunkilere değdi. "Seni yakalarlarsa başına geleceklerden çok korkuyorum." Öpücüğü derindi, neredeyse vahşice bir yoğunluktaıdı. Başını ve "Kendini kurtarmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Hatta beni terk et."

Onun bakışlarını tuttu. Sonunda fısıldadı, "Sen de. Bir telefon bulup SOCOM'u arayacağım, sonra da seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

Carlos eğildi ve kadın onun omuzlarına tırmandı. Sol botunun kılıfından küçük, yassı bir çok amaçlı aleti çıkardı ve havalandırmayı duvara sabitleyen iki vidadan birine soktu. Yeni yapı sayesinde kolayca çıkarılabiliyordu ve dikdörtgen ızgarayı Carlos'a uzattı, o da sessizce ayaklarının dibine koydu.

Adam tekrar tam boyuna yükseldi ve kadın kendini açıklığa doğru kaldırdı. Bacaklarının duvara çarpıp ses çıkarmaması için kalçalarının arkasından itti. El feneriyle gördüğü gibi, kanalın kendisi açıklıktan çok daha genişti, ama önce gürültü yapmadan kısa dikdörtgen bağlantıdan geçmesi gerekiyordu.

Cömert, yuvarlak bir da içeren kıvrımlarından her zaman hoşlanmıştı ama bu özellik aynı zamanda vücudundaki en geniş çevreye sahipti ve açıklığa sığmayabilirdi. Carlos için sorun kaslı omuzlarııdı. Onun içinse şişman poposuydu.

Kanalın metal kenarı, arkası Eğlence Fabrikası'nda sıkıştırılan bir oyun hamuru gibi yeniden şekillenmeye zorlanırken elbisesini sıyırdı, ancak Carlos'un onu arkadan dikkatlice iten sabırlı ve sabit elleri sayesinde çok az gürültüyle geçmeyi başardı.

Altı inç uzunluğundaki dikdörtgen bağlantıya dik olan daha büyük metal borunun içine doğru sürünerek ilerledi. Tamamen içeri girdiğinde, kafası eklemın içine girene ve odanın içini görebilene kadar geriye doğru süründü.

Carlos'un bakışlarıyla karşılaştı. Konuşamıyordu. Aralarında çok mesafe vardı; Carlos'un duyabileceğı her söz başkaları tarafından da duyulabilirdi. Bu yüzden parmaklarının ucunu dudaklarına bastırdı ve ona sessiz bir öpücük kondurdu.

Açıklıktaki ızgarayı yerine yerleştirdi. Bakışları onunkileri sessizlik içinde tutarken gözleri yoğundu. Kadın aleti ona uzattı ve adam iki vidayı sıktı, sonra aleti ona geri verdi.

Parmakları ızgaradaki kare deliklerden geçti ve kadın onları dudaklarıyla fırçaladı, sonra uzun, sıcak metal tünelde olabildiğince sessizce ilerledi.

Carlos volta atıyor, İspanyolca fisıldıyor ve Kaylea'nın cevabını gibi duraklıyordu. Zaman kazanmak ve Kaylea'yı ikna etmek için her şeyi yapabiliirdi.

Koridordaki nöbetçi, kol düğmelerini bileyip, odaya girdikleri zamanki dağınıklığıyla örtüyü geri atarken, bu odada hâlâ iki kişi vardı.

Onun için endişelenmemeye çalıştı, yakalanırsa başına neler geleceğini hayal etmemeye çalıştı. Onu güvenli bir yere götürmek yerine buraya getirdiğı, sonra da bir telefon bulduğı için kendini suçlamamaya çalıştı. Buraya gelmek onun kararıydı, teknenin peşinden gitmek onun kararıydı. İçten içe onun başka bir seçim yapmayacağını biliyordu ama bu kendini suçlamayacağı anlamına gelmiyordu.

Bu tür şeyler için eğitilmişti. Freya gibi Özel Faaliyetler Bölümü'nden değildi ama Çiftlik'te bulunmuştu. Ne yaptığını biliyordu.

Ama yine de dehşete düşmüştü.

Onun işi kendisinininkinden farklı bir şekilde tehlikeliydi. Savaşa gittiğinde, kelimenin tam anlamıyla peşine düşecek insanlar olacağını biliyordu. Onun işi ise saraylarda süslü partiler vermek ve CIA için ajan toplamaktı. Onun işe aldığı ajanlar gerçek casuslardı. Ve onların işbirliğini kazanmadaki rolü, CIA'in istihbarat toplama cephaneliğinde hayati bir araçtı ve ortaya çıkması halinde çok tehlikeliydi.

Eğer Al-Farooq onun CIA'den olduğunu öğrenirse, onu oracıkta öldürürdü. Ve şu anda, adamın havalandırma sisteminde cehenneme giden kendi kişisel otoyoluymuş sürünüyordu.

Carlos volta atıyor, kendi kendine konuşuyor ve kapı açıldığı anda ne yapacağına odaklanıyordu. Kilidin döndüğünü duyduğunda Kaylea'nın gideli tam kırk beş dakika olduğunu tahmin ediyordu.

T o kanal Kaylea'yı canlı canlı pişiren bir fırındı. Ama canlı canlı pişmek, Carlos'un El-Faruk ya da adamlarının onu yalnız bulması halinde karşılaşacağı şeyden daha iyiydi. Carlos'un karşılaşabileceği şeylerin düşüncesi onu dehşete düşürüp felç olmasına neden olabilirdi ama bu, Carlos'un bu tehlikeyle bir hiç uğruna yüzleşeceği anlamına gelirdi, bu yüzden sıcak kanalın ve terin verdiği rahatsızlıkla birlikte bu düşüncayı de bir kenara itti.

Ateş gibi yanan teninden aşağı dökülüyordu.

Yavaşça süründü. Santim santim ilerledi, daha hızlı hareket etmeye cesaret edemiyordu yoksa hem Carlos'u hem de kendisini tehlikeye atacak bir gürültü çıkarabilirdi. Tembel hayvanlar ve salyangozlar onun ilerleyişine kıyasla hız rekorları kırıyordu ama bu işi berbat edemezdi. Sabır çok önemliydi.

Kendi kendine bunun ekstra uzun bir Gözetim Tespit Rotası gerçekleştirmek gibi olduğunu söyledi. Hayatının kaç saatini SDR'ları sürerek harcamıştı? Uzun eğitiminden ve yaklaşık dört yıllık gizli çalışmasından sonra, çok fazla.

Bu da öyleydi, sadece daha berbattı çünkü yaklaşık üç bin derece olması gereken dar bir havalandırma deliğine sıkışmıştı. Sistem yeniydi, bu yüzden nispeten temizdi, ama yine de Cibuti'deydi, bu yüzden toz vardı. Ve birleşme yerlerinde jilet gibi keskin sac kenarları vardı. Yavaş gitmesi için binlerce neden vardı ama beyni acele etmesi için bağıırıyordu.

Aşık adam, az önce harika bir geceyi paylaştığı adam, istediğinden -ihtiyaç duyduğundan- giderek daha emin olduğu adam

ona güveniyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Her kavşakta ya da ızgarada durup birkaç dakika dinledikten sonra aşağıdaki odanın boş olup olmadığına ve hangi yöne gitmesi gerektiğine karar verdi. Al-Farooq'un gerçek operasyon merkezini lüks ön kamusal odalardan uzakta bulma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünerek evin arka tarafını hedefledi.

Muhtemelen evin önünde de resmi bir ofisi vardı, ama bilgisayarını orada tutmazdı, en azından içinde gerçek bilgiler olan bilgisayarını. Hayır, ön odada nesli tükenmekte olan bir yağmur ormanı ağacından oyulmuş, cilalı koyu renkli yüzeyinde hiçbir şey bulunmayan büyük, ağır bir masa olurdu. Ziyaretçi koltuğu zebra postu ya da ejderha pulları gibi gülünç ve korkunç bir şeyle döşenirdi. Al-Farooq büyükelçileri, diplomatları, bakanları ve cumhurbaşkanlarını evine davet eder, resmi ofiste buluşurlar ve Rus müttefiklerinin sandalyede oturan kurban hakkında topladığı bilgileri açıkladıktan sonra anlaşmalar yapardı.

Bir bakıma Kaylea da aynı madalyonun farklı bir yüzüydü, istihbarat savaşlarında insanları kendi ülkesinin tarafına çekiyordu ama şantaj değil ikna etmek için rüşvet kullanıyordu. Mal varlıkları, anavatanlarında iktidarda olanların eylemlerinden derin endişe duyan bireylerdi ve bir şeyleri değiştirebilecek bilgilere sahiplerdi. Bazıları vatanseverdi; bazıları Amerika'ya kaçmak istiyordu ve ABD için istihbarat toplamayı özgürlüğe giden bir yol olarak görüyordu. Hepsinin kendine göre nedenleri vardı ve hiçbirisi Rusların düzenlemekten hoşlandığı gibi bir fahişeyi boğarken videoya yakalanmamıştı.

Al-Farooq hakkında ellerinde ne vardı? Yoksa sadece para ve güç için mi bu işin içindeydi? petrol ya da büyük bir aile yoktu. Hiç kimseydi, hiçbir yerden gelmemişti ve güç merkezi olarak Cibuti'yi seçmişti çünkü kendi ülkesinde asla önemli biri olamayacaktı.

Neden fakir Cibuti?

Kaylea bu soruya cevap verebileceğinden oldukça emindi. Burası ABD ordusunun Afrika'daki operasyonlarının kalbiydi. Aynı zamanda Çin'in askeri operasyonlarını genişlettiği yerdı. Stratejik önemi nedeniyle herkes Cibuti'den bir parça koparmak istiyordu. Güçlü bir başkanlığa ama zayıf bir hükümete sahip bir ülke olarak görülüyordu. Eğer doğru kompromatınız varsa koparmak için olgunlaşmıştı.

El-Faruk'un iğrenç masasının karşısında duracak olan adamlar onun istediğini yapacak ve zenginlik ve güçten uzak insanlar, zengin adamların ahlaki başarısızlıkları, yolsuzlukları ve açgözlölükleri yüzünden acı çekeceklerdi.

İnsanlığa bakışı son birkaç yılda oldukça kasvetli bir hal almıştı ama bunu belgelerle destekleyebiliyordu.

Öte yandan, kahramanlık, merhamet ve yiğitlik eylemlerine tanıklık etmek için ön saflarda da bulunmuştu. Yozlaşmış hükümetlerine karşı durmak için her şeylerini riske atan vatandaşlar. Diktatörlere karşı açık bir isyanla sokaklarda yürüyen insanlar. Zulümleri önleme umuduyla Kaylea ile sırlarını paylaşan erkekler ve kadınlar. Tüm bunları görmüş ve gerekliliğinden nefret etse de riskler ve fedakarlıklar karşısında hayranlık duymuştu.

El-Faruk ve benzerleri hakkında kesin olan tek bir şey vardı: Cibuti için iyi bir şey yapmayacaklardı. Bir eliyle gıda bağışında bulunurken diğer eliyle hükümeti kendi çıkarları doğrultusunda yönlendiriyor, halkı aç bırakıyor, uyuşturucu, silah ve köle ticareti yapıyordu.

Önündeki tünelden gelen klima motorunun vızıltısı umutlarını canlandırdı. Yavaşça sese doğru süründü. Serin havanın ona ulaşması biraz zaman alacaktı ama amansız sıcaktan kurtuluyordu.

Biraz daha hızlı hareket etme riskini göze aldı. Hava akımının beyaz gürültüsü ve motorun uğultusu hareketini örtebilirdi ve bu çok uzun sürüyordu. Sonunda serin hava ona ulaştı. Durdu, karnının üzerine uzandı ve soğuk hava tenine değdiğinde rahatlayarak sessizce iç çekti. Bir an için burada durabilirdi. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Plan yapmalıydı.

Artık evin arka tarafındaydı, kanaldan çıkıp boş bir odaya girmesi gerekiyordu. Bir telefon bulmalıydı. Silah bulmalıydı. Carlos'u kurtar.

Kısa bir aradan sonra sürünmeye devam etti ve sağa doğru uzanan bir menfeze yöneldi. Açıklığa ulaştı ve durakladı. Odada kimseyi göremiyordu ama görüşü sınırlıydı ve oda döşenmişti. Bitmişti.

Birkaç dakika sonra klima kapandı ve rahatlatıcı beyaz gürültü ortadan kalktı. Önündeki tünelden gelen sesler duydu. Bu odadan değil ama belki de yanındaki odadan? Sesler kanalın aşağısına kadar ulaşıyordu.

Fransızca konuşan iki adam. Seslerden birini tanıdığında nefes nefese kalmasını engelleyen tek şey eğitimiydi. Ve bu El-Faruk ya da onun adamlarından biri değildi.

Bu sarayla ilgili herhangi bir şüphesi varsa, şimdi doğrulanmıştı. Az önce cehennemin dokuzuncu çemberine girmişti: ihanet.

OceanofPDF.com

"(Nerede) o?" Carlos, al-Farooq'un Kaylea'nın odada olmadığı gerçeğini anlaması bir yana, konuşmasına bile fırsat vermeden bağırdı. "Nerede? Adamın onu aldı mı?"

Şeyhin bakışları önce boş odada, sonra da koridorda duran uşağında gezindi ve sonunda Carlos'a döndü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana yemin ederim, Raşit" -ilk ismi alaycı bir şekilde söyleyerek saygısızlığının altını çizdi- "Seni ya da ona zarar veren herhangi bir adamı öldüreceğim."

Al-Farooq'un bakışları yine etrafı taradı. "Nerede o?" diye Arapça bağırdı.

Carlos, sorunun koridordaki nöbetçiye yöneltildiğini gösteremediği bir memnuniyet duygusu hissetti.

Güvenlik görevlisi itiraz etti, Arapça olarak odayı koruduğunu ve kimsenin girip çıkmadığını söyledi.

"Ne diyor bu?" Carlos sordu. "Sana Kaylea'nın omzunu tedavi edebilmek için onunla gitmesi gerektiğini söyleyen mı bahsediyor? Onu buradan dışarı sürüklediğini mi?"

Al-Farooq şaşkın bakışlarını önce Carlos'a, sonra da Carlos'un suçlamasını Arapçaya çeviren uşağına çevirdi. Adam başını iki yana salladı.

Tüm dillerde çalışan inkar.

"Kimse gelmedi! Kimse onu almadı! Ben kapıyı koruyordum!"

Adam odaya adım attı, bakışları etrafta geziniyordu. Izgaraya baktı. İşaret etti. "Havalandırmadan geçti!"

"Kızın bir şekilde kaçtığını mı söylüyor?" Carlos sordu. "Nasıl? Onu kaçıran adam ona para vermiş olmalı. Ya da tembel bir köpek gibi görev yerini terk etmiştir." Gardiyana doğru hamle yaptı ve gömleğini yakaladı. "Nerede o? Ona ne yaptın?" Cevap veremedi suratına bir yumruk indirdi.

Adam Carlos'un göğsünü itti ama Carlos saldırıya geçtiği anda AK'sini kaldırmayarak hata yapmıştı. Olay bir kavgaya dönüştü ve adam baygın bir halde yere yığıldı. Carlos onu kenara çekti ve al-Farooq'a ters ters baktı. "Nerede. Nerede. Kaylea nerede?"

Al-Farooq neye inanacağını bilemez bir halde ters ters baktı.

Carlos adamın boğazına sarılacaktı ama kavganın gürültüsü salona başka silahlı adamları da getirmişti. Bir adam Arapça ve ardından İngilizce "Dur!" diye bağırdı. İlk muhafız kadar aptal değildi ve silahını Carlos'a doğrulttu.

Dondu kaldı ve teslim olmak için ellerini kaldırdı. Farooq'u ihanete uğradığına ikna edebilirse, adamlar ayrılıp Kaylea'yı aramak zorunda kalacaklardı. Bir yandan bu kötüydü çünkü onu gerçekten bulabilirlerdi. Diğer yandan, bu ona bir çıkış yolu bulması için zaman kazandıracaktı.

Al-Farooq İngilizce olarak "Havalandırmadan kaçmadığını nereden bileyim?" diye sordu.

Carlos adama ters ters baktı. "Eğer senin adamlarından biri tarafından tecavüze uğrarsa, ikinizi de hadım ederim."

Al-Farooq Carlos'a ters bir yumruk attı. "Bana onun havalandırmadan kaçmadığını kanıtla."

"Olumsuz bir şeyi nasıl kanıtlayabilirim?" Carlos ona ters ters baktı. "İspat yükümlülüğü senin üzerinde." Zaman kazanmak için her türlü argüman.

"O zaman havalandırmadan geçtiğine ve senin yalan söylediğine inanacağım."

"Nasıl? Ona ulaşamıyorum bile. Ve bu küçük bir havalandırma. Kaylea'yı gördün mü? Onun göğsü ve poposu oraya sığmaz."

"Onu kaldırdın. Delikten geçmesine yardım ettin."

"Ama ızgarayı nasıl değiştirdim ve tekrar vidaladım?" Izgaraya doğru ilerledi ve ona ulaşabilmek için zıplamak zorunda olduğunu gösteren bir gösteri yaptı.

İkinci kez zıpladı ve ızgarayı yakalayıp duvardan çekerek alçıpandaki vidaları söktü. Zıplamanın verdiği ivmeyle yeni muhafızlardan birine hamle yaptı ve ızgarayı savurdu. Izgaranın iç tarafındaki keskin metal kenarlar muhafızın kafasına çarptı. Kafası geriye doğru savruldu. Yere düşerken parmağı Kalaşnikof'un tetiğine bastı. Kurşunlar tavanda noktalı bir çizgi çizdi, sonra silah gevşek tutuşundan düştü. Adamın yüzündeki ve şakağındaki kesiklerden kan sızdı ve gözleri kapandı. Bilinçsiz ya da ölü.

Koridorda ellerinde kalaşnikoflar olan daha fazla muhafız varken, Carlos şu anda dövüşerek kurtulmayı umamazdı, bu yüzden inandırıcı olmak ve hikâyesinde tereddüt etmemek zorundaydı. Izgarayı bıraktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Bir kez daha soracağım. Nerede? Nerede? Kaylea nerede?"

Al-Farooq'un bakışları yerde baygın yatan iki muhafıza kaydı.

Suudi Carlos'u canlı istiyordu, yoksa çoktan sırtına bir kurşun yemiş olacağından kuşkusu yoktu. Adam muhtemelen son bir saatini Carlos'u Yemen'e götürecek başka bir tekne bulmaya çalışarak geçirmişti. Ama Kaylea işadama için farklı bir tehdit oluşturuyordu. "O bir diplomat ve elçilikteki herkes onun burada olduğunu biliyor," dedi Carlos. "Komutanım ve ikinci kaptanım burada olduğumu biliyor. Cevaplamanız gereken pek çok rahatsız edici soru olacak, bu yüzden onun iyi olduğunu umsanız iyi olur, çünkü değilse ABD kışınıza cehennem ateşi yağdıracak."

Garip bir ışık al-Farooq'un gözlerini doldurdu, sonra karardı ve Arapça emirler yağdırmaya başladı. O an için Carlos'a inanacak ve

diğerlerini Kaylea'yı ve onu kaçıran haini aramaya yönlendirdi. Ama yalana inanmasa bile yapacağı şey buydu, bu yüzden Carlos'un en çok ihtiyaç duyduğu şeyi yaptı - Kaylea'nın bir telefon bulması ve Carlos'un yaşayanlar arasında kalması için zaman kazandırdı.

Bir adam aramayı organize etmek için yola koyulurken, bir diğeri Carlos'u yakaladı ve ellerini bu kez sırtından fermuarlı bir bağla bağladı. Adamın kol düğmelerini almasını bekledi ama neyse ki bileklerinde kaldılar, sivriltilmiş kenarları plastik bağın hemen yanındaydı.

İki muhafız peşindeyken kapıdan içeri itilip koridordan geçirildi. Onu nereye götürdükleri hakkında Arapça ya da İngilizce hiçbir şey söylememişlerdi ve el-Faruk da talimat vermemişti. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Cehennemın tüm çemberleri hâlâ cehennemdi.

Kaylea, Amerikan Büyükelçiliği'nin kamu diplomasisi sorumlusu Stephen Walker'ın konuşmasını dehşet dinledi... başka kim olduğundan emin değildi

ama bu El-Faruk değildi. Adamın Fransızcasında kesinlikle Rus aksanı vardı.

Gorev'in önceki geceki sesini hatırlamaya çalıştı ama Rusça konuşmuşlardı ve o zaman bile sadece kısa bir süre.

"Beni neden buraya sürükledin?" Stephen dedi ki. "Beni görürse her şey biter. Askeri partiye getirmesini ben sağladım. Ben üzerime düşeni yaptım. Bana söz vermiştin, hepsi bu."

"Ama o ve asker biz onları alamadan partiden ayrıldılar. Sonra asker yakalandığında yalnızdı. Yine de bir şekilde kaçtı ve kızla birlikte buraya geldi. Neden? Ona ne söyledin?"

"Ona hiçbir şey söylemedim," dedi Stephen.

"Öyle olmalı, çünkü bir şekilde o ve asker buraya geldiler. Adamın kullandığı aracı bulduk. Üç ölüden çok uzakta değildi.

Cesetler. Askeri yakalamak için tutulmuş adamlar. Hiç kimsenin
-Bırakın aptal bir kadını, planı bilmeselerdi onu bulup kurtarabilirlerdi."

"Öldü mü?" Stephen'ın sesi tedirginlikten korkuya dönüşmüştü.

"Ölmüş. Boynu kırılmış. Boğazı kesilmiş. Üçüncüsünün hem boynu kırılmış hem de göğsü ezilmiş. Birisi pusuya düşeceğini biliyordu."

"İmkânsız. Kaylea hiçbir şey bilmiyor. O sadece birkaç dil konuşabilen, ayakkabılara takıntılı aptal bir parti planlayıcısı. Güzel ama o kadar da zeki değil."

Gülümsedi, çifte hayatıyla ilgili gerçeği Stephen'a kimsenin olmasından çok memnundu. Sadece büyükelçi ve misyon şefi yardımcısı biliyordu. Gizliliği, kesinlikle bilmesi gereken iki adamdan başkasına söyleyerek mahvedemeyeceği kadar mükemmeldi.

Cal ve Carlos'un bunu tahmin etmeleri sürpriz olmuştu ama Freya ve Cal'a yardım etmek için bir ekip gönderilmesi ricasında bulunmak üzere Citron Kampı'na koştuğunda kendini ele vermişti. Ve Citron Kampı'nda Freya'yla vakit geçirerek bir hata yapmıştı - tekrarlamamıştı ama hem Cal hem de Carlos bunu yine de not etmişlerdi.

"Asker tam da senin istediğin gibi Özel Kuvvetler'den. Muhtemelen adamları alt etmiştir. Belki Kaylea'yı aldılar ve o da peşlerinden gitti."

Beni hafife almaya devam ediyorsun, pislik. Seni alaşağı etmek için sabırsızlanıyorum.

Stephen'ın üsden biriyle çıkma önerisi o kadar da sıradan değildi. İlk teklifini kabul etseydi ne yapardı acaba? Ama Stephen'ın konuşmayı nasıl yönlendirebileceğini, teklifi yeniden düşünüp özel kuvvetlerden birine ihtiyacı olduğunu söyleyebileceğini kolayca görebiliyordu.

Ve tabii ki bu fikre istakoz pençeleriyle yapışmıştı. Carlos'a ilgi duyduğunu tahmin etmiş miydi, yoksa sadece aptalca bir şans mıydı?

Bir parçası mı?

Stephen'ın A Takımı'ndan biriyle tanıştığı bir zaman olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Bir anda aklına geldi. Birkaç ay önce, yaklaşık iki düzine kız Etefu Desta'nın Somaliland'daki kalesinden kurtarıldıktan sonra üsse getirilmişlerdi. Kaylea, kendisi ve diğerleri ailelerini bulmak için çalışırken kızların yaşayabileceği güvenli bir yer için düzenlemeler yapmıştı. Kaylea ve Stephen kızları alıp yeni geçici evlerine götürmek üzere üsse gitmiş, Carlos ve diğer birkaç kişi de kızlara veda etmek için uğramıştı. Carlos'a merhabadan fazlasını söylememiş ve onu Stephen'la tanıştırmamıştı ama belki de Carlos onu gördüğünde verdiği tepkiyi görmüştü. Carlos'un beklenmedik görüntüsü bir heyecan dalgasını tetiklemişti.

Bunun Stephen'ın şansı mı yoksa kurnazlığı mı olduğunu bilmenin bir yolu yoktu, ama onun bir budala olduğunu düşündüğüne göre, şans olduğunu varsayacaktı.

"Yemin ederim Gorev, o hiçbir şey bilmiyor."

Yani konuştuğu adam Gorev'di. Oligark, Seth Olsen ve görünüşe göre Stephen Walker'ın sahibiydi.

"Aylardır telefonunu izliyorum," diye devam etti Stephen. "Annesinden bir sürü kedi fotoğrafı alan bir aptal. Çok okuyor ve kıyafetlere ve makyaja aptalca paralar harcıyor. Ve seni *uyarmıştım*, o ve asker partiden erken ayrılmayı planlıyorlardı. Gitmeden önce ikisini de yakalamalıydın. Bu benim suçum değil."

İşte bu yüzden en özel e-posta adresini kendisiyle ilişkili olduğu bilinen bir cihaza hiçbir şekilde yazılı olarak koymuyordu. Her zaman birilerinin onu dinleyebileceğini biliyordu. Sadece bunun kendi elçiliğinden biri olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Elçilikte onun burada olduğunu kim biliyor?" Gorev sordu.

"Kimse yok," dedi Stephen. "Telefonu hâlâ dairesinde. Siz bana söyleyene kadar burada olduğunu bile bilmiyordum."

"Peki ya asker? Citron Kampı'ndan burada olduğunu bilen var mı?"

"Sabah dörtte Kaylea'ya birkaç mesaj göndermiş ve o zamandan beri telefonunu kullanmamış. Üs SUV'u takip edebilir. Onu yok etmeniz gerekiyor. Buradan uzakta."

Gorev, "Çoktan yapıldı," dedi.

Klima ünitesi tekrar çalışmaya başladı ve motorun sesi ve havanın akışı yüzünden sesleri duyamadı. Her ne kadar kalıp Stephen'ın başka neler söyleyeceğini dinlemek istese de, ünite gürültü yaparken boş bir odada bir çıkış bulmaya çalışmak için iyi bir zamandı.

Beyni tüm öğrendikleriyle uğuldarken, özenle yavaşça sürünmeye devam etti. Tamamlanmış ve dolu olan odalardan uzaklaşarak -umuyordu ki- yan bir kanaldan ilerledi.

On dakika ağır ağır süründükten sonra boş ve tamamlanmamış bir oda buldu. Bir penceresi ve iki kapısı vardı. Biri dolap ya da banyo olabilirdi; diğeri ise koridora açılıyor olmalıydı. Bu onun en iyi seçeneğiydi. Buradan çıkmanın ve bir telefon bulmanın zamanı gelmişti.

Küçük yassı aleti iki parmağının arasına aldı - ızgaradaki kare deliklere sığdırabildiği tek şey buydu - ve vidaların aynı yerde olmasını ve ilki kadar kolay çıkarılabilmesini umdu. Ama sonunda tornavidayı tutup keskin ızgaradan geçiremedi. Gürültü çıkarıp tekmeleyerek duvardan çıkarması gerekecekti.

Öne doğru süründü ve çizmeli ayağının uzanabileceği ve vurabileceği bir olacak şekilde pozisyon aldı. Nefesini tuttu ve üçe kadar saydı, sonra arkasından bir tekme savurdu. Izgaranın bir tarafı serbest kaldı. Diğer tarafa, ikinci vidanın yanına bir tekme daha attı ve ızgara duvardan fırladı.

Tek bir hareketle, bacakları delikten çıkana kadar geriye doğru kayd ve kışını tekrar Eğlence Fabrikası'ndan geçirmek zorunda kaldı, ama bu sefer yardım almadan. En azından yerçekimi onun tarafındaydı. kaslarını sıktı ve itti. Aceleyle serbest kaldı ve sallanana kadar kayd.

elleriyle delikten çıkardı. Keskin, ham metalin ısırığını hissetti ve havalandırmanın kenarını bırakarak yere düştü, iki ayağının üzerine indi. Büküğü bileği bacağında bir acıya yol açtı ve yere yığıldı.

Sırt üstü yattı, olabildiğince sessiz bir şekilde nefes nefese tavana baktı ve kimsenin kanaldan çıkışını duymaması için dua etti. Belli belirsiz ellerinin acıdığını ve muhtemelen tavsiye edilenden daha fazla kanadığını fark etti. Ayrıca ayak bileği zonkluyordu. Ama çoğunlukla o lanet fırından çıktığı için mutluydu.

A Carlos bir savaş mühendisi olarak inşaat ve yıkım işlerinden anlıyordu ve bu evi gördükçe daha çok Belli ki kimse arka taraftaki inşaatın bitmesini planlamamış.

Al-Farooq bir koridordan sağa doğru ilerlemişti ama gardiyanlar Carlos'u sola doğru itmişlerdi. Birkaç koridoru geçtikten sonra, hiç çekilmemiş bir filmin seti gibi, sadece kabuktan ibaret bir salona girdiler. Çivili bölümler vardı ama alçıpan yoktu. Elektrik yoktu. Tesisat yok. Etrafta sanki biri gelip işi bitirecekmiş gibi duran aletler yoktu ama yerde enkaz vardı: hurda metal ve beton yığınları.

Yukarıda, havalandırma kanalları açıktaydı. Uzun gümüş borular, eğer olsaydı bir koridorun uzunluğu boyunca uzanıyordu. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu. İspanyol aksanını azalttı, İngilizce biliyorlarsa ama daha ağır aksanı anlayacak kadar iyi değillerse diye normal sesini kullandı.

"Kapa çeneni," dedi muhafızlardan biri.

Bu İngilizce konuştuğu anlamına mı geliyordu, yoksa sadece temel cümleleri mi biliyordu?

"Bu ev neden bitmedi?" diye sordu, sesini yansıtarak. Kaylea yakınlarda belki onu duyardı. "Evin içindeki çöpler de ne?"

Evin ortasında mı? Bu bok inşaat artığı değil. Kırık betonu bir evin içine sürüklemek için hiçbir sebep yok. İnşaat enkazından çok moloza benziyor." Aniden durdu.

Moloz gibi görünüyor.

"Devam edin!" Muhafız onu ileri doğru itti.

Bir hurda metal yığınının doğru ilerledi ve parçalara ayrılmış kablo ve hidrolik-karmaşık makine yığınının baktı. Düşmüş bir insansız hava aracına benziyordu. Ucuz bir tane, ABD ordusunun kullandığı türden değil, taklit bir şey.

Odanın etrafına baktı, saplamaları ve yapısal kirişleri araştırdı. Eğer bu binayı yıkmaya çalışsaydı, patlayıcı yerleştireceği yerlere baktı. Ve onları gördü.

Carlos inşaatı ve yıkımı biliyordu. Ve bu ev patlamaya hazırды.

OceanofPDF.com

Kaylea üçüncü denemesinde içinde bilgisayar olan boş bir ofis bulduğunda sessiz bir şükran duası etti. Tek sorun şuydu ki Telefon yoktu ve bilgisayar şifre korumalıydı. Bunu aşabilecek bir cihazı vardı ve onu bilgisayarın USB girişine taktı. CIA bu küçük güzelliği geliştirmişti ve internet erişimi olmayan bilgisayarlarda kullanılmak üzere kendi dahili uydu bağlantısına bile sahipti. Bu teknoloji onun bir yılda kazandığından daha pahalıya mal oluyordu ama Freya'nın haftalar önceki görevi sırasında kullandığı gibi, istihbarat toplama açısından muazzam ödüller elde etme potansiyeline sahipti. Bilgisayarı kimseyle mesajlaşmak için kullanamayacaktı ama cihaz tüm dosyaları kopyalayacak ve sadece bu tür durumlar için yapılandığı bulut depolama yükleyecekti. Alabildiğini alsa iyi olurdu.

Dosyalar yüklenirken, telefon ya da kullanabileceği başka bir şey olmadığından emin olmak için masayı aradı. Güç kabloları ve temel ofis malzemelerinden başka bir şey yoktu.

Koridordan gelen bir ses onu dolaba yöneltti. Tam odaya bir adam girerken kapıyı kapattı. Adam monitörde yüklenen dosyaları görmüş olmalıydı çünkü küfrederek dolaba doğru koşmaya başladı. Adam kapıyı çekip açtı ve kadın küçük üfleme tabancasını kullanarak adamı bayıltıcı bir dartla vurdu.

Geriye doğru sarsıldı, dartin saplandığı yanağına uzandı ve yere düştü.

Dolaptan dışarı fırladı ve ofisin kapısını kapattı, sonra adamı aradı - eğer doğru hatırlıyorsa, el-Faruk'un sekreteri ya da yöneticisiydi. Unvanı ne olursa olsun, el-Faruk'un sağ koluydu ve en az şeyh kadar kirliydi.

Cebinde bir cep telefonu vardı. Ama ölmüştü. *Lanet olsun.* Çekmecelerden birinde bir şarj kablosu vardı. Şarja takıp arayabilirdi.

Koridordan sesler duydu.

Kahretsin.

Dolaptaki adamı saklamak için zaman yoktu. Bu odaya biri girerse, kızarmıştı. Al-Farooq'un yardımcısını kapının hemen dışında yerde bırakarak dolaba girdi. Ölü telefonu göğsüne dayadı ve koridordaki sesleri dinledi. Al-Farooq ve Gorev. Onun yanındaki ofise girdiler. Sesleri dolabın arka duvarından daha net duyuluyordu. Duvarlar inceydi.

Aceleyle inşa edilmiş ve tamamlanmamış bir sarayda ucuz bir inşaat. Kendini bir Disney filminin setindeymiş gibi hissediyordu.

Evin düzenine bakarak, Gorev'in daha önce Stephen'la konuştuğu ofiste olduklarından şüphelendi. Stephen şimdi neredeydi?

"Askerle ne yapacaksınız?" Gorev Rusça sordu. "Onu Husilere hediye olarak gemiye bindirmek için çok geç. Ben denedim. Onun için başka bir geçiş ayarlayabiliriz ama şu an çok riskli. Onu burada bırakacağız. Bırakalım çocuklarla birlikte ziyafet çeksin."

"Peki ya kız?"

"Çok şey biliyor," dedi al-Farooq. "Askeri buraya yerleştirebilir.

O da çocuklarla birlikte ziyafet çekecek." "Onu bulduğunuzda."

"Saraydan ayrılmadı. Bulunsa da fark etmez. O ölecek."

"Soruşturma kapsamında kalıntıları bulunacaktır. Amerikalılar cevap isteyecektir."

"Amerikalılar o olduğunu asla bilmeyecek. FBI'ın soruşturmasına izin vermeyeceğiz. Onlar şüpheli. Onların soruşturmaları sadece Amerikan suçlarını gizlemek için bir araç. Tıpkı Cibuti'deki patlamada yaptıkları gibi."

Kaylea onun gelecekteki olaylarla ilgili kendi versiyonunu anlattığını fark etti. FBI tarafından henüz bir bulgu elde edilmemişti ve günlerce de edilmeyecekti. Ama şimdi şehirdeki patlamanın amacını, ABD'yi suçlamak için nasıl kullanılacağını, FBI'ın Amerikalıları suçlarken soruşturmalarında dürüst olmadığını göstermek için nasıl kullanılacağını biliyordu.

Muhtemelen üstün biri olduğunu iddia edeceklerdir. Ne de olsa ordunun C-4'e erişimi vardı. Büyük askeri üsleriyle Amerikalılara karşı öfke uyandırmak.

Citron Kampı, ABD'nin Afrika ve Arap Yarımadası'nda teröre karşı yürüttüğü savaşın ön cephesiydi. ABD'nin Cibuti hükümetiyle iyi ilişkiler sürdürmesi hayati önem taşıyordu. Cibuti'de bir asker tarafından yerleştirilmiş bir bomba mı? Bu ABD ile Cibuti arasındaki diplomatik ilişkilere ciddi zarar verirdi.

Peki el-Faruk "çocuklarla ziyafet" derken neyi kastediyordu? Hangi çocuklarla?

Yandaki odada Gorev, "Buradan uzaklaşmamız gerekiyor," dedi.

"Bilgisayarına ihtiyacım var."

"Hayır. Her şey kalmalı. Daha az soru."

Her ne olacaksa yakında olacaktı. Carlos'u bulması gerekiyordu.

T Muhafızlar Carlos'u bir köşe oluşturacak bir çift çiviye götürdüler - eğer duvarlar olsaydı. Bir fûnye ile yerleştirilmiş C-4 kırıle birleştigi yere doğru itti. Gardiyanlardan biri Carlos'u iterek dikmelerin önünde durmasını sağlarken, diğeri Carlos'un göğsüne doğrulttu. "Hareket yok."

Gardiyan onu direğē bağladı. Düğümleri attıktan sonra, gardiyan Carlos'u bağlayan kayışların içine bir metal parçası soktu ve bir turnike gibi çevirdi.

Her iki muhafıza da ters ters baktı ama kayışlar kollarına ve göğsüne saplanırken hiçbir şey söylemedi.

Kalaşnikoflu muhafız ona doğru yaklaştı. Dudağı kıvrıldı, sonra yumruğunu kaldırdı ve Carlos'un suratına bir yumruk indirdi. İkinci darbe ilkinden daha kötüydü.

Bu adamların Carlos'un depodaki iki gardiyana yaptıkları yüzünden kızgın olduklarını hissetti. Ona acı çektirmek istiyorlardı ama acı hayatta olduğı anlamına geliyordu, o yüzden bunu kabul etti.

Onu bağlayan muhafız Arapça, "Onu vurmaliyiz," dedi. Diğeri adam başını salladı. "Kurşun deliğı yok. Al-Farooq'un emri."

Carlos C-4'e bakmaktan kaçındı. Bu adamların ne dediklerini anladığını bilmelerini istemiyordu. Kesin olan bir şey vardı ki, C-4 patladığında Carlos hâlâ bu direğē bağlıysa, kurşun deliklerini bulmaya yetecek kadar kalmamış olacaktı. Ama iki gardiyanın C-4'ten haberi olmaması da mümkündü.

Kalaşnikoflu muhafız geri çekildi, tüfeğinin dipçliğini kaldırdı ve İngilizce olarak "İyi uykular" dedi.

Silah şakağına çarptı ve dünya karardı.

Freya, SOCOM karargâhındaki ofisinden çıktı ve elinde CIA karargâhındaki anma duvarının resmini tutuyordu. O

bunu yaptığına inanamıyordu. Bırakmıştı. Ve kendini hafiflemiş hissetti. Canlı.

Cal'a söylemek için sabırsızlanıyordu ama Cal stajyerlerle birlikte çalışıyor, Cibuti'de kalan sınırlı günlerine son ders saatlerini sığdırmaya çalışıyordu. Belki de istifa etmek için birkaç gün beklemeliydi - üssü hemen terk etmesini isteyebilirlerdi. Ama bu süreci atlatması birkaç gün alacaktı ve Binbaşı Haverfeld, Zagreus Operasyonu'nun başarı ve başarısızlıklarını analiz ederken muhtemelen birkaç gün daha kalmasını destekleyecekti.

Kararını bildirmek üzere Haverfeld'in ofisine yöneldiğinde, ana operasyon odasından yükselen sesler dikkatini çekti. O yöne döndü ve odaya girdiğinde teknik ekibin birbirlerine bağırdığını, seslerinin alarmla tizleştiğini gördü.

"Onu durdurmaya

çalışıyorum!" "Bunu neden

yapıyor?"

"Kim kontrol ? Bana telsizden pilotu bağlayın."

"Kahretsin! Silahlanmışlar!"

"Bu da ne böyle?"

"Pentagon'a telefonda ihtiyacımız var. Hemen!"

Binbaşı Haverfeld, Citron Kampı'ndaki Özel Operasyonlar Komutanlığı'nın genel komutanı olan generalle birlikte koşarak odaya girdi.

"İnsansız hava aracını etkisiz hale getirin, Teğmen!"

General Sikes bağırdı. "Deniyorum, efendim. Neler olduğunu bilmiyorum." "Neler oluyor?" Freya sordu.

Bir teknisyen ona cevap verdi. "Dronlardan biri kendi kendine çalıştı ve havalandı. Cehennem ateşiyle yüklüydü ve füzeler az önce . Kimin kontrol ettiğini bilmiyoruz."

"Bu... imkansız." "Evet."

Sistemde çok fazla arıza emniyeti vardı. Bir dronu kaçırmamanın yolu yoktu. İçeriden yardım almadan olmazdı. Birinin sisteme birden fazla yerden kod yüklemesi gerekirdi.

Bu kişinin Pentagon'a, New Mexico'daki insansız hava aracı operasyon merkezine ve Citron Kampı'ndaki bilgisayar sistemine erişimi olması gerekir. Böyle bir hata tespit edilebilir.

Bir anda, son birkaç hafta içinde Virginia'da ve Citron Kampı'nda bulunan bir adam olduğunu fark etti - en azından bir hain -. New Mexico'ya da gitmiş olabilirdi. Ve insansız hava araçlarını kontrol eden bilgisayar sistemlerinin bulunduğu odalara girmesine izin verilmiş olabilirdi. CIA'in Özel Faaliyetler Bölümü'nde üst düzey görevlerde bulunmuştu ve işinin bir parçası da SAD görevlerini bilgilendirmek için insansız hava araçları tarafından toplanan istihbaratı kullanmaktı.

Seth Olsen. Akıl hocası, baba figürü. İhaneti kişisel düzeyde derin yaralar açmıştı. Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nde öldürüleli daha bir hafta olmamıştı ve ABD'ye karşı ihanetinin boyutları henüz bilinmiyordu.

Cep telefonu çaldı. Ekrana baktı. Bilinmeyen bir numara. Telefonu tekrar cebine soktu. Her kimse, bir mesaj bırakabilirdi.

Mesaj. Kaçırılan silahlı bir insansız hava aracı herhangi bir telefon görüşmesinden daha acildi ve eğer bunun arkasında Seth varsa, yardım edebilirdi.

"Langley'deki Operasyon Müdürlüğü'nün müdürüyle konuşmamız gerekiyor. Seth Olsen'ın Cibuti'ye gelmeden önce herhangi bir zamanda New Mexico'da olup olmadığını öğrenin."

"Kahretsin," dedi Binbaşı Haverfeld. "Bunun Olsen olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu noktada Seth'in her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. Rusya ile o kadar içli dışlıydı ki, bir insansız hava aracını kaçırmak için yazılım yüklemek tamamen mümkün."

Oh Seth, Gorev'in elinde başka ne vardı ki ülkeneye bu kadar ihanet edebiliyorsun?

"Yüklediği kodu bulabilirsek, onu kapatabilir miyiz?" General Sikes sordu.

Omuz silkti. Bu onun maaş derecesini aşıyordu ama bu odada o teknik bilgiye sahip adamlar vardı.

İçlerinden biri söze karıştı. "Elbette, ama bu zaman alır ki bizim zamanımız yok. İhtiyacımız olan şey dronu çalıştıran bilgisayara erişim."

Birisi "Neden başka bir insansız hava aracıyla vurup düşürmüyorsunuz?" diye sordu.

"Diğer dronların hiçbirisi komutlarımıza yanıt vermiyor. Dışarıda kaldık. Havada olan da komuta merkezimizin üzerinde geziniyor. Eğer yükünü bırakırsa, hepimiz ölürüz."

Oh Seth, umarım cehennemin dokuzuncu katında çürüyorsundur. "İnsansız hava aracı ne kadar süre havada kalabilir?" "On yedi saat."

"Bu bir rehine durumu olabilir mi? Rehineler biz miyiz?" "Olabilir."

Telefonu tekrar çaldı. Bu sefer gelen bir mesajdı. Cebinden çıkardı ve mesajı okuduğunda midesi bulandı. *Yardım edin. SFC CE ve ben Al-Farooq'un evinde mahsur kaldık. CE bir mahkum. Ben kaçtım.*

Telefonu bulmak için. AF bir şeyler planlıyor. Büyük. Gorev onunla çalışıyor. Elçilikle iletişime geçmeyin. SW bir hain.

Mesaj, Kaylea'nın sadece Freya ile iletişimde kullandığı bir kodla .
Freya cevap verirken elleri titriyordu. *Büyük bir drone kaçırmak mı?*

Kaylea: *WTF*

Evet. Silahlı.

Kaylea: *OMG*

Freya telefonundan başını kaldırıp baktı. Oda Citron Kampı'nın tüm üst düzey yetkilileriyle dolmuştu. "Sanırım bunun arkasında kimin olduğunu biliyorum," diye açıkladı. Telefonunu havaya kaldırdı. "Kaylea Halpert ve Çavuş Espinosa Şeyh Raşid el-Faruk'un malikânesinde, ayrıntıları bilmiyorum ama ikisi de oraya götürülmüş gibi görünüyor. Espi bir mahkum. Halpert kaçmış ve bir telefon bulmuş. Al-Farooq'un büyük bir şey planladığını söylüyor."

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. Freya onları görmezden geldi ve başka bir mesaj attı. *Bir bilgisayara ulaşabilir misin?*

Kaylea: *Evet. Sabit diskin içeriğini zaten buluta yüklüyorum.*

Freya, bu cihazı icat eden CIA'deki parlak zekâlara sessiz bir teşekkür duası gönderdi.

URL?

Kaylea, zorunlu olarak CIA ağlarına bağlı olmayan bulut depolama sisteminin web adresi olan uzun rakam dizisini ve ardından depolamaya erişim şifresini gönderdi. İkinci bir mesaj gönderdi

Husileri silahlandırmak için Yemen'e giden bir tekneye yerleştirdikleri takip cihazının URL'sini içeren bir metin.

Kaylea ve Carlos'un yoğun bir sabah geçirdikleri anlaşıyordu.

Freya bilgisayar teknisyenlerine numaraları bağıarak söyledi ve saniyeler içinde içeri girdiler. Eğer Kaylea'nın kullandığı bilgisayar dronu kaçırmak için kullanılan bilgisayarla ağı bağılıysa, içeri girip onu geri kaçıracaklardı. Ve bu saldırının arkasında Al-Farooq'un olduğunu göstermek için gereken kanıta sahip olacaklardı.

İçerideyiz. Kaylea:

Güzel.

Bir dakika sonra tekrar mesaj attı.

Kaylea: *Hel*

Freya telefona baktı. Bu yardım mıydı? Bulunmuş muydu?

Freya ne yapabiliirdi? Hiçbir şey. Kaylea fark edildiyse hiçbir şey. Yapabileceğı tek şey telefona bakıp başka bir mesaj beklemektir. Dakikalar geçiyor ama mesaj gelmiyordu.

OceanofPDF.com

Carlos'un ne kadar süredir baygın olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. İçgüduları sadece birkaç dakika olduğunu söylüyordu ama çok daha uzun sürebilirdi. Başı

çok . Şişmiş bir gözünün arkasını zar zor görebiliyordu ve göğsü kayışların sıkıldığı yerden acıyordu ama onun dışında iyiydi.

En önemlisi de, evin bitmemiş, oyuk kısmında yalnızdı. Plastik fermuarı kol düğmesinin keskin kenarına keserek işe koyuldu. Fermuarlı bağlardan kurtulmanın daha kolay bir yolu vardı, ama olduğu gibi saplamaya bağlı olduğu için bu yöntem onun için mevcut değildi. Yine de bilenmiş kol düğmeleri sayesinde plastik parçalandı ve kendisini çivilere naylon kayışları kesmek için bağlantı kenarını kullanmak üzere bir kolunu kaldırmayı başardı.

Yavaş ilerliyordu ve kolunu kaldırmak için pazılarını azıcık esnetmesi bile kayışları daha da sıkılaştırıyordu. Elini aşağı indirdi ve ceketinin astarını yoklayarak alt dikişi boyunca sıkıştırdığı ince bıçağı aradı. Kumaşta bir delik açmak için kenarını kullanarak bıçağı çıkarmayı başardı. Bıçak küçük ve inceydi ama kullanımı kol düğmesinden daha kolaydı. Kayış koptu ve yere düştü. Derin bir nefes aldı ve bileklerini ovuşturdu.

Şimdi Kaylea'yı bulup bu cehennem çukurundan çıkmak.

Ama bunu yapmadan önce ihtiyacı olan bir şey vardı. Çivilere tırmandı ve direğin üzerine kalıplanmış C-4'ten fünüyeyi çıkardı, ardından plastik patlayıcıyı yüzeyden sıyırdı. Ordu, nereden geldiğini belirlemek için bileşim üzerinde testler yapabiliirdi. ABD ordusunun formülü diğer ülkelerinkinden farklıydı ve bir etiketleyici bile olabilirdi.

Patlayıcıyı cebine soktu ve evin tamamlanmış kısmına doğru koştu. Tek umudu, kendisi baygınken Kaylea'nın yakalanmamış olmasıydı.

Kaylea şarjdaki telefonu bilgisayarın arkasına sıkıştırdı ve tekrar dolaba saklandı. Gorev ve al-Farooq yan odadan ayrıldıktan sonra Kapıyı açtığıında, baygın adamı dolaba tıktıştırmıştı, bu yüzden şimdi yer alanının çoğunu kapladığı için sıkıştıktı.

Nefesini tuttu. Koridorda bir adam konuşarak sarayı boşaltma vaktinin geldiğini haykırdı. Ofisteki kapı çarparak açıldığında duvara çarptı. Adam Arapça olarak, "Çocuklar burada, ziyafetin tadını çıkarıyorlar. Gitmemiz gerek-" Muhtemelen odanın boş olduğunu görünce küfretti. Bir an sonra dolabın kapısını sarsarak açtı.

Kaylea avucunun topuk kısmıyla vurarak adamın ağzına ve burnuna vurdu ve kafasını geriye attı.

Hazırlıksız yakalanan adam geriye düştü. Kadın bıçağıyla tekrar vurdu ve adamın yanağını yarıdı.

İkinci seferde daha hızlı toparlandı, bileğini yakaladı ve onu döndürdü. Adam onu bıçağı kendi boynuna dayamaya zorlayamadan kadın bıçağı düşürdü. Bunun yerine, onu boğazından yakaladı, göğsüne doğru çekti ve boynunu kolunun kıvrımında sıkıttı.

Mücadele etti ama adamın cüssesine ve gücüne denk değildi. Kanallardan tırmanırken kırılan sivri tırnaklarıyla adamın kolunu çizdi.

Havaya ihtiyacı vardı.

Adamın elini gevşetmeye çalışırken panik onu zorladı. Çarpan kalbinden başka bir şey duyamıyordu.

Bir anda, tutuşu gevşedi. Kadın nefes nefese adamdan uzaklaştı. Carlos'un adamı kafasından yakaladığını görmek için döndü. Hızlı ve keskin bir dönüşle adamın boynu kırıldı. Carlos adamı kenara itti ve kadını yakaladı.

Yüzü darbe almıştı ama yaşıyordu ve nefes almak için soluk soluğa kalırken bile bir rahatlama ve sevinç dalgası hissetti.

"Gitmeliyiz, bebeğim. Sanırım burası er ya da geç havaya uçacak."

Başını salladı. "Sanırım dron bizi bombalayacak."

"Drone mu?"

"Bir drone kaçırdı. Sanırım burada partiden arta kalanlarla beslenen çocuklar var. Onları öldürmeyi ve ABD'yi suçlamayı planlıyor. Diyelim ki bir insansız hava aracının kontrolünü kaybettik ve evini yok ettik, bu sırada çocukları da öldürdük."

Cibuti'de daha önce de insansız hava araçları düşmüştü. Hükümet, ABD ordusundan insansız hava araçları için daha uzak bir bölgede, sivil nüfustan uzakta yeni bir havaalanı inşa etmesini istemişti. Ancak bu büyüklükte bir "hata" ABD ordusunun Cibuti'den tamamen atılmasına neden olabilirdi.

Özellikle de bir Amerikan Özel Kuvvetler askerinin de dahil olduğu sahte bir bayrak operasyonuna eklendiyse. Al-Farooq'un Carlos'u Yemen'e, kameralar önünde teşhir edilen bir Husi esiri olarak göndermek istemediğini şimdi anlıyordu. Hayır. Devrik başkan *için* savaşılan askerler tarafından yakalanacak ve Husilere yardım etmekle suçlanacaktı.

"Ev havaya uçacak şekilde ayarlandı," dedi Carlos. "Cehennem ateşlerinin ıskaladığı her şey C-4 ile yok edilecek."

"Çocukları buradan çıkarmalıyız."

Silahsızdılar ve bulunduğu ön odada kaç muhafız kaldığını kim bilebilirdi ki, ama sarayda kalanların binanın bombalanmak üzere olduğunu bilmeme ihtimalleri vardı.

Carlos'u takip ederek koridordan evin önüne doğru koştu. İleride, heyecanlı çocukların tiz seslerini duydu.

Ne tür canavarlar açlıktan ölmek üzere olan çocukları öldürmek için onları yiyecekle kandırır? Bu çocuklar Somalili mültecilerdi. Genç hayatlarında zaten çok acı çekmişlerdi. Ve Al-Farooq ve Gorev onların hayatlarını ilan edilmemiş bir savaşta yem olarak kullanacaklardı.

Odaya dalıp düzinelerce çocuğun şaşkın bakışlarını üzerlerinde toplayınca, yırtık ve kanlı elbisesi ve Carlos'un hırpalanmış yüzüyle ne kadar deli göründüklerini fark etti.

Odadaki tek yetişkin, al-Farooq'un hizmet personelinin iki üyesiydi; yemek ve temizlik için tutulmuş yerliler. Muhtemelen planı bilmiyorlardı. Daha fazla kurban.

Bir kadın ve bir erkekten oluşan personel ona ve Carlos'a şok ve şaşkınlıkla baktı.

Carlos Arapça bağırdı, "Bir insansız hava aracı geliyor! Bu ev bombalanacak! Kaçın!"

Çocuklar şaşkınlık ve inanmazlık içinde ona baktılar. Bir süre durakladıktan sonra, büyük yuvarlak masadaki ikramları yemeye devam ettiler.

Kaylea Carlos'un sözlerini Fransızca ve Arapça olarak tekrarladı. Küçük bir kızın yanına koştu ve onu yerden kaldırdı. "Kaçmamız gerek! Acele et!" Kız onun kollarında debeleniyordu. "Lütfen, bebeğim!" dedi. "Ölmeni istemiyorum."

Bu çocukları muhtemelen şimdiye kadar gördükleri en büyük ziyafetten ayrılmaya nasıl ikna edeceklerdi? Kızı yere bıraktı ve masaya doğru koştu. "Yanınıza bir tabak yemek alın. Her şeyi alın. Ama koşun!"

Bir tabak et ve peynir aldı. Carlos ekmek ve meyve dolu başka bir tepsi aldı.

Çılgınca yiyecekleri koyacak bir torba ya da başka bir şey ararken hizmetkârlardan birinin bakışlarına takıldı. Kadın başını eğdi. "Bu doğru mu?" diye usulca Fransızca sordu.

"Evet. Şimdi gitmeliyiz. Yoksa hepimiz öleceğiz." Çocuklara doğru baktı. "Al-Farooq onları bu yüzden buraya davet etti."

Kadın ellerini çırpı. "Gelin çocuklar! Bir tabak kapın ve koşun. Eğer bir şey olmazsa, yemeğin geri kalanı için tekrar geleceğiz."

Çocuklar temkinliydi ama bir çocuk -büyük bir çocuk- bir tabak aldı ve kapiya yöneldi. Diğerleri de teker teker onu takip etmeye başladı, ta ki çocuklar acele etmezlerse en iyi yiyeceklerin hepsinin alınacağını fark edene kadar. Sonra her biri seçtiği tabağı kaptığı için bir kargaşa yaşandı.

Tüm çocukları kapıdan çıkarmak birkaç dakika sürdü. Kaylea takip etmeden önce durakladı, kaçmış olabilecek çocukları dinledi. Evin arka tarafından hiçbir ses gelmedi.

Carlos onun elini tuttu. "Hadi gidelim."

Birlikte çocukları takip ederek koşular. Sabah güneşinin altında dışarı çıktıklarında Kaylea uzaktan gelen bir dronun vızıltısını duydu.

Onu felç etmekle tehdit eden korkuyu yuttu ve altı yaşından büyük olmayan bir çocuğu yakalamak için koştu. Zavallı kız bir deri bir kemik kalmıştı ve koşamıyordu. Kızı göğsüne bastırdı ve taşıdı. Başka bir çocuğu, küçük bir oğlan çocuğunu yakaladı ama patlama bölgesinin ötesine geçmek için koşarken taşıyabildiği sadece iki taneydi.

Carlos iki çocuğu ve iki yetişkin hizmetçiyi yakaladı. Büyük çocuklardan bazıları yemek tabaklarını bırakıp küçükleri aldılar.

Kaylea yetmiş kiloluk çocuğu eğimli araba yolundan yukarı, dairesel çeşmenin yanından kemerli girişe kadar taşıdı. Daha önce hiç koşmadığı gibi koştu, giderken diğer çocukların yanından geçmekten nefret etti.

Onlar için geri dönecekti.

Yolun tepesine ulaştı ve kemerli kapının altından geçti. Umut göğsünde kabardı. Yolun karşısına geçti ve çocukları bıraktı,

sonra daha fazlasını almak için geri döndü.

Kadın iki tane daha kapıp onlarla birlikte kemerin altına doğru koşarken Carlos ikinci yolculuğundan dönmeye başlamıştı bile.

Drone tepemizden geçti. Duvarın içinde hâlâ yarım düzine çocuk vardı.

Kaylea üçüncü seferinde geri döndü ve iki çocuğu yakaladı. Hizmetçilerden biri iki tane daha kaptı ve biyonik hızda koşan Carlos geri gelip son ikisini de aldı.

Bombalar patlarken hep birlikte kemerin altına koştular.

OceanofPDF.com

T Patlamanın şok dalgası Kaylea'nın ayaklarını yerden kesti. Öne doğru savruldu, düşmemek için çocukları serbest bıraktı. Sert şekilde kayalık yola düştü. Patlamanın sıcaklığı üzerine etti.

Patlama o güne kadar duyduğu en yüksek sesin on katıydı.

Kulakları yoğun bir basınçla ağrıyordu ve tiz bir vızıltı diğer tüm sesleri engelliyordu. Etrafındaki çocuklar kulaklarını kapatmış, bakışlarını birkaç saniye önce bir saray olan cehenneme dikmişlerdi. Al-Farooq'un evinin yokuş yukarisındaydılar ve aşağıya, alev alev yanan, yıkılmış kubbelere bakıyorlardı. Bir anda evin arka yarısı çöktü. Carlos'un gördüğü C-4 patlayıcıları infilak etmiş olmalıydı.

Kaylea'nın kulaklarına ikincil patlamalar sadece sessiz gümbürtüler olarak geliyordu. Rüzgâr etrafa yayıldı ve Kaylea başını kaldırdığında bir çift Blackhawk'lar iniş için açık bir alana doğru uçuyordu. Süvariler gelmişti.

Carlos onları ayıran kısa kuru toprak parçasını geçti ve onu ayağa kaldırmak için elini uzattı. Önünde durduğunda, kollarını ona doladı ve onu öptü.

Öpücüğü derin ve şiddetliydi ve kız da onu aynı hararetle öptü. Hayatta kalmışlardı.

Elini kızın ensesine koyarak başını kaldırdı ve dikkatle gözlerinin içine baktı. Ağzı hareket etti. Kelimeler silikti ama kulaklarındaki uğultudan sadece onları duyabiliyordu. "En çılgınca. İlk buluşma. Şimdiye kadarki."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken bile güldü.

Onu alnından öptü ve başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Seni güldürmeyi seviyorum."

Gülümsedi ve onun yırtık pırtık ceketini kavradı. "Senin için çıldırıyorum, Çavuş Espinosa."

Ona ukala bir sırıtış attı. "Biliyorum."

Tekrar güldü ve tekrar ağladı ve kalbinin içinde dönen tüm duygularla patlayabileceğini düşündü.

Carlos yavaşça onu serbest bıraktı ve Blackhawk'tan atlayıp kendilerine doğru gelmekte olan adamlarla yüzleşmek üzere döndü.

Grubun başında A Takımı'nın lideri Kaptan Durant vardı. Durant gülümsedi ve Kaylea'ya göz kırptı, sonra bakışları Carlos'u tepeden tırnağa taradı. Bıkmış gibi başını salladı ve ardından saatini işaret etti. Kaylea onun sözlerini seçebiliyordu. "Saat yedi yüze kadar görev için rapor vermeniz emredilmişti, Çavuş."

Kıs kıs gülerken ağzını kapattı. Carlos'un A Takımı'nın yarısı da kıs kıs gülüyordu.

"Özür dilerim efendim. Elim kolum bağlıydı." Gülümsedi ve cebinden macuna benzeyen beyzbol topu büyüklüğünde bir parça çıkardı. "Ama belki bu telafi eder? Al-Farooq'un evinden aldım ve kimyasal formülünün iki gün önce Cibuti Şehri'nde arabayı havaya uçurmak için kullanılan C-4 ile eşleşeceğini hissediyorum."

Durant gülümsedi. ", Çavuş." Helikoptere doğru başıyla işaret etti. "İkinizi de üsse geri götürelim. Al-Farooq'un adamlarının ikinizi de fark etmesini istemeyiz."

Kaylea bir kolunu uzatarak çocukları ve hizmetkârları işaret etti. "Tıbbi müdahaleye ihtiyaçları var."

Durant başıyla onayladı. "Sivilleri almak için bir otobüs yolda. Ekibin geri kalanı otobüs gelene kadar onları koruyacak. FBI al-Farooq'un üzerine gitmeyi planlıyor ama onu gözaltına almadan önce ikinizin de yeminli ifadelerine ihtiyacımız var."

Blackhawk'ın içinde Kaylea Carlos'a yaslandı, Carlos da bir kolunu ona doladı. Son birkaç saat boyunca korkusunu bölümlere ayırmıştı ve şimdi kendisinin ya da Carlos'un yaralanabileceği ya da ölebileceği düzinelerce yol olduğu aklına geliyordu. Şimdi beyni olabilecek yolları geziyor ve gecikmiş korku onu boğmakla tehdit ediyordu.

Carlos onun vücudundaki gerginliği hissetmiş ve düşüncelerinin tahmin etmiş olmalıydı ki parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve "Her şey yolunda tatlım. Başardık. Çocuklar başardı."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. Kendini toparlayacaktı. Hâlâ adalete teslim etmeleri gereken sahte bir şeyh, bir Rus oligark ve bir Amerikalı hain vardı.

Carlos ve Kaylea ilk başta ayrı ayrı sorgulandı. Nedenini anlıyordu ama bu hoşuna gittiği anlamına . Bir kez kurulduktan sonra Hikayeleri birbiriyle örtüştüğünde ve eldeki veriler anlattıklarını doğruladığında, SOCOM karargahındaki ana operasyon odasına girmelerine izin verildi ve bilgileri birleştirildiğinde bildiklerini detaylandırabildiler.

O sabah Citron Kampı'nda kaçırdığı heyecanı, insansız hava aracı Cibuti Şehri de dahil olmak üzere nüfusun yoğun olduğu bölgelere doğru yola çıkmadan önce birkaç dakika boyunca komuta merkezinin üzerinde gezindiğinde öğrenmişti.

Al-Farooq'un sarayına doğru bir atış gibi havalandıktan önce onu vurmak için güvenli bir fırsat yoktu.

Sorgulama sırasında Carlos, Kaylea'nın patlamadan önce al-Farooq'un bilgisayar verilerinin çoğunu buluta yüklemeyi başardığını öğrendi.

Zeka, güzellik ve belalı. Bu onun Kaylea'sıydı.

Hellfire'lar atıldıktan sonra, SOCOM'un bilgisayar teknisyenlerinden biri El Faruk'un dosyalarında insansız hava aracını hacklemek için kullanılan kodu bulmuştu. Bombalamayı durdurmak için çok geçti ama El Faruk'un ihanetini kanıtlayan deliller, gerçek ortaya çıktığında ABD'nin hem Cibuti hem de Suudi Arabistan ile ilişkilerini düzeltmesine yardımcı olacaktı.

İki gün önceki bomba patlamasını soruşturan FBI ajanları Carlos ve Kaylea'nın sorgulamaları için Citron Kampı'na gelmişler ve elçilikteki hiç kimsenin o sabah meydana gelen olaylara karıştıklarını bilmediğine dair söz vermişlerdi.

Çocukların kurtarılmasına yardım eden hizmetkârlarla görüşülmüş ve olayların sıralamasını bir araya getirmeye çalışırken bu bilgiler paylaşılmıştı. Hizmetçiler Al-Farooq için sadece birkaç hafta çalışmışlardı. Bu süre içinde el-Faruk onları Somalili mülteci çocukları beslemeleri için aktif olarak teşvik etmişti ki bu alışılmadık bir uygulamaydı çünkü bir çocuğu beslemek ertesi gün on çocuğun daha dileneceği anlamına geliyordu. Mülteci kampı üç mil uzaktaydı, ancak çocuklar yiyecek ve su bulabileceklerini öğrendikten sonra mesafe caydırıcı olmadı.

Partiden bir hafta önce el-Faruk hizmetçilere çocuklara partiden sonraki sabah kendi ziyafetleri için saraya kabul edileceklerini söylemelerini istedi.

Al-Farooq bir iş toplantısı için ayrıldığında, iki hizmetçi de iş günü için gelmişlerdi. Al-Farooq'un diğer çalışanlarının çoğunun ya da hepsinin de binadan ayrıldığını bilmiyorlardı.

"Parti için davetiyeler ne zaman dağıtıldı?" Freya sordu.

Kaylea, "Sanırım Chris yaklaşık üç hafta önce olduğunu söyledi," dedi. "Konuk listesine son dakikada eklendim."

"Bu benim teorime uyuyor," dedi Freya. "Sanırım bu plan bir süredir hazırlanıyordu ama CIA Nikolai Drugov'un dosyalarını ele geçirince zaman çizelgesi değişti. Seth Olsen bu operasyonla ilgili bilgilere ulaşmamızın an meselesi olduğunu fark etmiş olmalı." Kadın başını salladı ve Carlos onun gözlerindeki hüznü fark ederek mırıldandı: "ABD ordusunun Cibuti'den çıkarılması için bir girişim. Bunu yıllarca tanıdığım adamla bağdaştırmakta zorlanıyorum." Omuzlarını dikleştirdi ve devam etti. "Tahminimce Seth, Farooq ve Gorev'i inşaat tamamlanmamış olsa da parti tarihini öne çekmeleri için zorladı."

"Peki Al-Farooq patlamanın FBI tarafından tam olarak soruşturulmamasını nasıl bekliyordu?" Carlos sordu. "C-4, burayı yok edenin rastgele bir cehennem ateşi olmadığına dair önemli bir ipucu sayılır."

FBI ajanlarından biri şunları söyledi: "Tam şu anda El Faruk, bombaları ABD'ye ait bir insansız hava aracının attığını, FBI'nın 'soruşturmasının' düzmece olacağını ve bulgularımızın ABD'yi tüm suçlardan aklamak için çarpıtılacağını göz önünde bulundurarak erişimimizin olmaması gerektiğini savunuyor."

Kaylea, "El Faruk'un Gorev'e Cumartesi günü bombalamanın sizi dışarıda tutmak için başka bir bahane olarak kullanılacağını söylediğini duydum," dedi. "Bombalamanın arkasında bir ABD askerinin ya da başka bir Amerikalının olduğuna dair kanıtları yayınlamayı planlıyorlarmış ve siz de - FBI- soruşturmanızı bunu örtbas etmek için kullanmışsınız gibi geldi."

Diğer ajan, "İfadeniz, yüklediğiniz dosyalar ve Çavuş Espinosa tarafından toplanan C-4 arasında, bu iddialarla mücadele etmek ve el-Faruk'u askeri bir insansız hava aracını kaçırmaktan gözaltına almak için yeterli bilgiye sahip olmalıyız," dedi.

"Peki ya Gorev?" Kaylea sordu.

"Dosyalarda bir şey bulamazsak, serbest kalabilir. Elimizdeki tek şey sizin ifadeniz ve onun yüzünü görmediğinize göre, teşhisiniz

yeterince güçlü olmayabilir."

"Bu da bizi Stephen Walker'a getiriyor," dedi Kaylea. "Onun sesini tanıdım. Elimizdeki tek kanıt bu."

"Makul şüphenin ötesinde bir karar için yeterli olmayabilir. Burada vatana ihanet suçlamasından bahsediyoruz."

"Stephen bu sabah evde olduğumu biliyor. Orada olduğumu bilen diğer Amerikalılar sadece burada ya da Carlos'un A Takımı'nda. Eğer öğleden sonra işe gidersem, bu onu rahatsız edecektir. Ne olduğunu ve neden hayatta olduğumu öğrenmek için Gorev'i arayacaktır."

"Bu riskli," dedi ajanlardan biri. "Bildiklerinizi fark ederse, peşinize düşebilir."

"Beni de yanında götür," dedi Carlos. Onun bakışlarıyla karşılaştı ve bakışlarını tuttu. Onun arkasında kendisi olmadan bir hainle yüzleşmesi fikrine dayanamıyordu.

Walker gibi eğitimsiz ve kaybedecek her şeyi olan köşeye sıkışmış adamlar dengesizdi. Kaylea'nın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu ama bu durumda buna gerek yoktu.

Kaylea yavaşça başını salladı. "Bu hoşuma gider." Binbaşı Haverfeld'e döndü ve kaşlarını kaldırarak sordu.

Carlos'un komutanı keskin bir şekilde başını salladı.

Oturduğu yerden kalktı. "Daireme dönüp düş almam ve üzerimi değiştirmem gerekiyor. Tamamen cilalanmış halimle bugün işe gelmediğimi çünkü izin aldığımı söylersem daha da sinirlenecektir."

Haverfeld, "Espinosa, sivil kıyafet giy," dedi. "Resmi olarak görevde değilsin, kişisel bir iş için Bayan Halpert'in ofisini ziyaret ediyorsun. İçeri resmi görünerek girersen, tavşan olur."

"Evet, efendim."

FBI ajanı, "Onunla yaptığınız konuşmayı kaydedebilir misiniz Bayan Halpert?" diye sordu.

"Evet. Gorev'i aradığında onu dinleyebilmek için üzerine bir böcek yerleştireceğim."

"Bunun için arama iznimiz yok ve CIA'in kendisi CIA olmadığı sürece Amerikan vatandaşlarını gözetleme yetkisi yok."

"Gerçekten umurunda değil. Adam Carlos'u partiye getirmemi istedi, böylece Carlos kaçırılacak ve sahte bayrak operasyonu için Yemen'e gönderilecekti. Eğer işler planlandığı gibi gitseydi, Carlos öldürülecek ve cesedi sokaklarda teşhir edilecekti. Dinleme cihazında mahkemede kullanamayacağınız bir bilgi yakalarsak, onu Gorev'le ilişkilendiren yasal ifademle her zaman köşeye sıkıştırabiliriz. Dinleme cihazıyla yakalanan herhangi bir şey, takip etmek için yasal ipuçları verebilir."

Ajan sert bir şekilde başını salladı. Carlos adamın yasal itirazı dile getirirken sadece bir kutuyu işaretlediğini düşündü. Bu adamı mahkûm etmek için yasadışı bir telefon dinlemesinden daha fazlasına ihtiyaçları olduğunu hatırlatıyordu.

Haverfeld Carlos'un emirlerini imzaladı, buna başka bir araç için yetki de dahildi. Evraklar ellerinde, o ve Kaylea temiz kıyafetler almak için CLU'ya gittiler. Onun evinde duş alacak ve üstünü değiştirecekti. İhtiyacı olan şeyleri bir çantaya atarken, yırtık pırtık mavi üniformasına baktı. "Bunun parasını ödemek zorunda kalmadığıma sevindim. Bu şeyler çok pahalı."

Kaylea güldü. "Bir SUV kaybettiniz ve bir üniformayı yok ettiniz. Devlet malı konusunda sana güvenilebilir mi?"

Gülümsedi ve ona doğru ilerledi. "Teknik olarak cipi kaybettin. Şehirdeki dairenin yanında park halinde bıraktım."

"Sanırım bu doğru." Adam onu kapıya doğru geri iterken kadın sırtıttı.

"Bir olarak konuşuyorum, devlet malları konusunda size güvenilebilir mi, Bayan? Halpert?"

Elini adamın göğsünde gezdirdi. "Söz konusu kişiye -daha doğrusu eşyaya- göre değişir, Çavuş Espinosa."

Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. "Ben."

"Hayır, sana hiç güvenemem. Üzerinden çıkarmak için o üniformadan geriye kalanları yırtabilirim."

"Güzel." Onu öptü. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu yavaş, derin bir öpücük. Başını kaldırırken onun yanağını avuçladı. "Sanırım bu konuşmaya senin evinde devam etmeliyiz."

"Anlaştık."

Adam geri adım attı ama kadın adamın gömleğinin önünü kavradı ve onu tekrar kendine çekti. Onu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dili tatlı, seksi ve şefkatli bir öpücükle dudaklarının arasından kayd. Geri çekildi ve "Bu anı yaşadığımız için çok minnettarım" diye fısıldadı.

"Aynı."

OceanofPDF.com

"Benimle gelir misin?" Kaylea dairesini böceklere karşı kontrol ettikten sonra sordu.

Gülümsedi, gözlerinin kenarları kızın hoşuna gidecek şekilde kırışmıştı. "Yapılacak en doğru şey bu, gerçekten. İkimizin de duş alması gerekiyor ve Cibuti'de su çok kıymetli."

Güldü. Carlos'u kaçırmak için komplo kuran bir iş arkadaşıyla yüzleşmeye hazırlanırken makyajını yapıp saçını yapmadan önce onunla buna ihtiyacı vardı.

İkisi de kararsızca soyundular ve duşun sıcak spreyine adım attılar. İlk bir dakika boyunca sadece birbirlerine sarıldılar ve buharlı havayı içlerine çektiler. Korkunç bir su israfıydı ama bugün ikisinin de bunu hak ettiğini düşündü.

Carlos bir elini onun sırtında gezdirdi, yüzündeki ifade neredeyse saygılıydı. "Sen tanıdığım en güzel kadınsın."

Yüzünü kavradı, avuçlarındaki kesikler çenesini sararken parmak uçları yanaklarındaki kirli sakalları inceledi. FBI ajanı onunla görüşürken yaraları bir doktor tarafından temizlenmiş ve sarılmıştı; Carlos da muayene edilmişti. Şimdi bandajlar ıslanmıştı; elçiliğe gitmeden önce onları değiştirmesi gerekecekti.

Patlamadan dolayı kulaklarında hâlâ düşük seviyede çınlama vardı ama çoğunlukla duyma yetisi normale dönmüştü. İkisinde de kesikler ve sıyrıklar vardı ve adamın gözünde etkileyici bir morluk vardı, ama bunun dışında, bu deneyimden umduklarından çok daha iyi bir şekilde çıkmışlardı.

"Teşekkür ederim. Sana bakmak benim de gözlerimi mutlu ediyor. Peki ya inanılmaz vücuduna dokunmak?" Ellerini adamın göğsünde gezdirirken iç geçirdi. "Mutluluk."

Su etraflarına dökülürken yavaşça, usulca öpüştiler. Sonunda kadın sabun kalıbına uzandı ve adamın göğsündeki kılları köpürtmeye başladı. Kısa süre sonra onu kalın köpüklerle kapladı ve elleri kaygan ereksiyonuyla oynadı.

Sabunu ondan aldı ve onu yıkama sırası kendisindeydi. Dokundular ama oyun hafifti. Kimseyi boşaltmak için değil, sadece bir bağ kurmak için. Tadına varılacak bir an.

Temizlenip durulandıktan sonra duştan çıktılar ve Carlos onu havluyula kuruladıktan sonra kucaklayıp yatağına yatırdı. Carlos onun üzerine çıktı, çıplak ve ıslak vücudu onu yatağına bastırdı.

"Elçiliğe gitmeden önce sevişmek için vaktimiz var mı?" diye sordu.

"Evet. Drone kaçırma olayıyla birlikte herkes bütün gece orada olacak. Stephen hiçbir yere gitmiyor ve ben ne kadar geç gelirim, ikimizin de patlamada öldüğünden o kadar emin olacak ve ikimizi gördüğünde o kadar şok olacak."

Cep telefonu -bu sabah Carlos'un peşinden koşarken bıraktığı yerde, hâlâ komodinin üzerinde- titreşerek sözlerinin altını çizdi. "Muhtemelen iş yerindedir, hangi cehennemde olduğumu merak ediyordur. Stephen telefonumu izliyor, o yüzden cevap veremiyorum."

"Oraya vardığımızda patronuna ne söyleyeceksin?"

"Cumartesi günü sen gitmeden önce seninle olmak için özel bir gün aldım ve telefonumu almayı unuttum. Chris kızacak ama üstesinden gelecektir.

gerçek ortaya çıktığında."

Elini vücutlarının arasına soktu ve adamın ağır ereksiyonunun etrafına sardı. "Sanırım bununla bir şeyler yapmalıyız."

Kadın onu okşarken o da meme uçlarını emdi. Eli bacaklarının arasına kayd, sonra ağzı uyluklarının birleştiği yere ulaşana kadar vücudunu öptü. Parmakları ve diliyle onu orgazmın eşiğine getirdi, sonra ayağa kalktı, yataktan ve onun yayılmış, titreyen bedeninden bir adım geri çekildi. "Tanrım, böyle çok güzel görünüyorsun." Komodinden bir prezervatif aldı, sonra da "Arkanı dön. Seni arkadan becermeye söz verdim."

Sesi derin ve hırıltılıydı. Emir verirken çok seksiydi. Kadın itaat etti, elleri ve dizleri üzerinde yatağa uzandı ve kendini ona sundu.

Bir parmağını onun içine soktu. "Bunun benim olmasını istiyorum," dedi. "Sadece benim. Bana benim olduğunu söyle."

Bu ilişkiyi nasıl yürüteceklerini hâlâ bilmiyordu ama ikisi de aynı şeyi istiyordu. Gözlerini kapattı, adamın parmaklarının içinde kaydığını ve klitorisini okşadığını hissederek kayboldu. "O senin. Ben seninim. Ve sen de benimsin."

"Evet." Tek bir yumuşak hareketle sikini kadının içine soktu.

Onun kendisini doldurmasının verdiği yoğun ve harika hisle inledi. Hem fiziksel his hem de duygusal bağ. Onun. O onundu.

Adam onun kalçalarını kavradı ve yavaş, derin darbelerle içine girdi. Baş ve göğsü şiltenin üzerinde olacak şekilde aşağı indi ama dizlerinin üzerinde kaldı, adamın ölçülü hamlelerinin zevkinde tamamen kayboldu.

Carlos boşalırken tekrar İspanyolcaya döndü, onu becermeyi ne kadar sevdiği ve onunla bir sonraki yapmak istediği şeyler hakkında en ateşli, en kirli şeyleri söyledi. Her seksi, kirli kelimeyi sevdi.

Daha sonra onu kollarına çekti. Yanağını onun göğsüne bastırdı, yavaşlayan kalp atışlarını dinledi ve bu anın sonsuza dek sürmesini diledi. "Sanırım sana aşık oluyorum," dedi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki sıcaklığı sevdi. Gülümsemesine. Parmak ucuyla burnunun ve dudaklarının üzerinde gezindi ve "Sana aşık olduğumu biliyorum" dedi.

Bu sözleri söylemeyeli ve duymayalı yıllar olmuştu; en son evliyken söylemişti. Nasıl bir his olduğunu unutmuştu, aşık olmanın verdiği o çılgın sevinci.

"Neden bana çıkma teklif etmedin? Atış poligonundaki o gün?" diye sordu.

Kahverengi gözlerinde sıcaklık vardı. Neşe. Onlara saatlerce bakabilirdi. "Görevlendirilmem ve imzalı emirler olmadan üstten ayrılamamam bir yana, bahislerle ilgili bir şey vardı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni ilk kimin becereceği konusunda bir havuz olduğunu mu?

Evet, biliyorum."

"Sana çıkma teklif ettiysem, bunun kazanmaya çalıştığım için olduğunu düşünmeni istemedim. Asla böyle bir bahsin parçası olmam."

"Freya bana senin ve Pax'in Barely North'ta denizcilerle tartıştığınız zamanı anlattı, sen de bahsi durdurmaya çalışmışsın." Freya'nın ona aşık olduğu an bu olabilirdi, Freya'nın onun için ayağa kalktığını biliyordu. "Yarın birlikte Barely North'a gidebiliriz, sen de potu alır ve parayla bana akşam yemeği ısmarlarsın."

Güldü. "Bu uygun olurdu, ama sen beni bomba alanında düzinelerce denizci ve askerin önünde öptükten sonra, bahislerin dağıldığına eminim."

"Sanırım aylar önce bir kazanan seçmeliydim."

Kadının başını kendine doğru çekti ve onunla yarı yolda buluşarak usulca öptü. Sonra arkasına yaslandı ve "Peki neden *bana* çıkma teklif *etmedin*?" dedi.

Kendisine de aynı soruyu sormuştu, çünkü parti olmasaydı ona çıkma teklif etmeyecekti. Muhtemelen eve döndüğünde onu bir daha hiç görmeyecekti. Ama son birkaç aydır onu çok düşünmüştü. Düşünmüş, merak etmiş ve ara sıra heyecanını yaşamıştı. "Sanırım sonumuzun burası olmasından korktuğum için. Çılgın

ama Amerika'ya döndüğünüzde bu ilişkiyi nasıl yürüteceğinize dair hiçbir fikriniz yok."

"Bir yolunu bulacağız." Kaylea'üzerinde duracak şekilde yuvarlandı, göğsünü Kayleaya dayadı. "Ben sana aşığım, Kaylea. Bunu öylece bırakıp gitmeyeceğim. Her şeyi seninle istiyorum. Evlilik. Çocukları. Gerçi çocuk istememen benim için sorun değil. Ben *seni* istiyorum. Aramızdaki ilişkinin sürüp sürmeyeceğini anlamamızın zaman alacağını biliyorum ama şu anda benim için bu ilişkinin nereye doğru gittiğine inandığımı bilmeni istiyorum."

Onun korkusuz dürüstlüğü karşısında gözleri yaşardı. Kalbini onun için çırılçıplak ortaya koyuyordu. Evliliği dağıldığında evlilik ve çocuk fikrinden vazgeçmişti. Artık ona aşık olmasa da, eski kocası Simon dışında birine aşık olmayı hayal bile edemiyordu.

Ve şimdi buradaydı, tanıdığı en iyi adamın kollarındaydı ve adam ona her şeyi teklif ediyordu.

"Çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bir zamanlar istiyordum ama boşandığımda bundan vazgeçtim. Ve şimdi... işim çok tehlikeli. Senin işin de tehlikeli. O yüzden tek söyleyebileceğim belki." Otuz dört yaşında olmasına rağmen biyolojik saatinde hâlâ zaman vardı.

Gülümsemesi odayı aydınlatabilirdi. "Buna hemen karar vermenize gerek yok."

Komodinin üzerindeki telefon tekrar çaldı.

İç çekti. "Sanırım bu bitirsek iyi olacak." "Bu konuşmaya devam edeceğiz."

Gülümsedi. "Evet. Gerekirse bunu e-posta yoluyla da yapabiliriz. Bu arada, benim göbek adım Beatrice."

A Kaylea'nın tahmin ettiği gibi, patronu Chris Crawford, Kaylea'nın büyük bir diplomatik toplantının ortasında işe geç gelmesine çok sinirlenmişti.

ve Carlos'u da yanında getirdiği için daha da sinirliydi. Ona özel olarak bağırarak için ofisine çağırđı, Carlos ise ofisinde oturmuş, taktığı böcek sayesinde onu dinliyordu.

"Tanrım, Kaylea. Senin için bir arama ekibi göndermeye hazırdım! Neden telefonuna cevap vermiyorsun?"

"Yanlışlıkla evde bırakmışım. Özür dilerim ama patlamayı duyar duymaz geldim. Ve bunun aylardır aldığım ilk izin olduğunu çok iyi biliyorsun. Suçlu hissetmeyi reddediyorum" -sesini fısıltıya indirdi- "yirmi dört saat *iki* işte çalıştığımı biliyorsun."

"Ve kaçırılan bir insansız hava aracının Cibuti'deki bir konutu bombalaması tam da diğer işiniz için en üstte olmanız gereken türden bir şey." Sesi aynı derecede sessizdi ama öfke doluydu.

Carlos kaçırılan insansız hava aracı olayının tam olarak ne kadar "üstünde" olduğunu düşünerek yüzünü buruşturdu.

"Şimdi buradayım, Chris. Beni durumdan haberdar et, ben de senin ve Stephen'ın gözden geçirmesi için bir açıklama taslağı hazırlayayım."

"Önce askeri eve göndermelisin. Bugün kesinlikle yeni erkek arkadaşını işe götürme günü değil."

Carlos, Kaylea'nın gözlerini devirdiğini hayal etti.

"Burada benimle birlikte çünkü o benim aracımdı. Bu sabah Linus sitesini ziyaret etmeye ve biraz keşif yapmaya gittik. Şehre dönene kadar radyoda drone saldırısını duyduk ve beni doğruca buraya getirdi. Yine de yardımcı olacağını düşünüyorum. O bir savaş mühendisi. Patlamalardan anlar. Duyduğumuz kadarıyla ikincil patlamalar olmuş gibi görünüyor. Bu konuda teorileri var."

Onu ofiste tutmak için bir neden arıyordu ama bu girişim hoşuna gitmişti. Crawford'un ne dediği önemli değildi; Walker gözaltına alınana kadar Kaylea'yı terk etmeyecekti.

Tekrar sesini alçalttı. "Açıķçası Chris, burada bizimle birlikte bir Yeşil Bereli olması daha iyi hissettiriyor. Citron Kampı'ndan elçiliği kuşatmasını istemediğine şaşırđım. Hepimiz İran'da olanların videolarını izledik. Hepimiz Bingazi'yi inceledik."

Crawford sessiz kaldı. Sonunda şöyle dedi: "Eğer elçiliğin etrafını askerlerle çevirirsek, sanki saklayacak bir şeyimiz varmış gibi bir izlenim yaratırız. Korkmak için. Camp Citron insansız hava aracının kaçırıldığını, kontrolden çıkmadığını ve El Faruk'un sarayını kasıtlı olarak bombalamadıklarını ve ardından insansız hava aracını kalanlara çarptırmadıklarını söyledi. SOCOM'a inanıyorum. Pilotlara inanıyorum. Pentagon'a inanıyorum. Elçiliği askerlerle kuşatarak Cibuti Şehri vatandaşlarına suçlu olduğumuz sinyalinı göndermeyeceğim.

"Ama söyledikleriniz dikkate alındı ve asker kalabilir." Adam sesli bir şekilde iç çekti. "Tüm diplomatik camianın nasıl çıldırdığını tahmin edebilirsiniz. Hepsi dün gece o saraydaydı. Her biri insansız hava aracının on iki saat önce sarayı bombaladığı bir senaryo hayal ediyor. Hepsi bir cehennem ateşi füzesinden kurtulmuş gibi hissediyor."

Carlos bu düşünceyi anlayabilse de -aslında, el-Faruk'un kaçırma olayını partiyi takip edecek şekilde zamanlamasının sebebinin de bu olduğundan emindi, böylece her ülkeden diplomatlar kendilerini tehdit altında hissedeceklerdi, sanki "Tanrı'nın lütfu sayesinde" hâlâ nefes alıyorlarmış gibi. Ayrıca siyasi oyuncuların büyük evini görmelerini ve felaketin boyutunu görmelerini istiyordu. Böylece her bir ülke ABD'nin ülkeden atılması için bastıracaktı.

Al-Farooq'un ne yaptığını kanıtlayamasalar bile yine de işe yarayabilirdi.

"Nasıl hissettiklerini biliyorum," dedi Kaylea. "Nasıl hissediyor olmalısınız. Dün gece ben de oradaydım. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Kendisi, Kaylea, iki düzine çocuk ve iki hizmetçinin bir Hellfire füzesinden *gerçekten* kurtulmuş olması dışında. Kaylea'nın bu bilgiyi Crawford'la paylaştığı anın tadını çıkaracağını düşündü.

"Beni bilgilendirin, ben de Arapça ve Fransızca bir basın açıklaması hazırlayayım."

Bir telefon çaldı. "Buna bakmam gerek. Stephen'ı bul. O sana işin özetini anlatır. Telefonu kapattığımda seni bulurum."

Bir süre sonra Kaylea ofisine döndü. Yine bir manken gibi görünüyordu. Koyu renk tirbuşon bukleleri, bu kez ışığı yakalayan minik boncukları olan taraklı bir saç bandıyla yüzünden geriye doğru çekilmişti. Makyajı mükemmel bir şekilde yapılmıştı ve şık bir bluz ve ceket, ince tasarım bir etek ve evindeki malzemelerle doldurduğu kahraman siyah botlarını giymişti. Havalandırmadan dolayı avuç içlerinde oluşan kesikleri kapatmak için ince, koyu renkli, karpal tünelli bileklikler takmıştı. Diğer kesik ve çürükleri kıyafetleri tarafından gizlenmişti.

Kimse o sabah neler yaşadığını bir bakışta anlayamazdı. Onun aksine. Gözünün etrafında sağlıklı bir çürük vardı. Şakağındaki şişlik ve gözünün etrafındaki şişlik Citron Kampı'ndayken soğuk kompresle tedavi edilmişti. Her ikisi de morluklardan daha az fark ediliyordu. Kaylea renkleri yumuşatmak için makyaj yapmıştı ama bunu gizleyemezdi.

"Patronum tam bir bilgilendirme için kamu diplomasisi subayımızı bulmamı istiyor. Bana katılmak ister misin?"

Gülümsedi. Bu binanın içinde bulundukları her an rollerini sürdüreceklerdi. "Evet. Teşekkür ederim." Stephen Walker'ın onları gördüğünde vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordu.

OceanofPDF.com

Kaylea Stephen'ın ofis kapısını çalmak için elini kaldırdı ama fikrini değiştirdi. Stephen'ın yüzünü görmek istiyordu.

Hâlâ hayattaydı ve ona kapıyı çalma uyarısını bile vermek istemiyordu. Kapıyı iterek açtı ve onun ofisine adım attı. Carlos da onu odaya kadar takip etti. Stephen masasının arkasında oturmuş, sandalyesini yana çevirmiş, sabit telefonla konuşuyordu.

"Araya girdiğim için üzgünüm-"

Sandalyesinde yıldırım hızıyla döndü, vücudu şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti.

"-Chris, drone ile ilgili durum hakkında beni bilgilendirmeniz gerektiğini söyledi."

Carlos'u görünce telefon elinden düştü. Sonra kendine gelir gibi oldu. Sarsıldı ve diğer uçtaki kişiye tek kelime etmeden telefonu kapattı. "Kaylea. Çok endişelendik. Bugün sana ne düşüneceğimi bilemedim."

Başını eğdi. "Neden böyle bir şey düşündün ki?" Masasının önündeki ziyaretçi koltuğuna çöktü.

Bakışları onun arkasında duran Carlos'a döndü. Stephen bir an sessiz kaldı. Sonunda boğazını temizledi. "Ben, ben, ben

Biliyorum. Hepimiz çok *kötü* hissediyoruz. Yani, Tanrım. Dün gece hepimiz o evdeydik. Sen bile." Çenesiyle Carlos'a başını salladı. "Bu sadece... korkutucu."

Kaylea hiçbir şey söylemedi ve sadece ona baktı. Stephen sessizliği sevmezdi. Bu onu rahatsız ederdi.

Sessizlik uzun sürünce Carlos'a "Gözüne ne oldu?" diye sordu.

"Bir tüfeğin dipçığıne çarptı."

Stephen'ın alnında ter lekeleri vardı. Kaylea onun bütün gün kendini kaybetmeye yakın olduğunu tahmin ediyordu. Ölümden dönen iki kişiyi görmek onu korkutmuş olmalıydı.

"Şaka yapıyorum," dedi Carlos. "Beyzbol sakatlığı. Kaylea sana hızlı top atabildiğini söylediğinde ondan şüphe etme."

Stephen kafasını temizlemeye çalışır gibi salladı. "Sen... beyzbol mu oynuyordun? Cibuti'de mi?"

Carlos omuz silkti. "İzin gününde yapacak pek bir şey yok. Atış poligonunda atış yapmaktan yoruldum."

Stephen'ın telefonu çaldı. "Buna bakmam gerek."

"Tamam. İşin bittiğinde ofisimde bana katıl, böylece beni " Sandalyenin kollarını itti ve ayağa kalktı. Stephen'ın vücuduna bir böcek yerleştirememişti ama sandalyeyi işaretlemişti. Umarım aramalarını ofisinden yapar.

Ofisine döndüğünde kapıyı kilitledi ve Carlos'la birlikte kulaklıklarını kulaklarına taktılar. Stephen arayan kişiyi çabucak geçiştirdi ve telefonu kapattı. Bir an sonra, başka bir arama yapıyormuş gibi bir ses duyuldu.

Aptal suçlular için şükürler olsun. Ya da en azından Stephen'ın muhtemelen ofisini böceklerle karşı çoktan taradığı ve Kaylea'nın CIA'den olduğunu bilmediği gerçeği için, yoksa bu aramayı yapmadan önce dokunduğu her şeyi kontrol ederdi.

Konuşmanın sadece Stephen'ın tarafını duyabiliyordu ama Gorev'in diğer uçta olduğunu kolayca hayal edebiliyordu.

"Ne oluyor lan?" Stephen'ın sözleri öfkeli fısıltılardı. "Kaylea burada. Lanet askerle birlikte."

Kısa bir duraklama.

"Bu mümkün, lanet olsun. Onu az önce gördüm! O yaşıyor. O da öyle. Tabii ikisinin de ikiz kardeşi yoksa."

Daha uzun bir duraklama.

"Mümkün değil-"

Kısa bir duraklama.

"Hayır! Bu beni öldürtür." Uzun bir duraklama.

"Her şeyi eden sensin. Neden ben düzelteyim ki?" Daha uzun bir duraklama.

"Bunun son işim olması gerekiyordu-" Kısa bir duraklama.

"İstediğin her şeyi yaptım. Artık umurumda bile değil." Şimdi sesi hıçkırarakmış gibi geliyordu.

Kısa bir duraklama.

"Bunu yapamam. Yanında lanet bir Yeşil Bereli var. Sence hayatta kalabilir miyim? Seni korumak için mi? Artık bu şekilde yaşayamam. Bunu yapamam. Hiç bitmeyecek. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum Gorev, Al-Farooq'u da yanımda götüreceğim. Elimde kayıtlar var. Fotoğraflar."

Telefonu duvara fırlatmış gibi bir çarpma sesi duyuldu.

Kaylea Carlos'un şaşkın bakışlarını üzerinde tuttu. "Sence bu ne anlama geliyor?" "Tavşan olmayacak. Kafasını uçuracak."

İkisi de yerlerinden fırladılar ve koridorda koşarak Stephen'ın ofisine gittiler. Carlos elinde beylik tabancasıyla önden koşuyordu. Silah sesinin gürültüsünü duyduğunda kapıya ulaşmıştı.

Carlos kapıyı iterek açmadan önce duvara yaslandı. Silahını çekmiş, göğüs hizasında tutarak odaya girdi.

Silahını indirdi ve bir adım geri çekildi. "O öldü."

EPILOG

Kentucky

Bir ay sonra

"Freya, Morgan, Brie ve Amira gece kızlar gecesi için bir bara gidiyorlar," dedi Cal. "Pax, Bastian, Rip ve ben de bir sürpriz yapacağız.

Eğitimi erken bitirdiğimiz için onlara katılacağız. Bize katılmak ister misin?"

Carlos başını salladı. "Hayır, teşekkürler dostum. Kaylea dünyanın öbür ucundayken sizi kız arkadaşlarınızla görmek isteyeceğim son şey. Ben eve gidip ona mesaj atacağım."

"TMI, dostum. Ama fikrini değiştirirsen bize katıl. Freya, Walker'ın kasasındaki USB belleklerde ne olduğuna dair ayrıntıları duymak istiyor."

Güldü. "Sanki ben biliyorum."

"Ha! Kasada USB bellekler olduğunu biliyordum. Teyit ettiğin için teşekkürler."

Carlos başını salladı. Az önce kitaptaki en eski, en ezik numaraya kanmıştı.

Duşa girdi; dairesine gitmeden önce cildinden birkaç gecenin kirini temizlemesi gerekiyordu. Ekip çok gün süren vahşi doğa eğitimini bir gün erken bitirmişti ve yalnız olsa bu gece kendi yatağında uyumayı dört gözle bekliyordu. En azından o

Kaylea'ya e-posta gönderebilirdi ve eğer uyanıksa FaceTime bile yapabilirlerdi ama Cibuti sekiz saat ileride olduğu için bu pek olası değildi.

Aklında Kaylea ile FaceTiming yapma düşünceleri varken, tıraş olmak için acele etmedi ve Kaylea'nın ilk kez seviştiklerinde pürüzsüz tenini nasıl okşadığını hatırladı.

Walker'ın intiharından sonra domino taşları hızla devrilmişti. Cal'ın tahmin ettiği gibi, adam şantajcısıyla ilgili topladığı tonlarca kanıtı ofisindeki bir kasada bırakmıştı. Beynini dağıtmadan önce kasanın şifresini bir kâğıda karalamıştı. Carlos ayrıntıları bilmiyordu ama noktaları birleştirmek ve Seth Olsen ve Stephen Walker'ın katılımı dışında, El Faruk'un sarayına yapılan insansız hava aracı saldırısının kazara ya da başka bir şekilde bir Amerikan operasyonu olmadığını kanıtlamak için fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyordu. Cibuti'deki Amerikan askeri üssü güvendedi ve el-Faruk gözaltına alınmıştı.

Suudi Arabistan onu geri istiyordu. Onu serbest bırakmak için değil, idam etmek için. Rusların yanı sıra Husilerle de Suudilere karşı komplo kuruyordu.

Gorev firari durumdadır ve muhtemelen bir süre gizlenmek üzere Rusya'ya dönmüştür.

Tıraşını olmuş ve günlerdir ilk kez sivil kıyafetler giymiş olan Carlos, soyunma odasında takım arkadaşlarıyla vedalaştı ve aracına doğru yola çıktı.

O gece partnerlerini görecektik erkekleri kısıkanıyordu ama kendi durumundan şikâyetçi değildi. Kaylea uzun mesafe ilişkisine bir şans veriyordu ve şu anda tek istediği de buydu. Tek kelimelik bir mesaj bile olsa onunla geçirebileceği her anı değerlendirecekti.

Sürücü koltuğuna yerleşirken telefonu çaldı. Melekten bahset. Cehennemin çemberlerinde ona rehberlik eden Beatrice'i.

Kaylea: *Selam. Yatmaya hazırlanıyorum ama yakında evde olursan ve FaceTime yapmak istersen kendimi biraz daha uyanık kalmaya zorlayabilirim.*

Carlos: *Şimdi eve gidiyorum. Eğitimimizi bir gün erken bitirdik.*

Kaylea: *Dün bitirdiğini sanıyordum. Tarihleri karıştırmışım. Lanet zaman dilimleri. Döndüğüne sevindim.*

Carlos: *On dakikaya evde ol.*

Kaylea: *Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum.*

Kelimelere bakakaldı. Bu sözleri ona Cibuti'den ayrılmadan önce söylemişti ve onları her gördüğünde hâlâ heyecanlanıyordu. Cevap vermek yerine cipi vitesine taktı ve eve dönmek için acele ederken birkaç hız sınırını aşmış olabilirdi. Kızın orada olmadığını düşünürsek bu komikti. Ama yine de. Konuşacaklar ve Bastian ve Brie'nin düğününe onunla birlikte gidebilmek için gelecek ay alacağı izni planlayacaklardı.

Dairesine vardı ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak koşmaya başladı. Cibuti'de saat iki yüzü geçiyordu. Onu çok geç saatlere kadar uyanık tutmak istemiyordu, çünkü oldukça yoğun iki işi vardı ve uyanık olması gerekiyordu.

Dairesinin kilidini açıp içeri adımını attı ve kanepesindeki görüntüyle aniden durdu. Kaylea, ilk gece giydiği ipek bornozu ve dünyanın en seksi siyah diz üstü çizmelerini giymişti.

Sırıttı. "Sürpriz!"

"İçeri nasıl girdin?"

"Eğer eğitim aldıysanız kilit açmak kolaydır. Ki ben aldım. Ayrıca, daha iyi bir sürgüye ihtiyacın var." Koltuktan kalktı.

Odayı geçti ve onu kollarının arasına aldı. "Orduda kilitleri patlatırız. Ne tür bir sürgüye sahip olduğunuz önemli değil."

Kadın gülerken kolları adamın boynuna dolandı.

Onu içine çekti. Kaylea. O buradaydı. Boynunu öptü ve ağzına doğru ilerledi. Kadın onu yavaşça, durgunca öptü. Sanki dünya kadar zamanları varmış gibi. Ve ilk kez, belki de vardı.

Başını kaldırdı ve "Merhaba Kaylea," dedi.

Tekrar güldü. "Evine hoş geldin Carlos." Onun yanağını okşadı. "Yeni bir tıraşa bayılırım."

"Burada ne kadar kalacaksın?"

Dudağını ısırdı. "Önce sana söylemeliydim ama sana sürpriz yapmak istedim ve eğitimde olduğumu duyduğumda uçuşlarımın sıralanması mükemmel oldu. Uzun bir süre çevrimdışı olduğumu fark etmeyecektin. Her şeyi berbat ettiğime ve eğitimin sonunu yanlış hesapladığıma inanamıyorum ama artık hangi gün olduğundan tam olarak emin değilim."

Gergin görünüyordu. Neden gergin olsun ki? Onun burada olmasından çok memnundu.

"Sürprize . Burada olduğuna inanamıyorum. Ne zamandır buradasın?"

Parlak bir şekilde gülümsedi. "Altı ay mı? Sanırım. Bilgilendirmeler ve duruşmalar için Washington'da olmam gereken birkaç haftayı saymazsak."

Kalbinin patlayacağını düşündü. "Ciddi misin? Altı ay." Onu etrafında döndürdü. "Bu harika."

"Oh iyi. Uçakta kendimi biraz korkuttum. Düşünmek için çok fazla zamanım vardı ve uyarıda bulunmadan bunun çok fazla olmasından korktum. Bunu seninle konuşmalıydım."

"Tatlım, beni daha mutlu edebilecek tek şey sonsuza dek demen olurdu." Kanepeye oturdu ve onu kucağına aldı. "Peki olay nedir?"

"İnsansız hava aracının kaçırılmasıyla ilgili soruşturma ABD'ye taşındı. Çok sayıda sorgulama ve muhtemelen Senato İstihbarat Seçilmiş Komitesi ile birkaç duruşma olacak - açıkçası muhtemelen bunlara da çekileceksiniz. CIA zaten bu süre boyunca sahadan uzak kalmamı istiyordu, böylece müsait olacaktım ve Cibuti'ye gidip gelen uçuşlar eskiyecekti.

Ayda bir de olsa. Dışışleri Bakanlığı'na soruşturma tamamlanana kadar izin alıp alamayacağımı sordum, onlar da bu süre zarfında Amerika'ya dönmem şartıyla kabul ettiler. İşte buradayım. Dürüst olmak gerekirse, altı aydan bile uzun , gerçekten bilmiyorum. Sen tekrar göreve başladığında ben hala burada olabilirim."

Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "İşte buradayım, sana belirsiz bir süre için yanına taşınıp taşınamayacağımı soruyorum, ama sormak yerine evine girdim ve tüm çantalarımı yatak odana koydum bile. Ve gerçekten ağırlar, bu yüzden umarım evet dersin."

Vücudu kahkahalarla sarsıldı. "Evet. Kesinlikle. Çok heyecanlandım."

Yüzü aydınlandı. "Söz veriyorum harika bir oda arkadaşı olacağım. Berbat bir aşçıyım ama bulaşık yıkamakta harikayım ve ben-"

Konuşmasını keserek onu öptü. Dili onunkine değdi ve kendini evindeymiş gibi hissetti. Öpücüğü bitirdiğinde nefes nefese kalmış ve hiç bırakmak istemiyormuş gibi saçlarını tutuyordu. "Beni 'sürpriz' diye kandırdın," dedi.

Başparmağıyla adamın ağzını yokladı. "Ve sen de beni 'Merhaba Kaylea' dediğinde yakaladın."

T INFERNO'yu okuduğunuz için teşekkür ederim! Umarım Carlos ve Kaylea'nın çılgın ilk buluşmasını beğenmişsinizdir. Flashpoint Serisi devam edecek. Bir sonraki bölümü beklerken, arkeoloji, casusluk ve politik gerilim içeren yüksek oktanlı Kanıt Serime göz atabilirsiniz. savaş çarpışıyor.

İlk kitap, BETON DELİL, ÜCRETSİZDİR. Lee Scott stajyer değildir. Uluslararası bir tarihi eser kaçakçılığı çetesindeki bir komplocuyu bulmak için gizli görevdedir ve baş şüphelisi yeni ve güzel patronudur. Erica'nın sırlarını öğrenmek için her şeyi yapacak, hatta onu baştan çıkaracaktır.

BETON DELİLLERİ şimdi indirin.

KANITLARI 'tan bir alıntı için sayfayı çevirin. Askeri tarihçi Trina Sorensen'in önünde imkânsız bir görev vardır: inatçı ama cazibeli eski Deniz Komandosu Keith Hatcher'ın beş yıl önce çok gizli bir Somali operasyonu sırasında neler olduğunu açıklamasını sağlamak. Ancak bazı sırlar -ve bazı kadınlar- uğruna ölmeye değerdir ve Trina'nın araştırması onu hedef tahtasına koyduğunda, Keith onu güvende tutmak için her şeyi yapacaktır.

Şimdi tek tıkla DELİL TUTMA.

Bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını öğrenmek isterseniz, [e-posta listeme](#) kaydolabilir veya [web sitemi](#) ziyaret edebilirsiniz. Beni [Goodreads](#)'te takip ederseniz şu anda ne okuduğumu görebilirsiniz (genellikle bir sonraki kitabım için araştırma materyali).

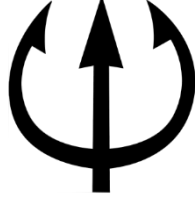
Biraz daha fazla eğlence için, Kanıt Serime eşlik eden bir web sitesi olan [RATinformant.com'u](#) ziyaret edin (ancak diğer kitaplarımı da orada bulacaksınız).

Yorumlar, benzer düşünen okuyucuların kitap bulmasına yardımcı olur. Lütfen favori çevrimiçi perakendecinizde INFERNO için bir yorum bırakmayı düşünün.

[OceanofPDF.com](#)

DELİL SAKLAMA ALINTISI

BİRİNCİ BÖLÜM

Falls Church, Virginia

Ağustos

Trina Sorensen omurgasını sertleştirdi ve kasabadaki evin zilini çaldı. Zil sesini duyamayınca bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı çaldı. Saniyeler geçmesine rağmen karşı taraftan herhangi bir hareket sesi gelmedi. Zili bir kez daha çaldı, sonra da iyi bir önlem almak için kapıyı tekrar çaldı. Ön kapı zemin katta, garajın yanındaydı. Yukarı bakarak üst katlardaki iki pencereyi kontrol etti. Işıklar yanmıyordu ama Falls Church'te sıcak bir Ağustos günü sabahın dokuzunda bu ona hiçbir şey anlatmıyordu. Eğer tanışmayı umduğu adam

eve dönmek için en az bir, muhtemelen iki kat merdiven inmesi gerekecekti.

Sabır.

Zili tekrar çalmak üzereydi ki kapı hızla açılarak onu irkiltti. Geri adım attı, sonra dengeli durması gerektiğini hatırladı ve hedefinin bakışlarıyla buluşmak için doğruldu.

Keith Hatcher gerçekte resmi donanma fotoğrafındakinden bile daha yakışıklıydı ama bunun onu telaşlandırmasına izin veremezdi. Bu sadece onun

İyi genlerle kutsanmış, bir insanın oldukça yüzeysel bir ölçüsü, gerçekten.

Derin bir nefes aldı ve elini uzattı. "Bay Hatcher, ben Trina Sorensen, Donanma Tarih ve Miras Komutanlığı'nda tarihçiyim. Size Somali hakkında birkaç soru sormak istiyorum." Son kısmı söylerken yüzünü buruşturdu. Fazla neşeli. Çok hevesliydi. Bir görev hakkında soru soran eski bir Donanma SEAL'ına böyle yaklaşılmazdı.

Yataktan yeni kalkmış olabileceği izlenimi veren dağınık siyah saçları olan ve üzerinde düşük belli bir kot pantolondan başka bir şey bulunmayan adam, etkileyici çıplak pazuunu kapının pervazına dayadı ve kalın kaşlarını kaldırdı. "Trina mı? Güzel isim." Gülümsedi. "Uyuyor." Uzandı ve kızın başının tepesine dokundu. "Ama bence kaçtığın kreşe geri dönmeli ve beni yalnız bırakmalısın." Geri adım attı ve kapı çarparak kapandı.

Bir adım geri sıçradı. Adam onun başını okşayıp kapıyı suratına çarpmadı.

Kıdemli Astsubay Keith Hatcher'ın yaptığı da tam olarak buydu.

Genç görüldüğünün farkındaydı ama lanet olsun ki otuz bir yaşındaydı, Hatcher'la aynı yaşıydı. Hatta ondan birkaç hafta *daha büyüktü*. Omuzlarını dikleştirdi ve zili tekrar çaldı.

Saniyeler geçti. Sonra dakikalar. Yumruğunun yanıyla vurdu. Sonunda kapı açıldı. "Evet?" Tekrar kapı pervazına yaslandı, Bu kez bir kolunu uzatarak açıklığın menteşeli tarafına dokundu. Vücut dili kızgınlıkla karışık bir eğlenceyi yansıtıyordu.

"Kıdemli Şef, ben *Dr.* Trina Sorensen"-kendisinden asla doktor gibi iddialı bir unvanla bahsetmezdi, ama onun kreşle ilgili sözlerinin bunu gerektirdiğini düşündü-"ve Deniz Tarihi ve Mirası Komutanlığı ve Pentagon için SEAL ekibinizin beş yıl önce Somali'de yaptığı çalışmaları araştırıyorum. Sorularıma cevap vermelisiniz."

"Bebek surat, bugün Pazar sabahı. Bugün yapmam *gereken* tek şey otuzbir çekmek."

Kollarını kavuşturdu. "Tamam. Bekleyebilirim. Ne kadar sürer, bir, belki iki dakika?"

Adam başını arkaya eğdi ve güldü. Kadın fırsatını buldu ve adamın kolunun altından geçerek, tahmin ettiği gibi kapalı bir merdivene girdi. Sol taraftaki kapı sadece garaja açılıyordu. Doğruca merdivenlere yöneldi ve onun evine doğru ilerledi. Kendi cüretkârlığı karşısında kalbi hızla çarpıyordu ama risk almadan SEAL'dan işini yapmak için ihtiyaç duyduğu bilgileri asla alamayacaktı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı ve ardından ekledi: "Sen kim olduğunu sanıyorsun da evime zorla giriyorsun?"

"Size söylemiştim. Ben NHHC'den Dr. Trina Sorensen," diye cevapladı kadın, o güne kadar gördüğü en lekesiz çamur odasında son bulan sahanlığa ulaştığında. Odayı geçti ve mutfığa adım attı. Aynı derecede lekesizdi. Ya harika bir temizlik servisi vardı ya da tam bir temizlik manyağıydı. Dağınık görünüşüne bakılırsa, dağınık bir ev bekliyordu.

Adam kendi mutfağının kapısında duraksarken kadın tezgâha yaslandı. Ağzı seğirdi ama çenesi sertti, bu da onun sinirli mi yoksa eğleniyor mu olduğuna karar veremediğini düşünmesine neden oldu.

"Sen mastürbasyon yaparken ben burada bekleyeceğim. İşin bittiğinde görüşmeye başlayabiliriz."

Eğlence kazandı ve ağzının bir köşesi kalktı. Ona doğru bir adım attı. "Bana yardım edersen daha hızlı olur."

Kalbi yavaş ve ağır bir şekilde çarpıyordu. Evine zorla girmek bir hata olabilirdi. Kaşlarını çatı. *Tabii ki bir hataydı.* "Gitmeye hazırım. Bu sabah duşta işimi hallettim bile. Sen bensiz git."

Keskin bir kahkaha attı, sonra başını salladı. "Ne istiyorsunuz, Dr. Sorensen?"

"Daha önce de söylediğim gibi, size Somali hakkında sorular sormak için buradayım." Çantasından dijital kayıt cihazını çıkardı. "Konuşmamızı kaydetmemin bir sakıncası var mı?"

Kahverengi gözleri kısıldı. "Kahretsin, evet, umurumda. Daha da önemlisi, bir konuşma yapmıyoruz. Sen gidiyorsun. Şimdi gidiyorsun. Ben polisi aramadan önce."

"Lütfen zorluk çıkarmayın. Ben sadece işimi yapıyorum."

"SEAL operasyonları gizlidir." Sesindeki tüm eğlence kırıntıları gitmiş, geriye sadece sert kenarlar kalmıştı.

Hayal kırıklığı içinde içini çekti. E-postalarından hiçbirini okuma zahmetine katlanmamış mıydı? "Güvenlik iznimi doğrulamanız için gerekenleri size e-postamda gönderdim. Ve emirlerim doğrudan Pentagon'dan geldi."

"Papa'nın sizi Başkan'ın emriyle göndermiş olması umurumda değil. Sana hiç gitmediğim bir yer hakkında hiçbir şey anlatmayacağım."

Bunu kabul edip çekip gitmesini mi bekliyordu? Kendi alanındaki erkeklerin onu başından savmasına izin verseydi askeri tarihçi olarak hiçbir yere varamazdı. "Somali'ye gittiniz, doğru. Orada bir keşif görevindeydiniz, devam eden kabileler arası şiddetin yarattığı güç boşluğundan yararlanan yükselen bir El Kaide lideri hakkında bilgi topluyordunuz."

Kollarını kavuşturdu ve yumuşak bir sesle konuştu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Adamın poker gibi bir yüzü vardı; bildiği önemsiz gerçeklerle onu şaşırttığına dair hiçbir ipucu yoktu. Yakışıklı ve iriydi, hayatında gördüğü en muhteşem göğüs ve karın kaslarına sahipti, üstelik zeki biriydi. "Somali'de son yirmi yılda Gotik Yılan Operasyonu ile başlayıp sizinkiyle biten çeşitli SEAL eylemlerini araştırıyorum."

Başını eğdi. "Patronun kim?"

"Mara Garrett, Donanma Tarih ve Miras Komutanlığı'nda tarih bölümünün geçici müdürü."

Patronunun adını söylediğinde gözleri büyüdü. Sonunda poker suratında bir kırılma oldu. Mara'nın adını Kuzey Kore'de yaşadığı sorunlardan mı, Raptor'la olan kötü şöhretli karşılaşmasından mı, yoksa Mara'nın ABD Başsavcısı'yla evli olduğunu bildiği için mi hatırlıyordu? Ne olursa olsun, Mara Garrett ismi kapıları açıyordu ve Trina'nın aşmak istediği bir eşik daha vardı; mutfaktan, düzgün bir röportaj yapabileceği oturma odasına.

"Donanmadayken yaptığım işler gizlidir. Size hiç ziyaret *etmediğim* bir ülkede hiç bulunmadığım bir operasyondan bahsetmek zorunda olmadığım gibi, *bulduğum* yerler hakkında size bir şey söylersem başım ciddi şekilde girebilir."

Ona kartını uzattı. "Ama bana cevap vermek zorundasınız. Pentagon bu raporu istiyor. Sizin katkınız gerekli." Bu proje onun için büyük bir fırsattı. Gelecekteki donanma operasyonları onun bulgularına bağlı olabilirdi ve en büyük rütbeliler bu hesap için sabırsızlanıyordu. Huysuz Walt'un yanındaki odacıktan taşınma hayalleri kurmaya başlamıştı bile. Duvarları olabilirdi. Ve bir kapısı.

"Ama görüyorsun ya bebek yüzlü, sorun da bu. Ben artık Donanma'da değilim. Pentagon'dan emir almıyorum. Kimsenin emirlerine uymak zorunda değilim, hele de iznim olmadan mutfakımı işgal eden bir buçuk metrelik bir kütüphanecinin."

Omurgasını dikleştirdi ve omuzlarını geriye attı, tam boyuna ulaşmaya kararlıydı. "1.80 boyundayım. Ve ben bir tarihçiyim." Gözlükleri kaydı ve onları burnunun köprüsüne geri itti.

Adam kıkırdadı ve kızardı. Gözlüklerini düzeltirken kütüphaneci etiketi konusunda onu düzeltmeseydi daha iyi olurdu.

"Her neyse, bebeğim. Dinle, evimden çıkmak için bir dakikan var, yoksa beni mastürbasyon yaparken izlemeye karar verdiğini varsayacağım."

Kendisini gergin bakışlarla süzen kahverengi gözlerden başka bir yere bakamıyordu. Adamın çok güzel olması onun şansıydı. Çekici erkekler

Kendinden utanırdı. Özellikle de yırtık pırtık, yarı çıplak olanlar. "Oyun oynamıyorum, Kıdemli Şef. Sadece işimi yapmak için buradayım."

Yavaşça gülümsedi ve fermuarına uzandı.

Daha fazlasını okumak
ister misiniz?

Şimdi tek tıkla DELİL TUTMA.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

TBu yılki hedeflerimi belirlememe yardımcı olan ve kolektif bilgeliklerini paylaşan Indie Intensive'deki hanımlara teşekkür ederim.

Bu roman, Gwen Hayes'in kurgu yardımı olmadan mümkün olamazdı. Haklısın, haklısın. Haklı olduğunu biliyorum.

Daha fazla kurgu bilgeliği için Gwen Hernandez'e ve beta okuma için Gwen (yine Hernandez), Toni Anderson ve Jenn Stark'a teşekkür ederim.

Okurlarıma, her zaman olduğu gibi, coşkunuz, desteğiniz ve karakterlerimin dünyanıza girmesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Çocuklarıma oldukları kişi oldukları için ve ayrıca promosyonlarıma getirdikleri grafik sanat becerileri için ve kızıma bana Photoshop öğretme sabrını gösterdiği için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, bu macerayı paylaştığı ve tüm sevgi ve desteği için eşime teşekkür ederim. Seni seviyorum.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

USA Today çoksatan yazarı Rachel Grant, on yılı aşkın bir süre profesyonel bir arkeolog olarak çalıştı ve San Francisco'daki tarihi bir sanat müzesinin altındaki bir mezarlığın kazılması, birçok tarih öncesi çağın araştırılması ve kazılması gibi çeşitli hikaye ve ortamlar için deneyimlerini kullanıyor.

Kuzeybatı Pasifik'teki Kızılderili bölgeleri, Virginia'daki tarihi bir beton evin araştırılması ve Güney Amerika'daki Sint Maarten adasında on yedinci yüzyıldan kalma bir İspanyol ve Hollanda kalesinin haritalanması
Hollanda Antilleri.

Kocasını ve çocuklarıyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi için:

www.Rachel-Grant.net

contact@rachel-grant.net

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.